

Románová knižnice

ROK

záhada **PURPUROVÉHO** **LEKNÍNU**

5 Kčs

Eric Kraft

I dobrodružná literatura se vyvíjí, dalo by se dokonce říci, že se i modernizuje. Dříve, před lety, patřily k nejoblíbenějším typům této literatury indiánky, detektivky a cowboyky, leta nedávna zavedla příběhy ze života tak zvaných „drsných mužů“ nebo „horkých hochů“, totiž příběhy gangsterské a po válce se dospělo i k hororům. Obsah našeho dnešního sešitu „Záhada purpurového leknínu“ líčí jednu takovou gangsterskou záležitost a nejde si pro námět do země, kde gangsteři vznikli a nejvíce se „proslavili“, ale do Evropy, do země, která leží dokonce blízko nás. I když vám nemůžeme prozradit nic z napínavého děje, přece jen bychom chtěli upozornit na to, že román má onu pravou dramatičnost, která je takovým příběhům vlastní a že autor vylíčil děj i jednotlivé dialogy opravdu živě, takže dokonce nedoporučujeme začínat číst tento sešit nějak pozdě večer. Dočtali byste jej až k ránu a připravili se tím o spánek. Zaujal by vás totiž tak, že byste jej nemohli odložit.

ERIC KRAFT není nováčkem v podobném literárním oboru, ovšem naši čtenáři se zatím s jeho tvorbou neměli možnost seznámit. Píše své dobrodružné příběhy s opravdovou znalostí věci a zručností, která mu umožňuje, aby vytvořil dílo, jež má všechny vlastnosti, pro které je čtenáři rádi čtou. Věříme, že se vám jedna z autorových posledních prací bude líbit.

Vydává Vydavatelství Lidová demokracie, Praha 1, ulice 28. října 3, telefon 23 59 45—9. Šéfredaktor František Touška, vedoucí redaktor Stanislav Toms. Redakce: Praha 2, Karlovo náměstí 5, telefon 20 04 51—5. Obálku navrhl Jaroslav Fišer, kresba na obálce Olga Ludvíková. AA 8,11 — VA 8,24 — 22/602/862 — Rozšiřuje Poštovní novinová služba. Objednávky přijímá každá pošta i doručovatel a Vydavatelství Lidová demokracie, Praha 1, ulice 28. října 3. Tisknou Tlačiarenské závody Pravda, závod Bratislava, Štúrova 4. Vydání první, náklad 64 000 výtisků, stran 48, tematická skupina 13/33 — 33-09-69 — Cena Kčs 5.—.

Eric Kraft:

ZÁHADA PURPUROVÉHO LEKNÍNU

1 KARTY JSOU ROZDÁNY

Ve chvíli, kdy se to stalo, jsem seděl na Quai d'Orsay a díval jsem se krapkovitým železnému zábradlí do Seiny. Střídavě jsem přivíral pravé a levé oko. Když jsem zamhouřil jedno oko, zatřepotaly se na bladině řeky jiné světlé odlesky než předtím. Zamhouřil jsem druhé a některé z odlesků zmizely, aby nvtlnily místo jiným. Minulu za minutou jsem podivínsky mrkal a trpělivě zahraval lavičku. Ve stínu, který jsem si prnzíravě vybral, to sice vidět nebylo, ale šlo o lavičku, na které se sedí bez placení.

Tak jsem tedy seděl na lavičce u Seiny. Důvěra sám, protože nepřišla. Stejně jsem pochyboval, že přijde, znám trnchu lidí a měl jsem hned od začátku dojem, že patří k tem roztěkaným děvčatům, na něž není spolehnutí a které musíte brát s rezervou. Správně bych měl být trochu mrzutý, nebo snad dokonce uražený, ale nebyl jsem. I když nepřišla, prnsloupil mě příjemný pocit, jako bych omládl, protože takhle čeká na svou první velkou lásku zamilovaný student a ne pětatřicetiletý koluhňák v poměrně slušném postavení. Vydržel jsem tam totiž od devíti do půl dvanácté ještě, že byl tak teple večer!

Pndíval jsem se na hodinky, naposledy zamrkal na Seinu a pomalu jsem se odšoural ke svému renaultu. Jak jsem se pozdeji doveděl, stiskl jsem startér takřka přesně v tomtež okamžiku, kdy ve Frankfurtu nad Mohanem na Kaiserstrasse zaskuhral doktor Hillen poslední slova a vypustil svou hodně užmudlanou duši. V tu chvíli jsem ještě nemohl vědět, že mezi předčasnou smrtí doktora Hillena a dalším údělem Raymonda Tarra vznikne řetěz souvislostí. Žádná předtucha se nenazvala, vůbec nic, myslil jsem spíš na tu studentku, která nepřišla.

Zatímco jsem tam marně utrácel čas čekáním, stal se ve Frankfurtu zločin.

Takřka jen krokem jedoucí šedá mercedeska na Kai-

serstrasse náhle nabrala rychlost, ostrým obloukem zabušila k chodníku a srazila k zemi prostovláseho člověka s pláštěm přes ruku, který právě vstupoval do jízdy drahý. Než si kamelot na narozi stavel uvědomit, co se vlastně stalo a probrat se z překvapení, mercedeska vyrovnala dráhu a zmizela nekam ve směru k nádraží.

To bylo ve čtvrt na dvanáct a pět minut. Hodiny na kostelní věži právě odhljely půl, když vedle nehybného pláštěm přikrytého těla zaskřípěly brzdy sanitky.

Doktor Gladbach, celý v bílém, se naklonil nad mrtvého člověka a povídal: „Hm.“ Pak se nhrátil na sanitky: „Ale ještě hu vezmem, třeba do špitálu vydrží.“

Jenže ten na zemi se polhnul, poutevřel ústa, jako by chtěl něco říci. Upíře na lékaře nalahave oči, doktor se naklonil k jeho ústům, pohybem ruky zaráží sanitáky, pak sahá do kapsy pro blok receptů a tužkou si na koleně znamená:

... byla to — vražda. Polici! — ne — je pozdě. Řekněte jim — že já byl šetem tiliálky — ano, tiliálky pro Frankfurt. Centrála ve Vídni. Šeta neznám — nikdo ho nezná... Nechal mě zabít — ano — nn. Ať hu, lotra... Ať sleduji Altmanna — rozumíte — Altmanna... Přivede je na stopu. Šel si ho vyzádat... jako specialistu. Jede — středa — Vídeň — vlakem... Bědou — čekat — na nádraží... Znamení — tmavě zelený kufr — dole nálepku hotelu Continental... Ať policie

A se slovem policie na rtech zemřel. Dr. Wolfgang Hillen, prnhnaný advokát pochybné pověsti, při tom příliš majetný člověk, nez aby jeho bohatství mohlo pucházet z pouhého výnosu advokátní kanceláře. Zároveň i známý holčíkář a hlavně pudfukář s domuvským právem v podsvětí.

V tu noc ani advokát Hillen, dukud ještě dýchal, ani lékař Gladbach z posádky sanitního auta, ba ani detektivové s frankfurtským policejním ředitelem v čele nevěděli nic o Raymondovi Tarrovi, který jako nějaký sextán

čekal na lavičce u Selny na slečnu, která nepřišla na schůzku.

Rýsovala osudn nasadila k prvním čarám, nikdo nevěděl, kdy a kde se potknou. Karty se rozdávaly, hra

2. DOST KVALIFIKOVANÝ ZÁSTUPCE

Casně ráno, hned v devět, sotva jsem se objevil v kanceláři, mě volali k šéfovi. Prý se mnou chce ihned naléhavě mluvit.

„Tak co, jak se vede?“ vyhlédl na mě z hnstého oblaku, který mohl mít původ na Knbě. Protože nemá rád šneky a plané řeči, nečekal na odpověď a pokračoval: „Sbalta si knfr, nezapomeňte na kasarské nářadí, nějak v jedenácti vám letí letadlo. Po polední vás budou čekat ve Frankfurtu nad Mohanem na policejním ředitelství.“

„Mě? A proč?“ Moc se mi to nelíbilo, protože vzdušné cestování jaksi ze zásady nemám rád. Já vždycky s pozorností pročítám statistiky, z nichž zcela jasně vyplývá, že v poměrně k překonané vzdálenosti je cestování letadlem nejbezpečnější, ale co naplat, ve vzduchu se necítím příliš dobře a vždycky mám nesmírnou radost, když knla konečně dosednu na betnu přistávací dráhy. Nalétal jsem už tak velký počet kilometrů, že jsem se nřítitě přiblížil k hranici, kdy se podle počtu pravděpodobnosti už něco může stát. Krátce a dobře, co bych to obcházel, cestování letadlem mne neláká.

„Jde o tohle,“ puvídá šéf a malíčkem nkáže na tvrdou a obzvlášť nepohodlnou židli. Křeslo to není. Mám podezření, že se tak šéf brání před návštěvníky, kteří jeví sklon k žvenivnosti a k zacházení do nekonečných podrobností. Dívá se do rozšifrovaného dálnopisu a vypráví mi o nnční příhodě na Kaiserstrasse ve Frankfurtu. „Toho Altmana našli jedna dvě. Původním povoláním zámečnick. Nyní specialista na nedobytné pokladny. Lump

začínale. Doktor Hillen vynesl klinka, neznámý šéf ho přebil dāmou. Král a eso jsou zatím v roztažených vějřích. Ale v kterém z nich? Těžko odpovědět. Vždyt zatím není známo, kdo je má vůbec v ruce.

na vysoké, mezinárodní úrovni. Napadlo je, že místo Altmana pošlou s tím knfříčkem dn Vídně někoho jiného. Těžko na to ale mohou nřítit svého člnvěka. Žádají nás, abychom jim půjčili muže, který by mohl Altmana zastupovat. Kvalifikovaně zastupovat, to je pochopitelné. A ten zástupce jste vy.“

„Jistě?“

„Ann. Docela jistě. Pnsndte nstatně sám. Altman je brnnet, štíhlý, s podlonhlým nblíčejem, starý osmatřicet let —“

„Je mi pětatřicet,“ namítám, ale šéf jen mávne rukou, jako když odhání monchy.

„Výška 178 centimetrů, štíhlá postava, hovoří plynně německy, franconzsky a anglicky.“

„A co když,“ vymýšlím si další pochybnosti, protože ta studentka řkala, že kdyby ji to nějak nevyšlo, přišla by ve stejnou hodinu nazítří, „co když ve Vídni znají toho Altmana ne podle popisu, ale od vidění? Co pak?“

„V tm případě by se asi nemnseli dnhadovat o poznávacím znamení. Možnost, o které hovoříte, není pravděpodobná ani proto, že pan Altman byl poslední čtyři roky nepřetržitě zaneprázdněn lepením pytlíků v jistém anglickém ústavě.“

„No jo, ale co kdyby —“

„Podívejte, kolegn,“ puvídá náš senior, „jsme tady v úřadovně Interpolu, anebo na obecní strážnici ve Zvonokosech? Stane-li se něco mimořádného, poraďte si sám.“

„Děknjn.“

„Není zač.“

Také si myslím.

3. PAN ALTMAN PŘIJEL DO VÍDNĚ

Okno letí rovina se stříbrnou stnou řeky, k jihu stonpají nejpřednější hřbky Alp, lůžkový vagón sebou příjemně natřásá, za oknem se probouzí červenové jitra a slibuje dncela bezký den. Ve dvonlůžkovém oddílu jsem zbyl sám, můj spolecestnjící vystoupil v Norimberku, i když ne tak zcela z vlastní vůle. Člověk jeho profese nvšem mnsí počítat i s nepřízní osudu.

Ale vlastně bych měl začít Frankfurtem. Nebyl jsem tam poprvé, ale i tentokrát mě letiště naplnilo úplnou hrůzou. To, prnsí, není letiště, ale nedohledná fabrika na cestování. Neprčítáme-li podzemní nmývárnu, dá se říci, že at se lokoli podíváte kamkoli, vidíte alespoň jedno letadlo a mračna lidí, která se knlem něj rojí. Byl jsem rád, když jsem měl vzdnnou cestu za sebou a nříděl po dobré, pevné, hladkém asfaltu npatřené zemi na frankfurtské policejní ředitelství.

Tady mě důkladní Němci přehodili důkladně obeznalému referentovi, který měl důkladně připravený plán, tak důkladně, že se mně účast na poradě změnila na ponhé přkyvování hlavou. Prnsť — s Němcem můžete jednat hnd jako vévoda nebo jako komorník.

Pan policejní rada se ještě nřlstil, zda mám s sebou dokonalé kasarské nádobíčko s nřmž si dovedu prradit, dal mi Altmanovu fotnografii, nahdíl služby spolehlivého a diskretního maskéra, který by mě přizpůsobil k Altma-

nnvě podobě, nezapomněl ani na jízdenku a místenku dn lůžkového vagónu, věnoval mi papírek s rozpisem jízdního řádu, sdělil, že se ve Vídni mám s tím a tím heslem nbrátit na vrchního policejního radu Körbera, a popřál mi šťastnou cestu.

Když jsem před půlnocí vstoupil dn kupé, můj spolecestnjící či spolecnoclezník, nevím, jak bych to nazval, drnhý cestující, už tam byl a váhal, jestli se má chystat k spánku, anebo jít ještě dn jídelního vozu. Řekl jsem dobrý večer, on mi popřál tntěž a tím naše konverzace prozatím skončila. Důkladně jsem si hn prohlédl. Přeháněl bych, kdych tvrdil, že jsem jeho dvojník, že vypadám, jako bych mu z oka vypádl. Jistě podoba tu však byla a pokud ve Vídni nenarazím na někoho, kdo by Altmana skntečně nsobně znal, myslím, že mohn jeho úlohu s úspěchem sehrát.

Zřizenec mi přinesl knfr dn knpé a nkázal na horní lůžko, které mi podle lístku patřilo. Když se dal vlak dn pohybu, zašel jsem si ještě do jídelního vozu na něco malého před spaním, patřím k těm lidem, kterým plný žaludek na noc nevadí. Spřáh bych řekl, že nemohn namont n hladu. Můj spolecestnjící se přlhrnul za chvíli, přečetl si večerník, snědl tatarský biftek a odešel dřív než já.

Když jsem se vrátil dn knpé, našel jsem Altmana už na spodním lůžku. Měl zeleně prnhované pyžamo, v ruce jakýsi paperback s divokou obálkou a v očích výraz mírné nelibosti. Docela jsem ho chápal, měl jsem úplně

totožné pocity. Já také rád cestuji sám, a když už s někým musím jet, tak nerad se společníkem.

Zdvuhle jsem se zeptal, zda mu nebude vadit, když si třeba zapálím, že jsem zvyklý si v posteli před spaním zakouřit. Altman na to, že mu to vůbec nevadí. Poděkoval jsem a on řekl, že není zač. Mluvil docela normálně. Tím chci říci, že ani neřičal, ani se nezakoktával a že jeho řeč byla jen docela mírně šmrncnuta porýnským dialektem. Na jeho vyjadřování nebylo zkrátka nic pozoruhodného nebo mimořádného.

Převlékl jsem se tedy do pyžama, vylezl jsem na horní lůžko, rozsvítil lampičku a četl si detektivku tak dlouho, až jsem zjistil, že jsem úplně trouba, který není schopen logicky uvažovat. Samozřejmě, že jsem pachatele neuhodl, ačkoliv to při zpětném pohledu bylo tak očividně snadné. Zavalil mě náramně příjemný pocit, že svou tupeství vlastně nkrádám poplatníky všech zemí, které přispívají na Interpol, a chtělo se mi smát se do dlaní. Nebyl jsem si ovšem jist, zda by můj spolucestující měl pochopení pro moje citové výlevy a tak jsem jen sklopil knížku, řekl dobrnou noc a zhasnul. Muž ze spodního lůžka se neozval, nebo třeba také ano, nejsem si jist, rychlík právě duněl po nějakém mostě. Než bo přejel, tak jsem spal, když jsem si ovšem natáhl a patřičně nastavil budík, který mi příroda instalovala v hlavě. Nenařídil jsem ho na určitou hodinu, ale na každé zastavení vlaku.

Ve Würzburgu jsem jen tak pootevřel levé oko a ihned zase usnul. Tato zastávka mě nezajímala. Po třetí hodině ráno, když vlak začal drncat na výhybkách a zpomalovat na předměstích Norimberku jsem se probudil úplně. abych sledoval, jak to dopadne s dokonalým plánem dokonalého policejního rady. Ve Frankfurtu totiž usoudili, že bude lépe, když se pan Altman ztratí až cestou do Vídně, protože není jisté, zda ho někdo, třeba nějaký komplic, nebude doprovázet na nádraží.

Když vlak zastavil, objevil se ve dveřích průvodčí a rozsvítil světlo. Podíval se na papírek a řekl, že podle jízdenek jeden z pánů má být pan Altman.

„To jsem já,“ ozvalo se z dolního lůžka. Můj spolucestující se zospale posadil.

„Smím prosit křestní jméno?“

„Karel.“

„To, prosím, souhlasí.“ Průvodčí se zdvořile nklonil. „Račte se na okamžik obtěžovat na chodbičku. Telegram, prosím.“

Pan Altman si přehodil přes pyžamo svrchník a ráčil se nbtěžovat. Za půl minuty se dveře kupé otevřely znovu. Objevila se hnědá tvář, rozfiznutá přívětivým nsměvem. Dal jsem tomu mnži svůj kufr, z něhož jsem předtím vyprázdnil těžký necesér a tu trochu prádla, kterou jsem tam měl. Kolega od zdejší kriminálky podržel kufr a já jsem do něj přeložil všechny Altmanovy osobní věci, s výjimkou cestovního pasu a kasařského náčiní. Nakonec jsem mu přidal Altmanův paperback s divokou ohádkou, který ležel na stolečku pod oknem. Bude si alespoň mít ve vazbě co číst. A jestli ho ně přečetí, tak může začít znovu od začátku.

Člověk ve dveřích mi slušně poděkoval, řekl dobrou noc a byl jsem v kupé sám.

Počkal jsem, až se vlak dal znovu do pohybu a věnoval jsem se prohlídce kořisti: Především jsem prozkoumal Altmanův pas. Při zběžném pohledu na fotografie se dalo docela dobře soudit, že na snímku jsem doopravdy

já. Fotografie nebyla právě nejnovější, případné rozdily máže mít na svědomí znb časů.

Zajímal mě také Altmanův podpis. Nebude tak těžké ho napodobit. Podepisoval se tak, že počáteční písmeno křestního jména spojoval s příjmením, takže spudní nožička od K přecházela ostrým obloučkem v A, pak následovalo baculaté l, potom jakžtakž čitelné t a nakonec jen pár vlnovek. Půjde to docela dnbře.

Otevřel jsem obaah pouzdra a kasařským náčiním a porovnal jsem ho s náplní svého neceséru. Altman měl výborná šídla, z kvalitní švédské oceli, tu jsem musel spravedlivě nznat, moje nádobí bylo však přece jen modernější a účelnější. Byly v něm vepsány praktické poznatky nejzněnějších mistrů tohoto oboru. Stáhl jsem proto okno a čekal, až zase pojedeme po mostě, abych Altmanovo nářadí hodil do řeky. V duchu jsem si představil, jak se ael bude tvářit rybář, který to pouzdro jednou třeba vyloví.

Teď jde o to, aby Altmanovu nucenou zastávku nevyčnchaly noviny, nebylo by zrovna příjemné, kdyby se v zítřejších poledních objevila zpráva, že známý kasař Altman byl zadržen v Norimberku a je vyšetřován pro podezření z účasti na tm a onom, už ani nevím, co pan policejní rada z Frankfurtu vymyslel. Předpokládám, že by se moji vídenští hostitelé dost divili a těžko bych mohl počítat s jejich přátelskou náklonností.

O půl čtvrté ráno se znovu vyřphám na hořejší lůžko, ještě jednou se probudím, podávám celníkovi Altmanův pas a pak spím nepřetržitě až do čtvrt na deset.

Dobré jltro, blížíme se k Vídni, pane, říká průvodčí a jde o kupé dál. Děkuji a při holení o něm přiznyšlím. Nelíbí se mi, že ten chlapík ví příliš mnoho. Co kdyby se na nádraží před nějakým kolegou rozpovídal o tom, že v Norimberku z lůžkového vagónu vyvedli nějakého cestujícího, jen tak v pyžamu, čekala na něj police. A náhodou tam bude stát člověk, který přišel uvítat Altmana a zasvětit ho do poslání, kterým je pověřen.

Je pravda, že by to bylo příliš mnoho náhod najednou, ale protože jistota člnvěka hlazí, dávám průvodčímu dvacet marek a prosím ho, aby byl tak hodný a hned po zastavení vlaku skočil k zavazadlovému vozu. A tam požádá, aby na tn velkon krabici s nápisem „Nrklopit“ opravdu dávali pozor. Je v ní skleněný servis. V každém dálkovém rychlíku se nějaká podobná krabice na de, donfám, že bude i tady v tom a kdyby výjimečně nbyla, tak se také nic nestane, protože v tn dobu o hodu vycházej z nádraží se svým průvodcem a nebude mě za jmat, co si n mně průvodčí myslí.

Pomalů se blížíme k městu, které má římské jméno, slovanskou krev a germánský jazyk, ale která z těch nesonrodých ingrediencí vytvořilo cosi nového, čisté rakouského. Vídeň patří mezi hlavní města, která mám rád, už pro jejich vnější vzhled, pro ráznost kultury. Řím je jaksi vznosný, Londýn vznešený, Praha parnaramatická, Lisabon terasovitý, Athény věkovité. Patřou kouzelná, ale žádný z těch přívlastků se nehodí pro Vídeň, která má sice od každého něco, ale navíc cosi zvláštního, co nenajdete nikde jinde na světě. Totiž Vídeňský úaky.

Skládám al věci, je devět hodin padesát minut a rychlík vjíždí na vídeňské Westbahnhof. Váchno vyhlíá nru milovně, na nástupiště obvyklý obraz, ale přesto bývá kontrolují podpatek u levé boty a zknůším, jak mi sedí pistole pod levou paží. Co bych to nevyzkoušel, jsem přece jen docela rád na světě.

Kvalifikovaný zástupce pana Altmana přijel do Vídně. Uvidíme, jak bude přijat.

Jsem spokojen. I když jsem měl rozkouskované spaní, je mi lépe, než kdybych seděl jako přikovaný v letadle a dvě hodiny či kdoví jak dlouho napjatě poslouchal, jestli všechny motory správně a stejnoměrně hučí, jestli se z nich neozývá nějaké podezřelé štěkání. Není nad železnici. Když si vyberete vagon uprostřed soupravy, nemůže se vám vlastně nic stát, i kdyžby se vlak srazil, anebo třeba dokonce vykolejil.

Kolem expresu propuknul nevyklý nádražní chaos. Mezi davem probíhali nosiči a prozřetelně si vybírali cestující a nejmenšími a nejlehčími zavazadly. Vidím, že průvodčí z lůžkového vozu si těch dvacet marek chce poctivě zasloužit a spěchá k zavazadlovému vagónu. Přehazují si kufřík do levé ruky tak, aby nálepka hotelu Continental byla dostatečně na ráně a přimlu se nechávám živoucí vlnou pasažérů unášet k východu z ná-
stupiště. Nikdo si mě zatím nevšimá.

Před nádražím mě vítá známá pannama vídeňských nlic, kolorovane příjzdějícími a odjíždějícími taxiky, cinkáním tramvají a nadšeným objímáním čekajících strýců a tetiček. Lide se tu hemží jak mravenci před svou kupkou, jedni spěchají, druzí jen tak postávají a hledí kolem. Takový docela obyčejný všední dav. Ale jako diamant mezi hrachem, jako květ leknínu mezi žabincem z něj vystupuje dlouhonohá žena s vlasy mě-
navých bronzových odstínů. Její nazelenalé rty s ledovým leskem čerstvě ulomeného rampouchu bez zájmu klouzají po hektakombách cestujících. Pojednou udělá krok vpřed, podívá se na mne a zvedne obočí.

Už jsem se takhle kolikrát napálil, tak se pro jistotu ohlednu, jestli ji někdo nadšeně nekyne, ale za mnou není nikdo, kdo by gesto te chladně krásky opětoval. Tak pokročím k ní a povídám:

„Dobrý den!“

„Tak vás vítám ve Vídni, pane Altmane. Doufám, že jste měl příjemnou cestu.“

„Děkuji za optání. Jak vidíte, dorazil jsem v pořádku a do růžova jsem se vyspal.“

„Vůz mám za rohem, nebylo tu nikde místo. S parkováním tu jsou ležkosti.“

Vede mě k docela obyčejnému liatu. Moc se k ní nehodí, je to takový typ ženy, kterou bych si představoval spíš za volantem jaguára. V tom kostýmku téměř bez sukně vypadá skutečně efektně, kdybych se o ni ucházel, neměl bych daleko k pocitu meněcennosti. Ale to

nepadá v úvahu. Nemám rád tyhle exkluzivní krasavice, obvykle je to dost druhá investice.

Utévira dvířka a kyne mi na sedadlo vedle volantu.

„Nechcete, abych řídil?“ dívám se na ni tázavě, možná, že snad až trochu úzkostlivě. Statistika dopravních nehod ve velkých městech je dost zneklidňující a nejhorší místo ve voze je právě vedle řidiče. Když se necháte někým vézt, jste vždy závislí na jeho umění, na schopnosti rychle reagovat, na jeho okamžitém psychickém i fyzickém stavu. Co když se ta slečna se zelenýma očima včera večer pohádala s milým, ráno si vzala aspirin, a její reakce jsou zpomaleny právě o tu desetinu vteřiny, která jí na příští křižovatce bude chybět? Možná, že špatně vidí, ale je přesvědčena, že jí brýle ne sluší. Krátce a dobře, žena za volantem ve mně nebndí pocit bezpečí a jistoty. No, řekněte, kterápak letecká společnost zaměstnává ženy jako piloty, které železnice mají za strojvůdce ženy?

„Říjíte se?“ tón, kterým to řekla, byl zbarven posměchem.

Neodpověděl jsem a hodil kulířik na zadní sedadlo.

Vyrazili jsme jako tristopnnvá raketa, která se utrhla z odpalovací rampy. Snad má v té fiatce motor z tryskové sthačky, jinak si to neumím vysvětlit. Pneumatiky při zatáčení upěnlive zaječely, lide na chodníku polekaně otáčeli hlavy, policajt už zvedal pendrek, ale když spatřil řidičku, resignovaně ho zase sklonil.

„Jedeme daleko?“ ptám se a dávám si záležet aby to vyznívalo, že mluvím jen proto aby řeč nestála, neboť, abych vypadal jako neotesaný zvědavce, který není co se sluší a patří.

„Ne.“

„A kam, smím-li se ptát, slečno – pane.“

Prudce zabrzdila před červeným světlem. Malem jsem narazil hlavou na čelní sklo. Ale vzápětí jsem byl zase stlačen do sedadla, když jsme vystřihli a malovali gumou po vídeňské dlažbě. Mám dojem, že mi oa čele vyvstal pnt, ale ostýchal jsem si ho setřít.

„Do hotelu Astra na Thalia Strasse. Za okamžik tam budeme.“ A já jsem třeba Anna. Ještě nero?“

„Víte, oč jde?“

„Kdo se mně ptá, moc se dozví, pane Altmane.“

Ještě asi šestadvacetkrát jsem o vlas unikl komplikovaným zhmeninám, otresu mozku a jiným těžkým rta-
něním. Nakonec jsme přece jen ve zdraví zastavili na Thalia Strasse před portálem hotelu Astra. Zhluboka jsem si oddechl a když se nedívala, utěl jsem si to čelo.

5 ROZMLOUVAM SE SKŘÍNKOU

Přidělili mi pokoj číslo sedmdesát šest. Pokoj jako kterýkoliv jiný v hotelu podobného standartního typu. Nic zvláštního na něm nebylo. Lužko, skříň ve zdi stál psací stůl, podstavec a fíkusem. V přední části skříni a vedle do koupelny, která byla patrně vyprojektována pro tepasíčky. Ne, nic zvláštního. Až na tu skříňku na stole, jako by tu měli místní rozhlas.

Tak si tedy dělám pohodlí, zkouším, jak vypěrované mají postele, a čekám, co se bude dít dál. Netrvá to ani tak moc dlouho. Ze skříňky cosi zapíská a zachrčí, pak se uveze hlas:

„Pojďte ke stolu a posaďte se, pane Altmane.“

Jdu a sedám si.

„Už jsem tady.“

„Je vám jasné, co po vás chceme?“

Povídám do té skříňky, že zhruba ano.

„Co je to zhruba? Řeknete detailně, co tu máte udělat.“

„Mam tady splnit určitý speciální úkol z mého úboru. Jestli chcete slyšet detaily, přijďte ke mně. Jak mohu vědět s kým mluvím a jestli na to není zapojen třeba ještě státní návladní?“

„Dobrá. Máte v palci, pane Altmane. Skoro si myslím, že je vás škoda na takovou nádenickou práci. Ještě uvážíme, jestli byste nám nemohl být užitečný i jinak. Slovo „nám“ vyslovil tónem, jakým hovořil Jindřich VIII. k shromáždění poudáných. „Nemusíte mi víc vykládat, ale napiš dobře poslouchat a zapsat si to za mě.“

„Obchodní poznámky si jinak nepíši. Nemám čas tak velkou klientelu, abych potřeboval víc než jednu hlavu.“

„Máte pravdu. Pro násince je to jediný spolehlivý dů-
Ale abychom přistoupili k věci. Poslouchajte: Jste dnes v noci uděláte kasu ve filiálce Obchodní banky na Gumpendorferstrasse. Není to odtud daleko. Přinesete nám

z příručního sejfu ředitele filiálky, je to taková plechová skříňka ve zdi za psacím stolem, přinesete všechno, co tam najdete. Zdůrazňuji, že docela všechno. Radíme vám, abyste na nic nezapomněl v sejfu, ani potom později v kapse. Víme, co tam je. Víme i o takové zdánlivé malickosti, jakou představuje bílá obálka s třinácti deseti-dolarovými bankovkami, víme o fotografiích, zkrátka o všem. Teď se můžete ptát na podrobnosti."

"Máte nějakou představu, jak se dostanu do budovy?"

"Nejen představu, to by bylo trochu málo, ale přesně propracovaný plán. Banka stojí mezi dvěma obyčejnými činžáky. V jednom z nich je knihkupectví. Vejdete patnáct minut po druhé hodině do toho domu a půjdete do nejvyššího patra. Půjdete pěšky, výtah tam není. Odemknete si byt se jménovkou Josef Schwarz, vejdete dovnitř a budete odpočívat až do večera. Zůstanete samozřejmě potichu, nebudete zpívat, ani pouštět televizi a nikomu neotevřete. Podotýkám, že majitel bytu je v tuto chvíli na Kanárských ostrovech a v příštích čtyřiadvaceti hodinách se nemůže vrátit. Ve vhodný okamžik, doporučoval bych vám kolem jedenácté večer, v televizi má být něco zvlášť atraktivního, opustíte byt a odejdete na pudy. Klíče od pudy visí na futru dveří."

"Na kterých dveřích? V bytě pana Schwarze?"

"Ano, na futru hned za dveřmi. Otevřete si padací dvířka na střechu. Přesně v jedenáct hodin a dvacet osmi minut vylezete okenkem na střechu toho činžáku a přejdete na vedlejší střechu banky je jenom o devadesát centimetrů vyšší. Počkáte tam u padacího okenka vedle komínu a vynasnažíte se, aby vás nebylo z okolí moc vidět. Na dvířka nebudete radeji sahat, protože jsou zabezpečena poplachovým zařízením. Je vám všechno jasné?"

"Zatím ano."

"Na té střeše můžete klidně odpočívat až do půlnoci. Nemusíte mít starost o čas, uslyšíte vezmí hodiny ze všech stran. Od té chvíle se budete pozorně dívat dolů na hroty, nad kterým je neonová reklama na vermut Cinzano. Asi tak čtyři minuty nebo pět minut po půlnoci reklama třikrát po sobě zhasne a pak se znovu rozsvítí. To bude signál pro vás, že máte otevřít kryt. Nemyslím, že by vám to dalo moc práce. Ihned po otevření padacích dvířek spojte kontakty poplašného zařízení kabelem, aby se ukrul uzavřel, a dvířka zase zavřete. Pak budete čekat, až neonová reklama zhasne natrvalo. Může to být za deset minut, ale třeba také za hodinu. To lze předem těžko odhadnout. No, a až zhasne, tak půjdete normálně na ten sejt. Ředitelova pracovna je v prvním patře, vlevo od schodiště. Okno vede na ulici, ale jsou tam kromě záclon závěsy, takže si můžete posvítit, ale s rozumem. Až budete hotov, vraťte se do bytu pana Schwarze, zůstanete tam do půl čtvrté a pak odejdete z domu, aniž byste budil příliš mnoho pozornosti. Pro jistotu vystřídkate cestou do hotelu tři taxíky a počkáte tu na další pokyny. Dostanete je stejnou cestou jako dnes. Máte nějaký dotaz?"

"Vejaké bych měl. Nepokládejte to za chamtivost, ale chtěl bych slyšet přímo od vás, kolik za to a kdy?"

"Správná otázka," rozšafně ušnul hlás ze skříňky.

"Platí to, co vám řekl doktor: Třicet v markách na dlaň. A hned zítra, z ruky do ruky."

"A co když něco nevyjde? Třeba s tím signálem?"

"To není ani trochu pravděpodobné. Máme to promyšleno a přezkoušeno. Spíš jde o to, abyste přesně dodržel čas, protože jsou přesně synchronizovány se zvyky těch lidí v baráku s knihkupectvím, s detektivkou v televizi a samozřejmě i s fingovaným pokusem bandy diletantů, které se bude snažit vniknout do banky přízemním oknem. Vy budete manipulovat s tím padacím oknem na půdě bankovní filiálky právě v té době, kdy se začnou dole sjíždět policejní auta, protože je vyburcuje poplašené zařízení. Samozřejmě usoudí, že ten krával udělali nějaký hlupáci, kteří vylomili jednu vyviklanou mříž a pokusili se touto cestou dostat do banky. Domnívají se diletanty budou už samozřejmě pryč. Policiji znovu zapoují poplašené zařízení. Ale puchybují, že by je napadlo prohlížet všechna ostatní okna a dveře. A kdyby přece jen prošli budovou, tak se jen zcela běžně rozhlédnou. Na půdě nemohou nic poznat. Je vyloučeno, že by za těchto okolností všechno otevřeli a detailně zkoumali. Na to mají příliš málo času. Ale je tu ještě jedna překážka."

"Hlídač."

"Ano. V bance mají nočního hlídače. Každou hodinu, vždycky když je celá, natahuje kontrolní hodiny v hale, v suterénu a v prvním patře. Do vyšších pater nechodí, není tam nic cenného. Naštěstí nemá psa. Samozřejmě, že na vás nechceme žádnou tvrdou práci, nať kolem toho vyvolávat zbytečný rozruch. Konec konců nám ten člověk nic neudělal. Tyhle problémy se dají vyřadit jinak. Když zvednete matraci na lůžku, najdete tam desky s dost podrobným plánem banky, klíč od domu a od Schwarzova bytu a konečně dvě pistolky. Pro jistotu dvě, co kdyby si ten chlapík náhodou pozval nějakou dámskou společnost pro ukrácení dlouhé chvíle. Ale to není moc pravděpodobné. Pistolka nese do deseti metrů, nejlépe je mířit na horní část prsou, hlídač spolehlivě usne na takových šest až sedm hodin, což je dostatečně dlouhá doba, která vám zajistí klidový odchod. Ještě něco?"

"Moment. Podívám se na ty věci pod matrací."

Je tu opravdu všechno, co hlás z bedýnky ohlásil. Pistolky znám, jak by ne. Vložky jsou nabité. Take pláňky, spíš jen náčrtky jednotlivých pater banky plně postavené.

"V poradku," sděluji do skříňky. "Ještě něco. Neměl byt byt dohodnut náhradní signál? Co kdyby se uáhodou porouchala ta neonová reklama na vermut?"

"A co kdyby nastalo zemětřesení?" odpověděla bedýnka uštěpačně. "Nebo atomová válka? S tím bych si na vakem místě nedělal starosti. Tyhle věci nechte na nás. Ve vlastním zájmu dejte pozor, abyste dodržel dohodnuté časy a nikde nenechal ani stupičku, ani v bytě pana Schwarze ne. To víte, že už zítra ráno tam budou sbírat kdejaký otisk prstů, anebo vlas na gauči. Na vašem místě byh byl krajně opatrný a nepodepisoval se tam do návštěvní knihy. Nashledanou!"

Skříňka zachrčela a zmlkla. Podíval jsem se na hodinky. Dvanáct hodin pryč. Počkalu abych šel něco sníst a pak se vydal na návštěvu k panu Schwarzovi.

6. POČLACH NA GUMPENDORFERSRASSE

Blíží se půlnoc a já se dívám na Vídeň, nebo alespoň na kus Vídně, z ptačí perspektivy.

Dosud všechno klaplo přesně podle dohodnutého plánu. Ve čtvrt na tři jsem s aktovkou vešel do toho zaplivaného činžáku, který zřejmě pamatoval Johanna Straussa a možná, že i leckterého jeho předchůdce za dirigent-

ským pultem. Po schodech jsem šel pomalu, jako cesták s patentními pracky na mytí nádobí nebo agent pojišťovny, který má odpoledne před sebou ještě třicet takových schodišť. Ale nikoho jsem nepotkal.

Podle vybavení bytu v pátém patře se dalo soudit, že pan Schwarz tam žije se svou paní, že je to žena pořádkomilovná, která nestrpí pavučiny v koutě, špinavé nádoby v dřezu a prádlo na židlích, že je jim oběma mezi padesáti a šedesáti, a že pan Schwarz to v životě dotáhl sotva pod průměr středních vrstev, hádal jsem ho na inkonsta v nějakém méně důležitém úřadě nebo na něco podobného.

Rozvažoval jsem se na proleženém otomaně v parádním pokoji, musím dodat, že dost zatuchlém, s radiovkou na hlavě a s nitěnými rukavicemi na rnkon, nesměl jsem tn zanechat jediný otisk prstů. Už proto ne, že by se třeba mohla v novinách nhejit zpráva: „Podle zanechaných otisků prstů v bytě pana Schwarze se zjistilo, že pachatel ještě není v evidenci kriminálních centrál.“ A pan Altman nepochybně v takové evidenci byl, v osmatřiceti nž měl za sebou dva tresty, oba nepodmíněně, takže můj současný šéf by se nprávněně podivil nad takovými zvěstmi.

Čas se vlekl jakn melasa dřinou od snkn, už jsem prožil v životě rušnější chvílky. Zapomněl jsem si vzít nějakou knížku a v knihovně pana Schwarze si člověk mého ražení těžko vybíral, mám za to, že ty knihy zdědil pn dědečkovi, polovina z nich byla ještě tištěna švabachem. Asi za sto let jsem konečně vstal. Když si člověk odmyslel silnými stěnami a stropy tlumený rozhlas nebo televizi, vládl v domě úplný klid. Pět minut jsem čekal u pootvřených dveří, ale na schodech bylo pusto, žádný milenecký párek, nn, v červnu jsou jiné a lepší možnosti, než ty, které nabízí studené schodiště, navinulé kuchyňskými výpary od večere.

Když jsem za sebou tiše zaklapl plechové dveře na půdu, zase jsem pět minut čekal. Zase nic, nikde se neozval podezřelý hlas, ani vyčkávané kroky. Tak jsem se dal dn práce. Přesně podle časového rozvrhu, který mi tlumočil hlas ze skřítky.

Nyní odpočívám na prkně, nikoliv tedy v přeneseném slova smyslu, nýbrž na onom zcela konkrétním prkně, po němž čas od času balancují komíníci. Raději ležím, abych nebdil pozornost, z nejhořejších pater domů na protější straně nlice je sem vidět, cn kdyby měl nějaký nájemník neklidné spaní, nemohl usnout, šel si zakouřit do okna a z nudy pnzoroval okolí. Dívám se na dlouhou vertikální reklamu, která doporučeně vermut, kterým ani já nepohrdnu. Čekám, až hodiny ohlásí půlnoc.

Konečně je to tady.

Nejdříve někde od východu, snad ze Svatoňtěpánská

katedrály nebo odněkud ze čtvrtého okresu, se ozval první zvon a pak se k němu přidávaly další a další, hluboké, dunivé, křaplavé, skutečně všehochnut, do toho zapípal odkudsi z otevřených oken půlnoční signál rozhlasu, zdola zazněl zvuk stahované rolety, snad z nějakého hostince, který se zavíral, i nadávání opilce, kterého vyhazovali.

Sleduji ten půlnoční koncert na svých longineskách a kdyby to někohn zajímalo, tak mn mohu sdělit, že orchestr vídeňských věžních hodin vyhrával od 23 hodin 58 minut do 3 minut po půlnoci, tedy plných pět minut, což vlastně ani není tak dlouh.

Odbíjení hodin ntichlo, zase vládne ticho, do něhož zdola slabě hučí ojedinělá anta, z nějakého barn při otevření dveří vyhrzely divoké synkopy a zase umlkly, ze špeluňky je slyšet pláč valčíku, z bytn na protější straně ulice hašteřivý hlas ženy a mužovy nesmělé námitky, na vedlejší střeše mžoukla a pak zase pskala kočka.

Konečně: Nad hostincem zamrkala neónová reklama na italský vermut, pak znovu, ještě jednou a posléze se ukladnila a svítila dál. První signál jsem tedy přijal v pořádku.

Nádobíčko jsem měl připravené, došlinn jsem se tedy k poklopu a dal se do práce v tu chvíli, když jsem z nlice zaslechl finkot rozbitého skla. Poklop mi nedal příliš zabrat, proti tomu, co jsem se nančil v kursech, to byla úplná maličkost. Myslím, že by si s ním poradil i zámečník, který je prvním rokem v učení.

Jestli mi bezhluché otevření solidního ocelového poklopu trvalo dvě minuty, tak je to moc. Teď si svitím zlodějkou. Někde od Europaplatzu slyším kvilivou sirénu policejního vozu, ale nenechám se tím vzrnsnat a prohlížím poplašné zařízení. Aha! Kontakty jsou tuplované, to je ta moderna. Tak tedy natahnu dva kablíky, které přlechycnu prnžinami a pro jistotu je přiletuji. Není nad solidní práci. Přivírám zase pnklop a dívám se na hodinky. Za pět minut jsem s tím byl komplet hotov. To je poměrně slušný čas.

Dole v ulici zatím skřípějí brzdy policejních vozů, hlýská tam modré výstražné světlo, hvízdají pěti hlídky, dnpují těžké kroky a huláká tam mnoho hlasů. Za chvíli světla zhasínají, rámus zvolna opadá. Jako voda z umyvadla sa špatně prnčištěným sifonem.

Uplyne deset minut, na nlici je už úplný klid. Za chvíli pnlicejní vozy odjíždějí, mám dojem, že tu byly alespoň tři nebo čtyři, a policistů na desítky.

Soutředěně pozoruji protější dům. Reklama na vermut Cinzano ještě svítí. Minutu, druhnu, třetí — teď zhasla. Je čas se dát do práce.

7. NADĚJNĚ NADITÁ AKTOVKA

Otvírám poklop na střeše, minutu naslouchám, ale všude je ticho, poplašné zařízení nemůže reagovat, kontakty jsou propojeny perfektně a tak rozsvěcím baterku.

To, cn je pode mnou, vlastně není skladiště haram pádl, sněárna na prádlo a tedy půda v pravém slova smyslu, ale jakási kombinace archivn e skladiště. Pod poklopem, jako kdyby to bylo schválně připraveno pro pohodlí návštěvníků, kteří volí tak nezvyklou a namáhavou cestu, je nchystán stůl, jsem tedy dole jedna dvě. V levé ruce nesu aktovku s necesérem, v pravé držím zlodějku a jdn ke dveřím. Pozorně je prohlížím kolem rámu, ale zdá se, že tady nž žádné další kontakty nejsou.

Dveře jsou sice zamčeny, ale to mě nemůže přivést do rozpaků, a takovým jednoduchým zámkem si poradím ze minntu, a ani se nemusím moc namáhat.

Kroucené, pseudosecesní schodiště je co nejšetrněji osvětleno, přesto však mnh zhasnout zlodějku. Na nohon mám samozřejmě cvičky, takže se pohybnu tiše jako myška. Plán banky jsem si vtiskl do paměti naprosto přesně, takže bych tn mohl dělat kastelána. Víím přesně, kde je účtárna, kde úvěrové oddělení, kde sedí personální šéf, víím také, že v prvním patře msím projít bombastickými bílými dveřmi do sekretariátu ředitele a pak do jeho pracovny s psacím stolem velikosti menšího letiště, kde oa mě čeká onen kýžený šejf. Jccmže nejdříve se musím vypořádat s hlídačem, abych mohl

v klidu pracovat a nemusel se obávat nenařádlého vyrušení.

Chlap bude zřejmě sedět někde v přízemí, aby neměl daleko ke kontrolním hodinám. Trochu mi dělá starost, jestli hlídač nebude odpočívat na takovém místě, kde by ho bylo vidět z nlice. Ale pak si říkám, že to není pravděpodobné, lidi znervózňuje, když je někdo může neustále pozorovat, cítí se při tom jaksi nervi. Ne, to není možné, bude spíš někde stranou.

Moje úvaha byla aprávná. Rozvaloval se před přepážkou v luxusní klnbovce, nohy měl natažené na protější židli a četl nebo snad jen listoval v poměrně velké knize. Viděl jsem ho zezadu, ze stínu od mramorového schodiště.

Položil jsem aktovku na schod, nasadil jsem si blond paruku a přitáhl ji gmičkou škrabošky. Pak jsem vylovil uspávací pistolku a krok za krokem jsem se plížil k zaujatému čtenáři.

Bylo za deset minut jedna. Za chvíli se zvedne a půjde natahovat kontrolní hodiny. Tedy — šel by je natahovat, kdyby se věci vyvíjely normálně. Zřejmě je budn muset natahnout za něj.

Už jsem za ním pět kroků, naštěstí tu nemají vrzavé parkety. Nahlížím mu přes rameno, co to a takovým záplem čte nebo studuje. Z ilustrací mohu soudit, že je to speciální čtení jen pro pány, které ve výlohách knihkpectví nenajdete.

„Že se nestydíte,“ povídám a snažím se, aby z těch slov zněl štajerácký dialekt. „Takovej folr a von si čte —“

Ono se řekne — fotr. Bylo mu sice přes padesát, ale čiperný jak ještěrka. Už stál proti mně a ruka mn sjela k pasu pro devítku v otevřenem ponzdře. Měl jsem co dělat, abych byl o vteřinu rychlejší. Hlava mn zmizela v duhovem obláčku ještě dřív, než stačil povytáhnout karnarada. Ale to už se poroučel na koberec vedle křesla. Stačil jsem ho zachytit, aby si nenatlonkl hlavu, a opatrně jsem ho položil na koberec.

Otočil jsem mn hlavu na bok a přesvědčil jsem se, že má jazyk ve správně poloze, takže se nemůže zadusit. Pak jsem mu dal pod hlavu ještě filcovou podložku pod psací stroj a na trnp jsem mu položil rozevřenou knihu. V duchu jsem viděl, jak si na tom detailu v novinách smyslno. Milosrdný lupič v Obchodní bance nebo tak nějak. Ale hlídač si trochu té přetelské pozornosti zasloužil, dělal co mohl. Pro jistotu, a také proto, abych mu ndělal reklamu, jsem ještě uřizl telefonní šňůru a trochu jsem ho spoutal, ale jen tak, aby to nebolelo, abych mu nenarušil oběh krve a aby mohl pnutá po procitnutí odstranit. Pak jsem si zapálil, posadil se do lenočky a na okamžik si ještě vypůjčil tu knihu. Svědomitě jsem ji prolisoval. Skoda, že nemám víc času, je to zajímavé čtení, ale čekají na mě méně příjemné záležitosti.

A teď do práce. Nejdříve jsem vzal hlídačovy klíče a šel natáhnout kontrolní hodiny. Sice jsem v tm smyslu nedostal žádné instrukce, ale mohly by být napojeny na poplašný okruh, v některých bankách to tak bývá.

Ukořistěné klíče mi otevřely dveře dn ředitelovy pracovny, ovšem se sejfem jsem si mnsel poradit sám. Chtělo to kus pořádné práce. Byly dvě hodiny a ještě jsem nebyl hotov. Znovn jsem šel natáhnout kontrolky, podíval se na hlídače, který ndevzdane spal, doufám, že se mu něco příjemného zdálo, a pokračoval v díle.

Teprve deset minut pn drnhé se dvířka konečně otevrela. To, co tam bylo, by jen trochu nárnčného kasaře naplnilo takovým znufalstvím, že by řemeslo pověsil na hřebík. Dva paklíky bankovek, v každém deset tisíc šilinků, brilantové náušnice a prstýnkem do sady, tři

avazečky dopisů psané ženskou rukou, ale pokaždé jinou, jeden větší a jeden malý zápisník, dámské kalloiky, dvacítká poněkud rozverných pohlednic a samozřejmě ta bílá obálka a třinácti desetidolarovými bankovkami. A za tuto ubohou kořist dostanu třicet tisíc marek! No, oni vedí své. A já také.

Takže jsem měl vlastně dost uadějně naditou aktovku.

Ještě jednou jsem všechno pečlivě prohlédl, přesvědčil se, že hlídač je stále ještě v říši anů, a nyní se vracím osvědčenou cestou, kterou jsem se do budovy banky dostal.

Moc času mi do půl čtvrté nezbyvá, takže v bytě pana Josefa Schwarze nezahlím. Nejdříve sundávám cvičky. Strhám je na malé proužky a na třikrát je na záchodě splachuji. Doufám, že jsem tím nikoho předčasně nevbudil, z vlastní zkušenosti vím, že ranní spánek je nejsladší a bývá nepřítostně brzy přerušen novým dnem.

Pak prnhlším kořist. Náušnice a prsten jsou pravě, pro bratra za takových pětadvacet tisíc šilinku, pan ředitel se bude mnsat poohlédnout po novém dárku. Stošilinkové bankovky ve svazcích nž byly vesměs v oběhu, jsou různých serií a čísel. Desetidolarové bankovky podle zvladu už také změnilly držitele, avšak jsou mnohem zachovalejší. Jsou ze stejné výrobní serie, čísla jdou za sebou.

Nad rozmarnými fotografiemi nemohu rozhodnout, zda je to seriove zboží nebo amatérská práce, nejsem v těch věcech odborník. Na všech snímcích je tataž dvojice, docela mladičká dívka a starší, poněkud tělnatý pán se systim obličejem. Hm. Za podobné snímky už mnazi lidé mnoho zaplatili, aby je dostali zpatky. Nemám čas, abych pročetl dopisy, ale když do nich letmo nahlížím, mám dojem, že by také mohly představovat kompromitující materiál. Vtiskují si do paměti tři adresy, tři příjmení a šest křestních jmen. V zápisnicích je moře poznámek, zkratek, jmen a telefonních čísel, tn by chleln několik hodin času, ale noc se chýlí ke konci, je za deset minut půl čtvrté, nedá se nic dělat, musím se chystat k odchodu.

Minutu před půl čtvrtou otevřu dveře. Nezaklapnu je za sebou, ale klíčem tiše zavřu. Na schodišti je ticho a prázdno, jen v druhém patře někdo strašlivě chrápe. Dole za sebou zamykám domovní dveře, zívám a rozhlížím se po Gumpendorferstrasse. Nic zvláštního tu není k vidění. Nad městem se rodí nový den, na protějším chodníku jde muž se ženou, která ho trochu podpírá, za nimi spěchá se splasklou aktovečkou urostlý čtyřicátník, o blok dál jede se svým strojkem metař.

Jdu středně rychlým krokem, nespochám, ale zbytečně se necourám, zahýbám do Grabner Gasse, pak na Linke Wienzeile, u—Margareten Gürtel zastavni taxíka a nechávám se odvézt na Südbanhof. Tam čekám, až taxík zase odjede s pasažérem, hern si jiný, který právě přijel a říkám, že chci na Westbahnhof. Tam pokračuji v komedii tím, že sedám do jiného vozu a jedu až na Opern Ring a teprv ndtud se vracím do hotelu Astra. S cigareton v ústech trochu přihloupě zamrčím na recepčního, nadvakrát hmatám po klíči, říkám dobrou noc a mírně vrávoravým krokem jdu k výtahu, jako bych se vracel ze slušného flámu.

Necesér nkládám do kufrn, aktovku položím pod podušku, svlékám se a mám na půl hodiny postaráno o práci. Tnavošede šaty, v kterých jsem navštívil banku, strhám na proužky a postupně je splachnjl na záchodě.

Doufám, že neucpu kanalizační rouru. Skvrna na kalhotách, utržená nit, zachycená na židli, mohou být zrádné. Až tedy odtud vyjdu, tak už v nových světlých šatech, které jsem včera koupil v konfekci na Kärntnerstrasse.

8. SNÍDANĚ S JEŠTĚRKOU

Snídaně v hotelových restauracích nemám příliš rád. Mám takový pocit, že se k ulm jako přivažek přidává zatuchlý vzduch od včerejška a ospalost, která sedí v zakouřených zdech. A pokud pamatuji, ještě nikdy jsem při snídani v hotelové restauraci nic zajímavého nezazlil. Při večeři, to ano. Ba i po večeři.

Navzdory těmto předsudkům je mi příjemně, když v deset hodin usedám ke stolu a bílým ubrusem, čistě oholen a vykoupán, v nových konfekčních šatech. Raymond Tarr sice dává přednost šatům na míru, ale pan Altman musí být skromnější, zvláště když je na cestách a nemá čas jít ke krejčímu třikrát na zkoušku.

Objednávám si ranní noviny, sklenku minerálky, konvici čaje, dvě vajíčka na líníčko, šunku a křenem, černý chléb, máslo, džem, sicilské třešně a číšníkovi pro radost vídeňskou kavu. Středně naditou aktovku pokládám na postranní židli, jak mi to uložil hlaz, který mě probudil.

Ozval se ze skrinky přesně v devět hodin a popřál mi dobrého jitra.

„Dobré jitra, neviditelný vašnosto,“ odpověděl jsem uctivě, i když jsem si myslel, že po tak namáhavé noční práci mě mohl ještě takovou hodinku nechat spát. „Poslouchám.“

„Zdá se, že jste tu provedl přesně podle pokynů.“

Taky se mi zdá.

„Stalo se něco mimořádného?“

„Ani ne. Na střeše se milískovaly kočky. Což snad ani tak moc mimořádné není.“

Ne, to není. Ani u koček. Dělal jste něco navíc?“

„Něco navíc? Nu, prolistoval jsem si knížku, kterou se zabýval ten chlapík s devítkou v otevřeném pouzdře. Dost poutavě čtem. Obávám se, že na soukromné divy skule by mu takovou příručku zabavili. Pak jsem u pana Schwarze spláchl rozstříhané cvičky a tady v hotelu šaty. Trochu práce jsem s tím měl, a otupil jsem jedny nůžky. Zdrželo mě to, takže bych si ještě dal rád slušika. Po obědě si půjdu zdfimnout.“

„Na člověka vaši profese jste hodně opatrný.“

„Těžko bych to mohl jinak dělat, protože nemám rád když musí člověk dychat mřížemi filtrovaný vzduch. Ale snad abychom raději přikročili k věci.“

Máte pravdu pane Altmane. Těší mě, že si nelibujete v dlouhých řečech. Nemám rád užvaněné lidi. Tedy k věci: V deset hodin – máte tedy téměř hodinu času – půjdete dolů k snídani. Asi ve čtvrt na jedenáct k vám někdo přijde, dá vám obálku a vezme si vaši aktovku. Obálka nebude zalepena, abyste se mohl přesvědčit, že obsahuje to, co očekáváte. Potom se vrátíte na pokoj a řekneme si, zda jsme oba spokojeni. Jasně?“

„Ano. Jako slunce v prave poledne.“

Tedy tedy sedím v hotelové jídelně, po ránu tak nevlidně, a pročítám stručné zprávy o nezdareném půlnocním vloupání do filiálky Obchodní banky v Guimpen dorfstrasse. Myslím, že už polední vydání hrdou mit docela jiné titulky, možná i na první straně.

Stal jsem se propracovat teprve k šunce, když za mými zády zaklepaly jehlovky.

Anna si sedá naproti. Dnes nemá kustom, ale šaty

Slunce už svítí naplno, když konečně lezu pod příkryvkou.

Usínám hned a spím krásně. Tak, jako se spí po dobře vykonané a zajímavé práci.

do zelena, k nim zelené lodičky a oči, které hrají toutéž barvou. Jak se zavlnila, když usedala do židle s oválným opěradlem, připomínala tak trochu ještětku. Něco mi říká, že bych si měl dát pozor na její drápky.

O tři stoly dál si dopřává žlučnickovou dietu jakýsi pan rada, jehož lehka vyvolává představu vajíčka, které bylo právě vyloveno z majonezy. Vodový suchar se zastavil na poloviční cestě k ustům a očka plná znaleckého zájmu klouzají po ženě v zeleném, aby se nakonec zastavila tam, kde mohou tušit kulena, pro mne zakrytá stolem.

Ale to už se u stolu v pase láme číšník a Anna si objednává humrový chlebiček s džusem bez ledu.

Divám se na ni uznale a říkám si, že ty zelene polokoktailky sice nejsou tak docela marné, avšak pramále elegantní. Hnědá aktovka se k nim jako doplněk oebude moc hodit. Svěřil jsem se jí s tou obavou.

„Člověk si nemá dělat zbytečné starosti, pane Altmane, protože pak špatně trávi. Vy prece na dálku signalizujete gentlemana. Takový muž ovšem odnese aktovku dále až do vozu, ne?“

Přichází číšník s psima očima a stříbrným tácem. Jako přivažek k snídani klade na stůl první z poledních vydání novin. Ne bez zájmu konstatuji, že ze tří sloupců první strany tluče do očí červený titul nad článkem o loupeži ve filiálce Obchodní banky.

Zpravodaj píše, že lingovaný pokus o vniknutí do přizemních prostor banky otevřel cestu pro lupiče, který podal důkaz vysoké profesionality a zdatnosti téměř akrobatické. No, vidu, jak se člověk může minout povoláními!

„To jsou dneska poměry,“ potřásám nad novinami hlavou. „Všude samá lupácká a zlodějská, vidíte, ani taková velká hanka si přes všechna zabezpečovací opatření nemůže být jistá před takovými hanebnými vpady. Je dneska na světě vůbec něco jistého?“

Tu nevím,“ Anna s odporem odstrkuje noviny. Chvilku se věnuje humrovému chlebičku, vypije džús a pak do dává. „V každém případě je to zajímavá otázka. Myslím, že o ni půjdu přemítat ke kaderníkovi. Kdybyste byl tak laskav a doprovodil mě –“

Raketový fiat stál pár kroků od hotelového portálu.

„Bude nejlépe, když vás kousek svezu. Jen za roh, takže se nemusíte obávat.“

Posadil jsem se vedle ní, s aktovkou na klíně. Když bych mohl sám řídit, s radostí bych si s ní vyjel do Vídeňského lesa a třeba ještě někam dál. Když ji ovšem vidím za volantem, jsem potěšen, že pojedeme jen za roh.

Opravdu zastavuje hned za prvním rohem. Otvírá kabelku a podává mi nezalepenou obálku. Nenápadně do ní mrknu, abych se přesvědčil, že tam jsou známe obrázky té pěté státní banky. Jsou tam, takže spokojene strkám obálku do kapsy a aktovku kladu vedle na sedadlo.

„Ještě jsem vám chtěl něco říct,“ povidám a přemítavě se dívám do těch tyrkových nebo jakých očí. „A ne a ne si vzpomenout, co to bylo. Aha už to mám. Chlěl jsem vám navrhnout, že bychom se mohli sejít trochu si popovídat –“

„To budu ještě muset promyslet a poradit se o tom.“

„S kým?“

„Hlavně s Nikodýmem. Já mu ovšem říkám Niky.“
 „Tak Niky se jmenuje?“ říkám s pramalým nadšením.
 „Ano, Niky. Nebyla jsem přes ooc donna, jistě se mu stýská. Jak říkám, ještě to zvážím.“
 Chtěl jsem ještě něco říci nebo namítnout, ale přibouchla dvířka a Fiat odstartoval, pneumatiky jen za-

hvízdaly, chodci na přechodu zděšeně uskočili, nějaký dědeček zamával holí.

Zůstal jsem na chodníku sám. Vlastně jsem už zažil cosi podobného. Díval jsem se v televizi na napínavý příběh, když v tom nejlepším chvíli prasklo v přijímači a obraz se ztratil.

9 MALÁ NOČNÍ MATURITA

Vrátil jsem se do svého pokoje v hotelu
 „V pořádku?“ povídá skříňka. Zdá se, že je to tentýž hlas jako včera, ale s jistotou bych to tvrdit nemohl, protože reproduktor všechno zkresluje, snad proto, že je v té skříňce vlastně bezdrátová vysílačka, která je zapínána a vypínána z druhé stanice. To jsem vyzkoumal už včera.

„U mě je všechno v pořádku. U vás také, doufám.“
 „Ano, byla to čistá práce.“
 „Takové uznání mě těší. Kdybyste někdy něco potřeboval, dejte mi zprávu přes doktora. Vy víte přes ktereho.“

„To by dost dobře nešlo. Na transit přes peklo nejsme zatím zařízení.“

Dejte pokoj! Copak se mi stalo?
 „Umřel na nemoc téhle uspěchané doby.“
 „V autáku?“
 „Tak nějak. Ale kdyby bylo potřeba, vyhledal by vás některý náš člověk.“

„A jak poznám, že je to váš člověk?“
 O tom si ještě promluvíme. Víte, Vídeňáci jsou lidé pohostinní a společenští. Rádi bychom se s vámi rozloučili a poděkovali vám za pohotvou pomoc. Jste pro?“

„To je otázka! Samozřejmě“
 „Tak dobře. Dejte si honorář před cihlu, ve Vídni člověk nikdy neví. Sejdeme se dnes večer přesně v jedenáct na nároží Favoriten Strasse a Gusshaus Strasse. Někdo z nás tam na vás bude čekat. Nejspíš jeden mladý denec. Ukážeme vám některé zajímavosti města, pohovoříme si a třeba to bude oboustranně užitečný večer.“

„Souhlasím a myslím si totéž, i když to nedovedu vyjádřit tak diplomaticky jako vy.“

Hlas ve skříňce se zasmál, zachrčelo to, cvaklo to a pan Altman zůstal sám a začal přemýšlet, jestli si toho klofika má dát ještě před obědem nebo až po něm. Vyřekl jsem to tak, že jsem si dal jednoho před obědem a druhého odpoledne.

Teď je za pět minut tři čtvrtě na jedenáct večer a já jdu na schůzku, která může být pro mě a pro moje chlebodáře užitečnější, než si druhá strana myslí.

Mám ještě čas, toulám se kolem Schwarzenberského paláce, hledím do zeleně, která se za ním rozkládá. Několik pracovníků na poli volné lásky mi věnuje prchavou pozornost, ze stínů mě odhadují dva mladenci s rukama v kapsách. Jinak je všude klid, jen ti dva mladíci krácejí v odstupu za mnou. Pak se rozdělují jeden z nich přidává do kroku, předchází mě, ale na jednou zastavuje a obrací se. Současně slyším, že do znelých kroků, které jsem předtím slyšel za sebou.

Chlapík přede mnou povídá:
 „Pán bude tak velice laskav a podpoří sociálně potřebné vrstvy. A ani muk, nebo dostaneš dn huby.“

Je mi těch mladenců líto, tuším, že může jít a chci odvést ukázkovou práci. Rychle se otáčím a toho vzadu posílám rychlým direktem k betonové dlažbě chodníku

Patrně nečekal, že si k prvnímu útoku vyberu právě jeho.

Mladěnců vpředu je z takového vývoje událostí poněkud dezorientován. Asi si to představoval jinak. Rozvažováním ztratil právě tu větinu, kterou jsem potřeboval. Pět jeho pravé ruky mě minula a tak se dostal do pozice, v níž by ho hladce vyřídil edept prvního danu při druhé hodině juda. Bolestně zakvřel, když se kruntil k zemi. Uspal jsem ho na chvíli lehkým tuknutím. A to byl právě čas, abych se věnoval jeho společníkovi, který se už probral z lehkých mráček a zvedal se na kolena. Nabídl jsem mu stejnou medicínu a opřel je oha o koš na odpadky, aby na ně někdo ošklápl.

Ai to všechno trvalo půl minuty, víc ne, ale už to byly dvě slečny s kabelkami navlečenými jen tak na malíčku, o kousek dál se na chodníku zastavil jakýsi obstarožní pár, z druhé strany natahoval nohy lovec senzací. Oprávil jsem si tedy ruce, zapálil cigaretu a vydal se ke Gusshaus Strasse, abych nakonec nepřišel na schůzku pozdě. Ale i kdybych přišel se zpožděním, moji hostitele by to asi pochopili.

Na mých hodinkách bylo právě jedenáct, když jsem se přiblížil k nároží, na němž na mě měl kdosi čekat. Přes krizovatku mi šel naproti člověk v lehkém sáčku dost odvážného střihu. Mnhl hýt mladší než já, řekněme tak kolem třiceti, při chůzi pohyboval rameny, na hlavě mu seděl světlý klobouk.

„Pan Altman?“
 „Osobně.“

Člověka, který se mnou hovořil pomocí vysílačky, bych asi těžko dokázal podle hlasu identifikovat, ale lady ten chlapík to zřejmě nebyl.

„Moc mě těší. Já jsem Kubitschek, ale přátelé mi obvykle říkají Otto.“

„A mně zase Josef, obvykle Sef, a prý mohu čekat, že mi ve Vídni budu títat Pepi. Tak nevím, třeba mě tím jenom tak strašili. Tak, kam vyrazíme, Otto?“

„Sami nebudeme, Pepi.“ Otto se na mě přátelsky usmívá, ale jen natolik, aby bylo patrné, že dokáže nasadit i výraz mnohem méně přívětivý. Nepochybuji o tom. Otýpoval jsem ho na člověka, který má rád ženy, ale před děvčaty dá přednost penězům. „Šéf a krásotinky čekají támhle v putyce.“

Ukazuje se, že je to putyka dost exkluzivní, přinejmenším podle vnitřního zařízení a hlavně podle cen. A nebyl to jen tak ledajaký bar, nybrž podnik s programem, nepřiliš vynalézavým a původním. Na parketu se svlékají nymfy. Odkládají jeden kus obleku po druhém, až na sobě nemají vůbec nic. Pak se přiznane svalnatý mladěnc a se svercpým a divokým výrazem uchopí slečnu do obruče a za zvukových efektů, které vyluzuje chlapík nad bubnu, odnese kořist za zástenu, odkud se pak ozve její výkřik. V ten okamžik začne hudba hrát k tanci, dva tři páry si to na parketu odhokají, začemž následuje další podobné číslo. O nymfách zřejmě nemají nouzi.

Kolem parketu je rozloženo půldruhého tuctu stolků, u jednoho z nich sedí dohromady vyhlížející a dobře živý paděšátník a dvě ženy. Jedna z nich je Anna

Ani ta druhá není docela marná, snad o nějaký ten rok směl, chtěl bych se vsadit, že ty zrzavé vlasy, vlnavé už na první pohled, jsou přirozené a nikoliv dílo kadčnicka a barvářského průmyslu. Přitom tváře jako z alabastru, s jedinou pihou pod levou lícní kostí. Kdoví, zda si ji tam nenechala nalíčit schválně, pro efekt.

Otto mě představuje. Vyseknu tradiční poklonu paní Eve Grafově a políbím ji ruku. Ohdará mě přátelským usměvem.

„Annu už znáte,“ pokračuje Otto. „A zde je pan Graf.“

Pan Graf praví, že ho setkání se mnou moc těší. Mluví kapku dýchavičně, myslím, že by se měl věnovat tělocviku a pamatovat na redukční dietu, pokud nechce předčasně skončit infarktem nebo mozkovou mrtvicí. Tyto myšlenky si ovšem nechávám pro sebe, říkám, že věc potěšení je na mé straně a zaujímám vykázané místo vedle paní Grafově. Její manžel sedí přímo proti mě naproti Evě se opíjí do šidla Otto. Anna má místo na užší straně stolu pro šest osob, takže vlastně sedí v čele. Ale toto místo zaujímá jen u stolu, z rozhovoru a z jednání je patrné, že žádná důležitá postavení v této společnosti nezaujímá, takže tam sedí spíš jako tlumočnice nebo stenotypistka při pořadě hlaváčů dřevařského trustu.

Pan Graf objednává šestkrát koktejl grizzly a informuje mě, že se míchá jako rudé oko, jenže místo jamajského rumu se přidává pár kapek medoviny, náprstek ginu a nepatrná množství jalovcová. Paní Eva zapřadá společenský rozhovor a ptá se, jestli znám dobře Vídeň a jak se mi tu líbí. Přiznávám po pravdě, že moc ne. Mohu to přiznat, protože ten důkladný rada z frankfurtského policejního ředitelství mě nešťastí obeznámil s dost pohnutým životopisem pana Altmana. Říkám, že jsem byl v Schönbrunnu, v Prátru, ale že jsem nikdy neměl dost času na důkladnou prohlídku města. Paní Grafová soudí, že chce-li člověk poznat Vídeň, musí jít více mezi lidi. Zdvouřile s tím souhlasím. Do rozhovoru se vkládá pan Graf s návrhem, že bychom se mohli trochu projít nočním městem, protože v tomto podniku stejně chcípí pes. Dopijíme tedy koktejl, pan Graf platí a zvedáme se, zatímco na podium nastupuje další nymfa.

Jdeme pěšky po Gussahns Strasse, promotáme se k Park Ringu, zahýbáme do vedlejších ulic a zastavujeme před velkými skleněnými tabulemi, které jsou zevnitř zastřešeny záclonou.

„Tuhle je typická vídeňská kavárna nové doby,“ povídá pan Graf a dívá se na vchod s dvojitými skleněnými lítačkami. „Co myslíš, Evičko, uškodil by nám šálek kávy?“

Za tu půlhodinu, kterou jsme strávili nad koktejlem a procházkou nočními ulicemi, jsem už zjistil, že v této společnosti má hlavní slovo paní Grafová. Dvakrát tak starý pan Graf ji zhožňuje. Člověk by spíše čekal, že chlapík jeho rázu bude takové slečně platit garsoniéru a přiměřenou sponzu, než aby si ji bral za ženu, jenomže on každý z nás má nějakou tu Achillovu patu. Kdybych nevěděl to, co vím, nebo co alespoň musím tušit, tak bych řekl, že pan Graf je hodný, osudem trochu ušlápnutý, zákonů dbalý, mírně postrašený občanek, který si úzkostlivě střezí těch několik potěšeníček, které jsou hlavní potřebou jeho malozivnostenského života. Totiž hezkou mladou paní, s kterou se může ukazovat mezi lidmi, potom správně vychlazené pivo, případně mastičky na všelijaké ty neduhy. Rozhodující postavení paní Grafově v občanském životě a ve společnosti jaksi nehraje s předpokládanou činností pana Grafa. Třeba se to ještě nějak vysvětlí.

Paní Grafová kývá hlavou a soudí, že šálek kávy by rozhodně nemohl nškodit.

Vídeňská kavárna nové doby, jak ji pan Graf nazval, má tradiční část s rozvrzanými židlemi, novinami v dřevěných rámech a masohem obrostlými hosty v přízemí. V prvním patře je taneční sál, minutová restaurace a bar a zakončená herny v zeleném. Pak je tu ještě podlouhlý sál s forbesy a podobnými lapáky na šilinky, kromě toho i střelnice, kde se páří ze vzduchových pistolí na plaménky malíčkých svíček a na kníčky, poletaující v sloupci vody.

Nacházíme stál kousek od tanečního parketu, takže mi nezbyvá, než se před paní Grafovou uklonit. Motám se s ní mezi tou rozduváděnou omladinou, vůbec se v těch nových tancích nevyznám, ale rudovláska se chová taktně, dělá jako by si má neohrabanosti vůbec nevšimla. Pak zase šlapu na hezké Aniny nohy a se závisí se dívám po panu Grafovi. Ve Vídni musí existovat nějaká geniální učitelka tance, protože pan Graf, navzdory tomu, že je jaksi při těle a při cestě do schodů ztěžka dýchá, to hopsá docela elegantně a dobře.

Otto nás sleduje zamyšleným pohledem v tvrdých hřídičkových očích.

Je mi jasné, že toto všechno je jenom kamufláž, jenom vnější kulisa, úvod k nějakému rozhovoru, zkonšce či prověrce. Nejsem tak okouzluje apolečník, aby pan Graf nepřenesl přes srdce, že se mnou nemohl projit vídeňskými nočními podniky.

Myslím, že už se k tomu schyluje. Usedáme totiž ke stolu, pan Graf si zapaluje, ale za okamžik zamačkává camelku a navrhuje, abychom si šli bouchnout.

Jdeme ke střelnici. Vybírám si jednu ze tří nahzených pistolí a nejdříve ji zkouším na korkovém terči. Vracím ji, zkouším druhou, ale hodí se mi až ta třetí. Zdá se, že nese opravdu přesně.

Pět ran stojí sto šilinků. Za jeden zhasnutý plamének člověk dostane kominíčka pro štěstí, za jednu sestřelenou kuličku plnicí paro s kukátkovým obrázkem, a tak dále, až za pět zhasnutých plamének jsou atržhrné hodinky a za pět kuliček zlaté švýcarské hodinky s vyrytým věnováním úspěšnému střelci.

Deseti ranami jsem zhasl čtyři plaménky a sestřelil tři kuličky. Stávám se cílem tuctu obdivných pohledů, muž za pultem sahá do regálu pro cenu, Otto žvýká párátko a dívá se na mě nehybnými očima, nějaká slečna mě spaluje roztouženým pohledem. Jenomže já mám jiné starosti, než abych mohl vzplanout.

„Něco podobného jsem ještě neviděl. To se musí zapít,“ rozhoduje pan Graf a jdeme k baru.

Dámy se omlouvají a jdou si poslechnout zpěvačku, která prý zvládne rozpětí tří a půl oktáv, nevím, jestli je to moc, nebo málo, ani jestli je to pravda. Konfenciér ji představuje jako ženu s nejkrásnějšíma nohama mezi nultým a stoosmdesátým poledníkem, což je tak trochu beztaktní vůči přítomným dámám, protože dobrá polovina z nich si to myslí o sobě.

Bereme si po sklenice whisky a jdeme se posadit ke stolu s mramorovou deskou. Ve Vídni má mramor stále ještě vysoký kurs a drží se proti útočnému náporu umělých hmot.

Pan Graf zvedá sklenku.

„Připíjím vám k složení maturity,“ říká si se mnou. „Chtěl bych si s vámi pohovořit o vaší budoucnosti. Kromě toho jsem také povinen se vám omluvit.“

Dělám nechápavého a tváním se, jako bych nevěděl o čem jde.

To je tak,“ pan Graf si znovu zapaluje a sfoukne plamének zapalovače. Zdá se mi, že ten zapalovač je

příliš mohutný a robustní na člověka, který si potrpí krehké ženy a jiné miniatury. „Požádali jsme nebožtíka doktora Hillena, aby nám doporučil a poslal specialistu na váš obor. Už tehdy jsme uvažovali o tom, že by nebylo špatné, kdybychom měli podobného odborníka zde v místě, který by dovedl v různých složitých situacích přiložit ruku k dílu. Když jste přijel, sledovali jsme velmi pozorně vaši práci. Mě osobně například zaujala vaše krajní opatrnost. Projevil jste zkrátka řadu pozoruhodných vlastností. Řekli jsme si, že by vás bylo škoda na obyčejnou, radče prominout, na obyčejnou námezdní kasařinu. Domnívali jsme se, že by nebylo marné, kdybychom ověřili vaši pohotovost a vaše schopnosti i v někte-

řích jiných směrech. Proto jsme vám například dnes večer poslali do cesty ty dva agresivní mládence, s nimiž jste měl zajímavý rozhovor tam za Schwarzenberským palácem. Promiňte nám to, ale bylo v našem obecném zájmu.“

Lhostejně mávna rukou, jako bych podobné rvačky pokládal za banalitu, o které je škoda mluvit.

„Na střelnici jste si také nevedl špatně. Zkrátka a dobře, myslíme si, že vaše možnosti nebyly dosud náležitě využity. A protože se v našem podniku právě svolnilo jedno slušné placené místo, měl byste možnost hrábnout po štěstí.“

10. TOVÁRNA NA ŠTĚSTÍ

Pan Graf volá pikolika a pověřuje ho, aby sehnal jakoukoliv mapu Evropy, třeba z jízdního řádu nebo i z novin.

„Než se rozhodnete, musím vám po pravdě říci, oč vlastně jde,“ znovu zvedá sklenku whisky. „Jsem šéfem tiskárny. Je to poměrně malý, mohlo by se říci specializovaný podnik. Tiskneme zejména osobní a firemní papíry pro náročné zákazníky, pro všelijaké bývalé vědovy, sňatkové podvodníky, vyděrače, hochštaplery různého kalibru a podvodné podniky s ručením omezeným. Tím nechci říci, že bychom si speciálně vybírali tyto zákazníky. Přijímáme všechny zakázky, ale neodmítáme ani objednávky, které by jinde nepřijali.“

„Na to ovšem potřebujete spíš dobré sazeče, metéry a účetní, než dobré střelce a judisty,“ namítl jsem.

„Správně,“ přitakal pan Graf. „To však je jenom část našeho výrobního programu. Vedle toho se zabýváme literaturou, zvláště uměleckými tisky, které jsou určeny převážně pro pány. Exkluzivní věci. Distribuce tohoto zboží je poměrně náročná, naráží na různé překážky a někdy vyžaduje příspěvi všelijakých odborníků. Včetně — dejme tomu těch judistů. Někdy jsou komplikace i s vymáháním tržeb, abych uvedl alespoň jediný příklad. Tak co tomu říkáte?“

„Zatím nic. Takové literatury je úplná nadprodukce. Jsou země, kde se tiskne a distribuje docela běžně, v mezích zákona. Mám na mysli zvláště severské státy.“

„To máte pravdu. Ale naproti tomu jsou země, kde nelze postupovat zcela legálně. Dodáváme jednak do některých jihoevropských a západoevropských zemí, začínáme expedovat na Střední Východ a kromě toho uvažujeme o nových distribučních trzích.“ Pan Graf sáhl po novinách a reklamou kteréisi letecké společnosti, jež zachycovala síť jejích linek po Evropě. „Podívejte se: celá východní Evropa ještě představuje panenskou oblast. Zboží, které mám na mysli, se tam zhotovuje pokoutně a prodává za nekřesťanské peníze. Potenciální poptávka tam existuje, o tom není pochyb, protože lidé jsou v tomto směru všude stejní.“

Dívá se na mě vyčkávavě.

11. NIKY SE PŘEDSTAVUJE

Čekám na nároží a co chvíli se mrknu na svítící ručičky hodinek. Už z toho je patrné, že stárnu a dětiněním, maličké ručičky mého ciferníku nemohou uspišit jízdu taxiku. Volal jsem před třemi minutami, řekli mě, že za pět, šest minut tady bude. Jenže šest minut může trvat malou věčnost.

„No, něco na tom je. Ovšem, vezměte v úvahu, že s pašováním zboží přes hranice budou potíže. A v čem a jak chcete realizovat tržby. V tamějších měnách? A prodávat je pak tady turistům? Vzali jste v úvahu kursy, kterých dosáhnete?“

„To jsou jistě správné námitky. Jsem rád, že máte takový kritický přístup k problémům. Vzali jsme všechny podobné potíže v úvahu. Ostatně to všechno jsou otázky, které by se vaší příští práce netýkaly. Seznamuji vás s tím jen proto, abyste měl úhranou představu o našem podnikání.“

Mlčím, jen malíčkem roztírám kapku sodovky na mramorové desce. Proužek vody dostává podobu otazníku.

„Vy byste měl pochopitelně na starosti jiné věci,“ pokračuje šéf tiskárny s tuplovaným výrobním programem. „Různé speciální práce, které jsou nutné v zájmu hladkého chodu podniku. Tu a tam. Občas. Máme někdy všelijaké melouchy. Vždyť jste to konečně poznal.“

„Podívejte, pane Graf, já jsem pro otevřenou hru. Připouštím, že to napohled nevypadá špatně. I když jsem více méně úzký specialista, snad bych pro vás mohl být užitečným. No, dejme tomu. Vy to musíte vědět lépe než já. Jde ovšem také o to, zdali by si při tom příčinlivý člověk něco našetřil?“

„Dvacet klacků měsíčně v každém případě. Jen tak za dýchání. Za každý důlčí případ premie podle dohody.“

„Dvacet tisíc šilinků za dýchání, to není právě moc, ale na druhé straně je to víc než nic,“ řekl jsem přiměřeně uznalým tónem a smazal jsem otazník na stole. „Beru s tím, že se dá občas čekat slušná premie za slušnou práci.“

„Nebudete litovat,“ poznamenává Otto Kubitschek a to jsou vůbec jeho první slova, kterými k tomuto obchodnímu rozhovoru přispěl. „Tedy, já si myslím, že nebudete litovat,“ upřesnil, „jestliže nebudete strkat nos dál, než kam je nutno.“

„Na tuto ozdobu svého obličej je jsem dost háklivý a proto s ní nakládám velmi uváženě,“ odpovídám.

Smějeme se a jdeme si všichni k barovému pultu pro další whisky.

„Tak — na další spolupráci,“ pan Graf zvedá sklenku a připíjíme si.

Abych si ukrátil čas a ukončil svou netrpělivost, rekapituluji si události několika posledních hodin.

Po odchodu z kavárny už vlastně o nic nešlo. Kulminančním bodem procházky večerní Vidni byl rozhovor u mramorového stolu, kde jsem panu Grafovi řekl své ano. Pak už nebylo o čem mluvit. Přestali jsme předstírat, že nás zajímá a baví hopsání na parketu nebo pohled na údajné nejhezčí nohy mezi tou nedozrnlou sítí poledníků.

Při odchodu z baru Otto viditelně zaváhal a pohodil hlavou k plně obsazené herně.

„Co by ne?“ řekl pan Graf. „Už jsme se všim hotovi. Ukaž se zítra po poledni.“

Otto přikývl a my čtyři zbývající jsme vypadli. Ještě jsme se stavili v lidovce na lahvičky bílého vína a kráček za dva rohy, kde měli Grafovi zaparkovanou simku. Políbil jsem paní Grafově ruku a s Annou jsme jí zamávali na rozloučenou. Na to, co pan Graf během večera vypil, je jistě a spolehlivě, mnohem spolehlivěji než Anna, když je zcela střízlivá.

„Tak co,“ dívám se na Annu. Ve světle žlutých sodíkových výbojek její oči jako by světélkovaly spíš do šedomodra. Možná, že je to jen tím světlem, možná také něčím jiným. Už jsem dost dlouho na světě, abych věděl, že oči takových žen se mění i z jiných důvodů. „Že bychom to ještě někde rozsvítili? Jen tak, sami ve dvou?“

Podívá se na mě posměšně.

„Cháste si hrát na hrdinu z operety? Podívejte, já mám kousek od Štěpána vůz, hodím vás do hotelu. Hezky se vyspíte, teď už nikdy nemůžete vědět, co vás na druhý den čeká.“

Krátko směrem ke katedrále a aby řeč nestála, tak se vyptávám, kde vlastně bydlí. Říká, že ve čtrnáctém okrese v tiché ulici Flötzersteig. Je tam háječný vzduch a dokonalý klid, zvláště teď, protože je ve vile docela sama. Pan Sonnenbaum se svou paní a s malým Egonkem odejeli za hahičkou do Dolomit. Babička tam má hotel, vždycky tam na léto jezdí. Takže Anna má pro sebe i celou zahradu. Při takovém rozhovoru dorazíme k fiatce

Když Anna zasouvá rychlost, říkám:

„Jeďte rovnou do té tiché ulice s háječným vzduchem. Já se pak svezu do hotelu taxíkem. Vůbec se vám nebudu cpát do kvartýru, vím, co se sluší a patří.“

„Ani bych vám to moc neradila.“ fiat hvízdnuh po dvou kolech kolem rohu, „on je doma Niky. Má za to, že by měl námitky. Určitě by nebyl spokojen, nemá rád takové pozdní návštěvy.“

Anna jede svým charakteristickým způsobem, který připomíná pohyb rakety, jež se zcela vymkla kontrole řídicí stanice a střídavě zapíná brzdící a pohonné motory. Nohy jí na pedálech jen tančí. Chtěl bych se podívat, jak tam po těch pedálech vlastně šlape, ale nemohu. Musím zděšeně zírat před sebe a oběma nohama se co chvíli opírat tam, kde bohužel není brzda, ale jen kus plechu, překrytého koberečkem. Že jsem raději nešel pěšky do hotelu!

Začínám stručnou přednášku o následcích ukvapené jízdy ve velkoměstě. Říkám, že volnější ulice lákají v noci řidiče, aby na to dupnul, ale že nikdy nemůže vědět, zda, kdy a odkud, z které postranní ulice se vyřítí přitopilý chlapík za volantem.

„Kdybyste vás neznala,“ Anna se zasměje a přidá plyn, „tak bych si myslela, že jste nějaký strašpytel.“

„Jak myslíte. Tak si tedy na to dupněte. Mně už je to jedno, úplně se vzdávám. Konec konců jsem už hyl na světě o takových patnáct let déle než vy.“

„A možná, že si tady ještě pár dní nebo týdnů pobudete,“ odpovídá.

„Vypadám snad už tak sešle, že mě odhadujete už na pouhé dny a týdny?“

„To ne, ale v tomhle povolání člověk nikdy neví —“

„Teď mě napadá, že jsem se vlastně vůbec nezeptal pana Grafa, kdy a kde mám nastoupit do služby,“ převládá řeč na jiné pole.

„Z toho bych si na vašem místě těžkou hlavu nedělala. Vždycky se všechno dozvíte.“

„Poslyšte, Anno, rád bych vám ještě položil otázku.“

„Copak?“

„Nepracovala jste vy někdy jako fotomodelka?“

„Ne. Nemohla bych. Mám na pravém boku mateřské znaménko.“

„Vy si o mně vážně myslíte, že nejsem moc ohytrý?“

„Jednou vám třeba řeknu, co si o vás opravdu myslím. Ale teď ne. Budeme na místě.“

Z Flötzersteigu to bereme smykem do příčné ulice mezi vilami. Je to úzká dvusměrná ulice, vímám si, že je tu zákaz parkování od 8 do 22 hodin. Na nároží stojí telefonní budka. Jedeme ještě asi padesát metrů a pak padám nhlíčejem na čelní sklo. Anna svým svéřázným způsobem zastavila. Jsme na místě.

„Tak vám děkuji,“ povidám s pocitem úlevy. „Je mi, jako bych se znovu narodil.“

Anna také vystupuje a zamyká vůz.

„Bydlím tady naproti,“ hodi hlavou k vilce na druhé straně ulice. Jednopatrová vilka je obklopena upravenou zahradou, která je obehnaná drátěným plotem na betonuvedivce. Vpravo od vchodu je garáž, do níž lze vjet přímo z ulice. „Tak nashledanou.“ Anna mi podává ruku, „určíte jsme se neviděli naposledy.“

„To je pravda, ale i tak jsme se mohli videt trochu dele. Ještě není tak pozdě, aby“

Anna se jen prchavě zasměje a za několik vterin za ni klapne branka a pak i dveře do vily. Krátko po chodníku nazpátek, zpočátku pomalu, pak přidávám do kroku a mizím v telefonní budce, našťastí funguje. Volám taxi. Slibuji mi, že tu za šest minut bude.

Nyní tedy na něj na Flötzersteigu čekám ale občas vyhlížím za roh do postranní ulice, abych se přesvědčil, že ta fiatka tam stále ještě stojí. Dívám se na hodinky a konstatuji, že teď by se ve směru od města mělo objeovit světlo. Na mou duši se objevilo. Za chvíli taxík zastavuje u chodníku.

„Dobrý večer,“ zdravím taxikáře. „Mám k vám pome kud zvláštní prosbu. Kdybyste byl tak hodný a zhasnul světla. Čekám, že každou chvíli tady z té postranní ulice vyjede běžový fiat. Nevim ovšem, jestli pojedě k městu nebo na druhou stranu. Ale v obou případech bych potřeboval za ním. Tam vpředu ovšem nebudou smět o ničem vědět. Budete muset jet bez světla.“

„No jo,“ letitý taxikář se škrábe za uchem. „ale na to je obrovská pokuta a kromě toho si policajti zapíou moje číslo.“

„Podívejte,“ říkám a pokouším se tvářit jako zárlivý manžel, který si s tou zrádnou zmijí chce vyřídít náty. „co bychom se bavili. Když bude pokuta, zaplatím ji. V každém případě dostanete dvě stovky navíc a kdyby si vás policajti zapsali, tak pět stovek navíc.“

„To by šlo,“ říká taxikář. „Když nevíte, kterým směrem pojedete, tak by snad bylo nejlepší, kdybyste začnuval do postranní ulice, jenže na protilehlé straně.“

Přikývl jsem a taxikář zajel do postranní ulice tak, že jsme uličku, v níž stál běžový fiat, měli přímo před očima.

Nečekali jsme déle než takových pět minut, když se otevřela branka a postava, která vypadala na Annu, přešla ulici k vozu, odemkla dvířka a usedla za volant.

„Připravte se,“ říkám a myslím na to, že podle všeho mě Anna donpravdy považuje za trochu přihloupleho, když zastavi na místě, kde se smí parkovat jen do šesti ráno a nenapadne ji, že mi to bude divné.

Fiatka se obrací, v té úzke uličce to není snadné, ale po chvíli bez úhony vyjíždí na hlavní ulici, zahýbá ve

směřu k městu, ale po několika storch metrech se kolem psychiatrické nemocnice začne propětát k severu a míří někam ke Gallitzinbergu.

Jedeme za ní se zhasnutými světly. Nikde nikdo, ulice jsou docela pusté, domy tonou ve tmě. Jen vyjimečně zahlédnu osvětlené okno nějakého pnnocného, nebo uléhajícího flamendra. Koncová světla fiatky občas mizí za zatáčkou nebo za rohem, ale stále se držíme v zá- věsu.

Rada vll už končí, jedeme jakýmsi řídkým lesem nebo parkem, vpravo vpředu je vidět nějaké stavení, u něhož vůz zastavuje. Honem zapínám sklopená světla a říkám taxikáři, aby jel normálně dál a skláním se na sedadlo, aby mě nemohl okénkem zahlédnout.

Míjme fiata. Ohlídím se dozadu a rozeznávám, že Anna vystoupila a kráčí k tomu domu, zřejmě je to ně jaká výletní restaurace nebo ahátajg. Protože Anna ne- chala svítit parkovací světla, domnívám se, že zase po jede dál. Za nejbližší zatáčkou zhasínám světla a honem no- hávám obrátit. Taxikář zastavuje po straně silnice. málem v rohlí. Máme dobrý výhled na hučnou jeiz- světle steny vystupují ze tmy.

za pět minut vycházejí ze dveří dvě postavy. První jde žena, za ní kráčí muž.

„Tady máte dalekohled,“ taxikář mi podává kukátko. No ne! chťive si ho dávám k očím. „Kdo hy to do vás řekl. Vy jste úžasné vybavení!“

To kvůli turistům. S dalekohledem víc naježdí, proto- že se všude déle zdrží. A dají tuzér. To víte, praxe člo- věka naučí.“

Čínky mi potvrzují, že vpředu je zcela nepochybně Anna, i když nedokážu rozeznat rysy jejího obličeje. Druhá postava patří muži. Má pravou ruku v lokti ohn- tou, něro v ní drží, a tím něčím jako by slečnu před sebou pobízel. Někák se mi to nozdá. Skoro mám dojem, že v te ruce drží revolver.

Fiat se obrací a vrací se stejnou cestou k městu. Zase za ním jedeme se zhasnutými světly, máme štěstí, nikde žádný policista, který by se nad tím podívoval. Zasta- vujeme na Flötzersteigu, vystupují a dívám se opatrně do postranní ulice. Před vilou zase stojí Fiat, právě tam, kde parkoval prve. Anna už vystoupila a muž s příkr- řenou pravici kráčí za ní.

Vracím se k taxikáři a tváším se nakvašeně.

„Nie si z toho nedělejte,“ utěšuje mě taxikář a od- plivne si z okenka. „Všechny ženaký jsou úplně stejny. To já bych vám mohl vyprávět —“ mávne rukou.

„Máte pravdu, takový je už svět. Tady máte tři stovky a já zatím vystoupím. Počkejte ještě dvacet minut. Když se do dvaceti minut neobjevím, jedte před tu vilu a tři- krát po sobě zahoukejte. Já pak během minuty přijdu.“

Taxikář přikyvne, dnuřám, že mě počítá k uznalým zákazníkům. Udělí mi ještě radu:

„Na vašem místě bych nedělal žádný hlouposti. Pro jedno kvítí slunce neavítí.“

Jdu pěšky k vile, tesně podél plotů, abych nehubil pozornost. Dum tone ve tmě, právě tak jako předtím, snad má Anna ložnici na druhou stranu, do zahrady. Tíše se zastavuji před brankou, beru si rukavice a sa- hám na knoflík zámků. Naštěstí je odemčeno. Kráčí k domovním dveřím, které jsou však zamčené, či spíše jen zaklapnou. Byly opravdu jen zaklapnuté, protože jsem je dokázal otevřít za minutu, a jak doufám, ani jsem při tom nenadělal víc rámusu než je nezbytné třeba

A teď do toho

Pootvřím dveře a dávám pozor, jestli se nadělá pr-

van. Uvnitř je naprosté ticho. Proklouznu pootvřenými dveřmi a opatrně za sebou zavírám.

Je tu naprostá tma, takže nic nevidím. Až teď, kdy mi na hlavu dopadá rána, zahlédnu mohutný roj hvěz- diček. A pak už ani ty ne.

Težko mohu říci, jak dlouho jsem byl v bezvědomí. Snad minutu, možná že pět. V uších mi hučí, ale tento hukot se pozvolna mění v hlasy a hlasy dostávají podobu srozumitelných slov. Nahýbám se, oči nechávám zavře- ne, ale o to pozorněji poslouchám.

„— jsem veděl, na čem jame. Proto jsi ze sebe dělala takovou ctnostnou panenku, proto jsem ti byl eklihaft, protože jsi měla v záloze tady toho panáka, co! Pod- fouknout jsi nás chtěla, to věřím!“

„To jsou všechno nesmysly, Ferry, kdybyste měl v pa- lici tolik mozku jako chroust, tak byste na to přišel sám. Tady toho člověka jsem poznala až včera, Grařův šef si ho pozval na extra práci. Všechno to vysvětlím nahore, s vámi se bavit nebudu.“

„Aha! Se mnou se bavit nebuděš, co? Ale to se hroz- ně mýlíš! Budeš mě bavit, a jak! Nejdřív jako s chlapem, rozumíš, a až zkrotneš, tak si pohovoříme obchodně. Treba je všechny vezmeme na hůl. Ještě poznáš, co dokážu!“

Teprve teď jsem začal cítit bolest na hlavě. Na te- meni mi zřejmě vyrostla boule jako půl slepičtího vejce. Rad bych věděl, čím mě ten chlap udeřil. Trochu po- otevřím oči a vidím, že ležím pod schodištěm. Anna se s tím nezvaným hostem dohaduje přímo nade mnou. Muž má v ruce pistoli, asi mě rhodil pažbou. Teď si take uvědomuji, že mám ruce za zády solidně spou- tane.

„Já bych vám takové pokusy neradila,“ povídá Anna. „Mohla by vás to přijít drahó. Se šéfem není žádná legrace to jiste víte. A ostatně — se mnou také ne, to se ještě můžete dovědět.“

„O to se nestarej,“ odsekne muž s pistolí. „Jdeme nahoru. Já dobře vím, že jsi tady dneška sama, mně nic nenamluviš. Toho tvýho vořečka si vezmem jako občerstvn.“

Chlapík se pro me shyhá, here mě za lincec. jako by zacházel a pytlemb Brambor, a táhne mě po schodech nahoru, rukou s pistolí postrkává Annu. Musím říci, že už jsem po schodech cestoval příjemnějším způsobem. Ale co, člověk nesmí byt příliš zhýčkaný. Mrzí mě ovšem, že mám svázane také nohy.

Do bytu Anny jsem se dostal způsobem, který jsem rozhodně nečekal a nepředpokládal. Ferry mě táhne úzkou předsiřkou do prostorného, hezky zařizeného pokoje.

„Sřtichni na něj trochu voďy, et má take nějaké potě- šení ze života.“

Anna mi polevá obličej vodou ze stolní karafy, před- stírám, že se teprve teď prohousím a užasle se rozhlídím kolem. Mrkám a dívám se, jako bych vůbec nic nechá- pal. Ferry, takový neandrtálský ouřezek, se šizlivě směje.

„Hele, strejdo,“ kopne mě přátelsky do žeber. „my ti tady s Annou něco předvedeme. Vysokou školu, ro- zumíš? Jestli to tady všechno přežiješ, tak to můžeš dát k dobru Grařovi, ať si podle toho vyprávění nechá udělat novou sérii pohleduic, úspěch zaručen, určitě půjdou na dračku.“ Obrací se k Anně a kladě pistoli na stůl. „Tak pojd, holubičko!“ chytá ji za ramena, poráží ji na gauč a zápe se po jejích žatech.

„Niky!“ křičí Anna. „Niky!“

Na toho čtvrtého do taroků bychom byli málem za- pomnáli.

Na dvěře z vedlejší místnosti jako by něco zaškrábalo, dveře se otevřely dokořán a do pokoje se jedním skokem snášel obrovská černá bestie, blýskavá hladkosrstá doga s rozkošnický otevřenou tlamou, vystlanou skvělým chrupem.

Ferry pustil Anina ramena a rychle se otočil. Snad se ohtěl dostat ke stolu, na nějž položil pistoli, ale to byla naprosto bláhová snaha. Niky se mihl jako bleak a jeho tesáky se zabodily do hrdla, které ještě před chvílí znělo tolika nabubřelými řečmi. Niky s ním párkrát pohodl pokojem a z náuky zbyla ochrčelá skrvená hromádka.

Niky se vítězně ohlédl k velitelce, ale teď spatřil na podlaze dalšího vtrpce, i když svázaného, a v jeho sírových očích znova zlobně zahřelo.

„Niky! Sem! To je hodný pán, toho nech na pokoji.“ Bestie temně vrčí a tře si hlavu o neobyčejně vzhledně modelovaná kolena své paní. Anna bere z poličky nůž, přežezává mi šňůrky na rukou i na nohou. Říká:

„Tak vás pěkně vítám, pane Altmane. Už jsme se dlouho neviděli, co? Omluvte mě na chvíli, prosím.“

Vytáhá na telefonu číslo, nevidím ji na ruce, ale slyším, jak dlouho se po kterém čísle vrací ciferník, pokouším se alespoň přibližně určit číslo. Chvilí čeká a pak povídá:

12 Z POHÁDKY DO POHÁDKY

Budí mě nějaké zvonění. Po takové noci bych měl nárok na pořádné vyspání. Sahám po sluchátku poněkud nevrle.

„Dobré jitro, pane Neuman,“ říká paní z centrály. Jsem tu totiž přihlášen jako Karel Neuman. „Máte tady telefon. Je to dámský hlas. Můžu to přepojit?“

„Děkuji,“ zívám. „Dejte mi ten hovor.“

„Pan Neuman?“

„Na lůžku osobně, drahá zvěďalko,“ poznávám Anin hlas.

„Jak jste se vyspal?“

„Děkuju za optání,“ vidím, že je teprve půl deváté. To je nějakého spěchu. „Ušlo to, ale mohlo toho být víc. O takové dvě, tři, hodiny. Musím přiznat, že jsem měl dost divoké a romantické sny. A co vy?“

„Já už jsem se vrátila z koupelny, okna mám dokořán, svítí slunce, je docela hezké ráno, ale nějak mi kruží v břiše. Myslím, že bych proti tomu měla něco podniknout. Co vy na to?“

„No tak kde? Tady ta zatuchlá hotelová restaurace by vám podruhé už asi připadala moc fádni, že?“

„Já mám jiný nápad. Šikmo proti hotelu doprava je bistro. Za takovou půlhodinu tam budu v prvním patře. Platí?“

„Platí.“

Jdu se nejdříve do koupelny osprchovat a oholit. Přitom si rovnám myšlenky. Více méně vzpomínky, protože v tom, co se odehrálo, je vždycky východisko k tomu, co lze očekávat.

Když jsem z té přívětivé vilky ve čtrnáctém okrese odcházel, řekla mi Anna mezi dvěřmi, že by bylo dobré, kdybychom si pohovořili ještě předtím, než mě uvede do podniku. Přikývl jsem a poněkud toporně nastoupil do taxiku, rána na hlavě mě stále pronikavě bolela. Na hlavní třídě jsem nechal zastavit. Nemuseli jsme čekat dlouho. Za takové dvě minuty se přičítala šedá mercedeska, amýkla sebou do úzké uličky a její brzdy zavily před vilou. Vyskočil z ní tři urostlí elegantí

„Tady Anna. Volám z domu. Promiňte, že ruším tak pozdě v noci. To vy jste mi poslal Ferryho? ... Myslela jsem si, že ne. Přišel s dost nevšední nabídkou, abych se s ním dala do spolku a skočili jsme vám do zad. Mohla to být také jen zkouška — no, neříkejte, vždyť se známe. Vznikla tu ovšem menší komplikace. Ferry se chtěl se mnou pomazlit, ale měla jsem námitky a Niky také ... Přijďte si pro to, co z něho zbylo ... Ano, dům bude otevřený.“

Pokládá telefon a obrací se ke mně.

„A vy byste se měl jít doopravdy vyspat, na návštěvy teď není vhodná doba.“

„Myslím, že máte pravdu, už jsem pomalu zralý pro postel,“ souhlasím. „Vždyť se ještě nvidíme.“

Venku třikrát honká vůz.

„Co je zas tohle?“ Anna svráští obočí.

„Ale to nic. Jen jsem si tak načernoval odchod, to pro případ, že bych se náhodou zapovídal. Přeju vám oběma dobrou noc. Měj se hezky, Niky.“

Niky mi něco pověděl svou psí řečí, ale neznělo to moc přívětivě, neřekl bych, že je to příjemný společník. Anna mi šla rozsvítit na schodiště.

„Na hlavu si dejte obklad,“ řekla soucitně. „A zejména na si na ni dejte pozor. Máte jen jednu.“

a sverepě se hnali do vily. Chudinka Ferry! Jestli je ještě živ, tak na chvíli ve společnosti Nikodéma bude vzpomínat s nostalgií jako na staré dobré časy. Jak skončil, až si s ním ti tři páni pohrají, a až už nebude, co by mohl říci, to je mi celkem jasné. Není mu co závidět. Poledníky přinesou krátkou zprávičku o muži středního věku, který — pravděpodobně v podnapilem stavu — upadl přes koleje a dostal se pod vlak. Jeho totožnost se teprve zjišťuje. Kdo by mohl poskytnout informace, nechť se přihlásí na kterékoliv policejní stanici.

Požádal jsem taxikáře, aby mě zavezl nejdříve k nějakému doktorovi, protože bych potřeboval, aby se mi podívali na hlavu.

„Já jsem vám říkal, abyste nedělal žádný hlouposti,“ zahrnují otcovsky, ale ochotně mě vykopí před nemocnicí. Sestře na chirurgii jsem dal stovku, doktorovi dvě a řekl jim, že při vystupování z vozu jsem se udeřil do hlavy o horní rám. Nevím, jestli mi to věřili, ale nedali najevo pochybnosti a dali se do práce. Za zpěvu andělíčků mi na hlavě sešili ránu a pečlivě ji zalepili náplastí. Sestra už si na mě chystala injekční stříkačku, ale mohl jsem je popravdě ujistit, že protitetanovým sérem jsem přímo nahuštěn.

Krátce a dobře, když jsem se rozloučil s taxikářem a konečně se dostal do bílé povlečené postele, bylo už úplné světlo a lidé spěchali do práce. Jestliže jsem se tedy v devět hodin vydával na cestu k snídani, můžete z toho posoudit, že jsem si zatím v metropoli na Dunaji moc spánku neužil. Ale když jsem krácel po ulici k tomu bistro, už se se mnou Vídeň netočila a bylo mi docela dobře, skoro do zpěvu.

Je za minutu půl desáté, když si sedám ke stolku. Slyším, že venku vyjí brzdy, které by mohly patřit tryskovému fiat. Je minuta po půl a Anna se posadí proti mně. Na ženu je neuvěřitelně přesná, taková dochvilnost se jaksi neslučuje s jejím půvabem. Vypadá svěží, jako právě utržená broskev, nechce se věřit, že je to nájemnice bytu, v němž se odehrávaly ještě před několika hodinami tak podivné scény. Dnes má karmínové šaty

s krátkými rukávy a stříbrnou sponkou. Svorně si objednáme topinky, čaj, grapefruit, míchaná vejčeka, čeruš chléb s máslem a kávu bez.

Hovor nejprve klouže jen tak po povrchu, mluvíme nejdříve o jídle, pak o počasí, o turistické sezóně i o vysoké politice. Teprve pak se Anna přátelsky pozeptá, co se mi to stalo na hlavě. Povídám, že jsem se shýbal pro šilink, který mi vypadl z dřevěné kapsy a přitom jsem hlavou křápl o roh nočního stolku.

„Takže ta lakota se vám tentokrát nevyplatila,“ poznamenává ironicky a pousměje se.

Při černé kávě nabízím broskvovému protějšku cigaretu, ale ona na to, že dopoledne nikdy nekouří, četla v jednom časopise, že to nepůsobí dobře na pleť a na žaludek. Zapaluji si tedy sám, opírám se do židle a dívám se na ni s mnoha otazníky.

„Kikal jste po telefonu, že se vám něco romantického zdálo“

„Já mívám občas takové zmatené sny, že se jim pak ráno nestáím divit. Dnes se mi například zdálo, že jsem poznal jednu ženu, které ve dne hraji oči do zelená. A tak mě zaujaly a nejen ty oči, že jsem se kvůli nim dostal do menší šlamastiky.“

„Také jsem měla dneska dost zvláštní sen,“ odpovídá pomalu. „Zdálo se mi, že šéf mě začal podezřívát z nekalkulovaných úmyslů a pověsil mi na paty člověka, který měl jeho pochybnosti ověřit. No a tenhle chlapík pak dostal u dveří přes hlavu.“

„Mně se zdálo,“ navazuji a chci jí předvést frajerský kroužek z kouře, avšak pokus se nezdařil a je z toho spíš bezvarná mlhovina, „že mě zaujala ta žena s nazeleňalými očima. Vezla mě až před dům a když jsem doufal v nejlepší, tak mi řekla nashledanou. Bylo to, jako když mi docela bezohledně vrazil rampouch do srdce a současně mě udeřil palicí po hlavě. Protože ale měla v domě garáž a přesto nechala stát vůz na ulici, kde se smí parkovat jen do šesti ráno, napadlo mě, že si chce ještě v noci vyjet. Třeba do tržnice pro čerstvou štičku, sbírat při rozednění ve vídeňském lese orosené léčivé bylinky, anebo prostě tak. Pochopitelně jsem byl zvědavý a řekl jsem si, že třeba ještě není všem nadějí konec, zavolať jsem si z budky na rohu taxíka a čekal jsem co bude dál. Souhrou pozdějších událostí a okolností se stalo, že jsem se k ní přece jen dostal do domu i když jsem si svůj příchod představoval jinak, a byl málem pohlcen roztomilým pejsánkem. Co vám mám povídat — fantasticky zmatená příhoda, jak už to ve snech bývá.“

„Některé sny ovšem mohou být nebezpečné,“ připomněla.

„To mohou. V tomto snu ovšem převažoval aspekt neprosté zmatenosti. Aby těm podivným příhodám člověk vrátil nějakou logiku, a dal jim smysl, musel by si myslet, že ta žena s nazeleňalými očima nehraje tak docela prostou a jednoduchou hru, jak by se na první pohled zdálo, ale že má dva šéfy a že tudíž v jistém oboru podnikání existují dvě konkurenční firmy.“

„Kdysi jsem se trochu vyznala ve vykládání karet. Možná, že vám ten sen vysvětlím,“ říká Anna a požádá mírně udivenou servírku o karty. V bistru alce nejsou na karbaníky zařízení, ale sám pan vrchní odkodal vykouzlí sadu karet a s úklonou je přinese. „Tak se podívejte,“ Anna zamíchá karty a nechává mě sejmout. Natahuji pravou ruku, ale zarazí mě a poučí, že musím sejmout levou rukou, protože je blíže u srdce. Teprve pak obrátí první list. Je to srdcový kluk.

„Vidal To je Honziček Peciválek, který se vydal ke

královskému dvoru hledat štěstí, protože si neuměl vážit pohody, kterou měl u maminky v rodném domě.“

Obrací další dvě karty. Pikového a kárového krále.

„Tyto listy prozrazují, že na dvoře jsou dva králové, kteří mezi sebou soupeří.“ Obrací pikovou sedmu. „Jeden z králů skrývá poklad a ten bude patrně hlavním předmětem jejich sporu.“ Vyloží srdcovou dámu. „Černý král získal u dvora červeného krále za spojence sličnou husopasku, které tvrdí, že je vlastně zlým čarodějem unesenou princeznou a dědičkou království. Husopaska sní o štěstí, které snad na ni čeká,“ Anna otočí list a objevuje se srdcová eso, „avšak neví, která cesta ke štěstí je ta pravá... A protože karty nelžou, je toto jediný autentický výklad vašeho snu.“

Štíhlé prsty opět shrnují karty na hromádku a znovu je míchají.

„Tomu bych rozuměl,“ povídám a znovu si zapálím. „Ale karty snad prý také věští budoucnost. Co nás čeká a co nás nemine.“

Zelenooká kartářka mě zase uchevává levou rukou sejmout a vyhazuje vrchní tři karty. Obrací první. Je to srdcový kluk. Po něm následuje srdcová dáma a posleze srdcové eso.

„To je opravdu jako v pohádce,“ říkám, ale ve skutečnosti si myslím, že dovede výtečně manipulovat s kartami. Asi se učila u nějakého perfektního hráče.

„Jenže to nemusí být pohádka. Chce to ovšem, aby člověk držel jazyk za zuby a nic nekeřpal do vrbiček, i kdyby se mu ty smutné stromy zdály zcela důvěryhodné. Štěstí je totiž hrozně plaché ptáček.“

„To už jsem někde četl, ale nemohu si vzpomenout, kde to bylo.“

Rozhlížím se po vrchním a platím.

Už se chci zvednout, ale tu se pátravě podívám na Annu a z náprsní kapsy vytáhnu malé dvoustranné zrcátko a kavalírsky jí ho podávám. Anna se do něj podívá a titěrným kapesníčkem si setře nepatrnou skvrnku po vejčiku nad horním rtem. S úsměvem mi vrací zrcátko, které zase ukládám do kapsičky.

A jdeme. Totiž bohužel jedeme. Sedím vedle Anny a moje noha zase mimoděk hledá brzdu. Naštěstí to není daleko. Asi tak jen na dva náprstky úzkostného potu. Jedeme po Otakringer Strasse, pokračujeme po Währinger Gürtel a zabočíme doprava. Nemůžeme být daleko od nádraží Franz Josefa, slyším boukání motorové lokomotivy.

Tiskárna Graf & Comp. zabírá přízemí a suterén dorgu, který pamatuje dobu, kdy muž, po němž je pojmenováno blízké nádraží, tančil čtverylku. V kanceláři sedí starobylý účetní s pláštěm pocákaným inkoustem. Anna odpovídá na pozdrav a vede mě do zadní místnosti, kde je prostorná pracovna šéfa tiskárny. Pan Graf si hoví v křesle za stolem, na jehož rohu pohupuje nohama Otto Kubitschek. Svaly na propadlých tvářích sivé barvy se jednotvárně pohybují. Kubitschek zpracovává žvýkačku a vyhlíží naprosto nezúčastněně.

Pan Graf mi potřásá rukou, tváří se napolo kamarádsky a napolo šéfovsky.

„Trochu vás seznámím s prostředím a s lidmi. Tady v přízemí,“ rozmáchně se rukou kolem, „máme kanceláře, expedici, je tu také byt domovníka a dvě garsoniery pro obchodní přátele a pro všelijaké jiné eventuality. Dole je skladiště a tiskárna. Skladiště se prochází do příruční tiskárny. V přední tiskárně pracuje jeden metér, dva sazeči a jeden strojník na běžných komerčních zakázkách a nikdy nedají ničím najevo, že mají tušení o tom, co je za skladištěm a že by tam vůbec mohlo něco být. Snad by to dali najevo teprve tehdy,

kdyby některý měsíc nenašli ve výplatním sáčku tu tisícovku kterou jim dávám k platu navíc. Jsou si jisti, že tam ta tisícovka bude a proto jsou uaprnsto spolehliví a diskretní.“

„A domovník?“

„Totéž. Navíc ho máme v hrsti pro mravnostní delikt, který dosud není promlčen. Pokud jde o účetního, sám si neumím představit, zda něco ví, anebo jen tak výborne předstírá naprostou blbost, některým lidem to nedá příliš velkou práci, každopádně dostává také tisícovku navíc... No, a teď abychom se šli podívat dolů.“

Sešupujeme po tmavých schodech do auterénu, kde jsou pouze jedny dveře. Vedou do malé předsině tiskárny. Z této síně ústí zaoklené dveře do tiskárny, druhé dveře do umývárny a třetí, důkladně oplechované, do skladu. Jdeme do tiskárny, kde běží jeden automat na vizitky a malý rychlolis. Jsou tu tři starší muži a jedna žena, všichni už tak k padesátce.

„Tohle je náš nový spolupracovník pan Neumann!“ huláká šéf, aby překřičel rychlolis. „Bude se starat o obchodní agendu.“

Ti čtyři lidé pokývují hlavami a snaží se vyloudit ušeo, co se má podobat přátelskému úsměvu. Pak se zase vracejí ke stroji nebo k sazečským káám.

Vracíme se do předsině a pan Graf odemyká patentní zámek skladu. Je to místnost bez oken, bez denního světla, v policích a na haldách jsou balíky papíru všech možných formátů a tloušťek, kbelíky s harvou, bedýnky se součástkami a křoví s čím ještě, moc se v těch tisíciškových věcech nevyznám. Vlevo je normální nákladní vřtuh, jehož šachta vede buď na chodník nebo na dvůr, nedovedu se ještě přesoe orientovat, na točitém schodišti jsem ztratil přehled, vchod do šachty je uzavřen solidní a dost hustou mříží.

Na konci skladiště stojí starý psací stůl, špinavý a zaprášený, a na něm stolní lampa se zeleným stínítkem. Mezi stolem a zdí, pokrytou několika plakáty ze starých filmů, je asi čtvrtmetrová mezera. Pan Graf vylahne šňůru stolní lampy ze zásuvky a znovu ji tam zasouvá, jenže ohřečeně. Lampa zůstává zhasnuta, zato část zdi, zakrytá jedním plakátem, ustupuje bezhluchě dozadu a pak se odsouvá doprava.

Nerelé dva metry vysoký, avšak nepřilíř široký otvor ústí do malé místnůstky, z níž vstupujeme do poměrně velkého, skvěle osvětleného sálu. Jak už jsem řekl, nejsem odborník přes polygrafii, ale i jako laik mám dojem, že tato příruční tiskárna, jak jí pan Graf říká, je větší a mnohem moderněji zařizená, než dílna na vizitky, kterou jsme prošli před chvílí. Vidím dva tiskařské stroje, mám dojem, že jeden z nich pracuje a více barvami, pak je tu pohlednicový automat, v rohu stojí rychlolis na půlarch, v druhém rohu chladný sázeací stroj. Podlaha, stěny a strop jsou patrně z betonu, avšak vidím akustické obložení, které pohlcuje a tlumí hluk stroje.

Pan Graf mi ukazuje dveře, za nimiž je štočkárna.

V chodu je jenom pohlednicový automat, v rychlém tempu souká obrázky. Stojí u něho dva chlapci, oba

así tak třicetiletí, jeden s lířší tvář, druhý s rozplácělým, tak trochu boxerským obličejem. Dovídám se, že lířák se jmenuje Karel Hohnel a ten placatý Franz Brauner. Podáváme si ruce, rozhlížím se kolem a povídám, že je to tu dobře vybaveno. Ohromný vzduch, to se divím

„Klimatizace.“ Hohnel mávne rukou k nějaké ploché bedně na zdi. „Bez ní by se tu nedalo existovat. I tak tady dá pětihodinová šichta člověku zabrat.“

„To je teda fakt,“ uznale souhlasí pan Graf, ale pak připomene: „jenže to zase něco hodí... Tady pán Neumann se bude starat o obchod a o bezpečnost.“

Vracíme se do kanceláře pana Grafa a cestou mě šéf seznamuje ještě s domovníkem. Nemravný děd si mě pátravě prohlíží

„Budete mít klíče?“

Divám se tázavě na šefa.

„Od baráku a od kanceláře samozřejmě. A copak dělají koruptvičky, pane Janski?“

Domovník jen blýskne bělmem zapadlých očí a nevrle zavírá dveře. Zdá se mi, že není příliš společensky založen.

V ztlhlé kanceláři Otto Kubitschek stále ještě sedí na rohu stolu, dívá se do neurčita a žvýká, Anna je upřena v lanošce a listuje v *Schöner Wohnen*.

„Tak co říkáte?“ obrací se na mě pan Graf

„Výborně promyšleno a výborně zorganizováno. Musím říci, že se mi to líbí. Ten barák patří vám?“

„Ne. Domáci bydlí v prvním patře, ale je tu málokdy, nějaký podivín, pracháš, někde v Korutanech má zámek nebo něco podobného. Ještě nějaké otázky?“

„Žádné. Nemám ve zvyku se starat o věci, po kterých mi nic není. Uvažte si sám, co je potřeba, abych věděl.“

„Rozumný názor. Tim jsme pro dnešek hotovi. Vy byste se měl zatím poohlédnout po nějakém bytě. Zajděte si do zprostředkovatelské kanceláře. Jistě vám nemusím říkat, jaké přednosti by ten byt měl mít.“

„Bude je mít,“ povídám a беру si tři klíčky na kroužku, které mi šéf podává. „Tak se mějte!“

Jdu pěšky podél všeobecné nemocnice, abych si trochu pročesal myšlanky. Pohlíž radnice si u stánku na chodníku dávám coca colu a sleduji hachratnu vosu, jestli se dá na ten nápoj nalákat. Nedala. Patrně je to nějaká marnivá vosa.

Zahybám do parku před budovou kancelarství a přemýšlím o tiskárně pana Grafa. Mám-li říci pravdu, nezaujalo mě ani tak to, co mi můj současný šéf ukázal, jako spíš to, co přede mnou zatajil. Například mě napadá otázka, proč ty obrázky pro pány tiskne v tak dokonale skryté tiskárně a zejména — proč si k tomu potřebuje vydržovat celé komandy pistolníků, ba dokonce teď i specialistu na vylupování pokladen? Není to nadměrný přepych? A jak se s tim řýmuje těch třináct stodolarových ohmataných bankovek jedné serie? A co to noční rodeo?

Krátce a dobře, připadám si tak trochu jako Alenka v říši divů.

13. DOTAZNÍK PRO PANA RADU

Zdá se mi, že jsem v posledních klidných týdnech trochu zlenivěl. Musím to nějak popohnat. Takhle bych mohl chodit po Vídni několik týdnů a co by bylo s mou dovolenou v Grónsku? Lod mi vyplouvá z Kodaně v půli července, do té doby musím být hotov. Musím to nějak popohnat.

Tak si tedy беру papír a píší dotazník pro pana policejního radu. Mohu to tady v zahradní kavárně sestavit docela klidně a bez obav, protože jsem si už zjistil, že mě nikdo nesleduje. Sedím zády k chodníku, přímo přede mnou je výkladní skříň, v níž se celá ulice odráží jako v zrcadle

Napíší tedy těch pár řádek, pak rozpočítávám slova. Zavolám vrchního, zaplatím a jdu do nejbližší telefonní budky. Jsem rád, že ve Vídni jsou tyto uzavřené budky

namísto otevřených automatů, konservatismus má také svoje výhody, nemám zájem, aby mě někdo poslouchal.

Volám z paměti číslo, ozývá se policejní rada Körber, hlásím se mu číslem, říká mi nápočet a já jsem heslo.

„Tak si pišu, dejte mi jednutku.“

Diktuji mu první, šesté, jedenácté slovo, a tak dále, až do konce sdělení. Z další budky mu dávám každé druhé, sedmé, dvanácté slovo a tak pořád dokola, až končím u pátého automatu. Kdyby mě někdo přece jen poslouchal, nebude z toho moudrý. Za chvíli volám ještě ze šeste budky.

„Mám to pohromadě,“ říká hlas pana rady. „Všechno je úplně jasné. A pokud jde o tamtu druhou věc, jděte přesně ve tři hodiny od Anatomického ústavu sлицi, která vede k Dunaji. Je to Berg Gasse. Běžte po pravém chodníku. Za první křižovatkou budete předcházet staršího muže v tmavé zeleném plášti do děště, který půjde velmi zvotna jako by tam měl schůzku a bude držet v ruce věc velmi podobnou té vaší věci. Vy mu tu svoji věc vhodíte do kapsy, pochopitelně zabalenou, aby se nepoškodila to, už máte zájem. Pokud jde o odpověď, dá to nějakou fušku Nemůžete ji čekat dříve než večer. Vyzvednete si ji poste restante na hlavní poště Víte, kde to je?“

„Přibližně. Ze Stuben Ringu musím doleva, půjdu li směr em k Dunaji.“

„Ano. Zoačku bude moje jméno a číslo mého telefonu bez první a poslední číslice.“

Trochu se usmívám, říká se tomu smát se do dlaní, když si představím, co by asi napadlo člověka, který by vyslechl rozhovor z šeste budky. Při nejmenším by si musel myslet, že tu řídí nějaká nebezpečná banda mezinárodních špiónů.

Tu věc, kterou posílám panu Körberovi k prozkoumání, mám už připravenou v kapse. Pečlivě jsem ji zabalil do vaty a zastrčil do ploché šedé obálky, kterou jsem koupil v trafice. Loudám se tedy pomalu k Anatomickému institutu, před výlohou obchodu s hodinami se ujišťuji, že mi longinesky jdou naprosto přesně. u institutu zaboučím do postranní ulice, která vede k Dunaji. Jsou přesně tři hodiny, když jsem na první křižovatce. Předem minou kráčí nějaký strejda, tedy vlastně ani tak nekráčí, jako se vleče, jako by měl ischlas, ale přesto se dívá svěťacký do zrcátka, člověk by mýslel, že na příštím rohu na něj čeká osmnáctiletý zajíček. Zvolna ho předcházím, házím mu do kapsy obálku, za dalšími rohem zahybám, jdu na Schotten Ring, kde zastavuji první taxik.

Jedeme k podniku, který se zabývá šibrováním s byty. Protože říkám, že už vyšel nájemného nezáláží, dostávám sloupec adres a objíždíme jednotlivé byty. Urazili jsme spousty kilometrů, protože se mi hodí až dvanáctý byt. Beru ho nejen proto, že je to šťastné číslo, ale především vzhledem k tomu, že má přednosti, které měl na mysli pan Graf, ale i některé další, které požaduje kvalifikovaný zástupce pana Altmana

Jsou to dva male pokoje, kuchyňka a bohaté příslušenství, které zahrnuje i ledničku, domovní a státní telefon, jednoduchý, ale čistý nábytek, zkrátka a dobře, je to kompletně zařízená dvougarsoniera, vhodná pro svobodného pána, který bude možná přijímat návštěvy. Byt je v první patře, dvě okna vedou na ulici, jednu do dvora. V případě potřeby bych se mohl do dvora sešplhat, je tam kulna, po jejíž střeše by se dalo sestoupit. Rohový barák má dole vinárničku a tři obchody. Velmi oceňuji dva východy, každý do jiné ulice. Na takových zdánlivých drobnostech někdy záleží úspěch velkých věcí.

Platím taxikáře a pak si telefonicky objednávám asi metrák jídla a pití, je hloupé, když člověk přijde domů hladový a nikde nic na zub, v trafice si zařizuji dvě našku novín a cigaret, a nakonec si jednu do botelu pro kufr se speciálním necesérem. Vidím, že skříňka s vysílačkou už z mého hotelového pokoje zmizela, lidé pana Grafa pracují přesně a ryhle. Musím počítat s tím, že se to bude požadovat i ode mne.

Vrátím se se zavazadlem, uložím si prádlo do skříně a volám do tiskárny. Ano, pan Graf ještě neodešel. Diktuji mu tedy adresu a telefon.

Pomalů je čas myslet na večer, tak jdu hodovat, dost jsem se dnes napracoval, takže si zasloužím pořádné jídlo. Když už jsem v te Vidni, tak si dám vídeňsky řízek, ovšem až po šunce v rosolu a polévce s knedličky, dobře mi chutná pivo, ohromně splachuje denní prach. V duchu si představuji tu pohodu, až se vykoupu a docela sám, naciato nahý zalezu pod prikrývkou s hrubým plátěným povlakem. Vlastně jsem se narodil na docela šťastné planetě. Nemám důvod si užíkat

Vykouřím ještě jednu cigaretu, zaplatím. Vidím že už je pomalu čas se podívat na hlavní poštu. Loudám se pomalu po Burg Ringu, jdu kolem Opery, projdu podchodem a pokračuji dál až na Park Ring a Stuben Ring jinak bych asi k té poště netrefil. Okolo mě proudy elegantních vozů, ale i proudy hezkých žen, avšak ty pro mě teď nic neznamenaají. Ne tedy, že by mě nezajímaly, ale jsem okolnostmi nucen si ten zájem odeprít. Vzpomenu na tu studentku z Paříže. Jestlipak přišla na náhrteží alespoň ten druhý den? Kdovi, co jsem zmeškal, a nebo čemu jsem unikl! To člověk obyčejně rozezná až když už je pozdě.

U přepážky na hlavní poště na mě skutečně čekal dupis pod značkou Körber 8758. Dávám si ho do naprsní kapsy, kterou samozřejmě zapínám a jdu domů

Sedám si do hluboké lenošky, zapalují si a několikrát puzorně pročítám dupis, ahych se mu naučil nazpamět, protože takové dokumenty nemohu uosit při sobě. Pan rada mi piše všechny dostupné informace o lidech, kteri mě zajímají.

Einerich Graf už bude mít šedesat let, je ženatý, manželka Eva, rozena Hunydyová má osmadvacet let, jeho trestní rejstřík je dosud bez záznamu, bezdětný, původem povoláním obchodník s galantním zbožím, nyní majitel tiskárny. Má vdčci list, jeho auto má lu a tu značku a to je všechno.

Puzoruhodnější životní usudy měl Otto Kubitschek. Narodil se v jihlavě v Československu, s rodiči se za valky přestěhoval do Vidně, byl už dvakrát trestauý, z toho jednou pro paseráctví, podruhé pro zabiti. Celkem odseděl v kriminále sedm let, což znamená, že strávil ve vězení plnou petinu svého života. Několikrát byl přistižen při hazardní hře a pukutován. Je svobodný, ale platí alimenty na jedno dítě.

Majitelem domu, v jehož přízemí je tiskárna, je Wolf gang Günther, 58letý majitel realit, vdovec, bezdětný, v letech 1937 až 1949 diel mimo Rakousko, údajně v Argentině. Před válkou byl trikrát trestán pro daňový únik. v roce 1981 odsouzen k podmíněnému trestu na dva roky pro napomáhání při sebevraždě 18lete Lúdie Beckové, trvale hlášen ve Vidni, ale často se zdržuje na své umělé osti Birneholm, pošta Lutebach v Korutanech. Poměrně často cestuje.

Anna Frühaufová se narodila — tady mě poprvé zajímalí data narození — dovidám se, že je ji jedenadvacet let. Ale zpráva pana rady to vzápětí uvádí na pravou míru. Podle otisků prstů, které byly sejmuty ze zrcátka,

Jež jsem předal poslovi u Anatomického ústavu, jde ve skutečnosti o čtyřadvacetiletou Cleo Seymourovou, narozenou ve francouzsko-německé rodině v Baltimore, americká státní příslušnice, obžalovaná pro účast na zločinu vydírání v Las Vegas, avšak osvobozená pro nedostatek důkazů. Nepochybně spolupracovala s bandou falešných hráčů a násilníků. Ve Vídni je hlášena sedm měsíců, je zaměstnána v tiskárně Emericha Grafa jako sekretářka.

Tak se na to podívejme. Anna vlastně není žádná Anna, ale jakási Cleo. Mám-li říci pravdu, předpokládal jsem něco podobného. Člověk ani nemusí být zvlášť velký psycholog, aby podle jejího jednání usoudil, že zná o trochu víc, než psát na stroji všemi deseti a stenografovat rychlostí devadesát slov za minutu. Vzpomínám například na scénu v jejím bytě. Klid, s kterým reagovala na nepříteli gentlemanské počinání nápadníka Ferryho i na scénu, když do hry zasáhl Niky, neuasvědčovala tomu, že by Anna byla nějaká domácí puška. A kdyby přece jen byla, tak by v tuto chvíli ještě ležela s nervy nadranc a s obkladem na obělovém čele.

Cleo Seymourová — pátrám v paměti, zdali jsem se s tím jménem už nesetkal. Je mi totiž jaksi povědomé.

14. MALÁ NOČNÍ DEBATA

Pro jistotu ještě jednou pročítám dopis, jdu do koupelny, zapaluji ho od plamínku karmy a zkroutený černý papír aplachuji. Použítím si do vany vodu, přisypávám si jakýsi jehličnatý odvar, který tu zbyl po předchozím nájemníkovi, rozkošnický se šplouchám, otírám osuškou a tak, jak mě Pán Bůh stvořil, se vracím zpátky do obývacího pokoje. Chci si dát ještě stopku francouzského koňaku a pak rozkošnický skočit na postele.

Jenomže se vyskytnou překážky.

V lonožce, z níž jsem před dvaceti minutami vstal, mám hosta. Sedí tam jakási dáma s karnevalovou maskou na obličej. Vypadá v tom poněkud komicky. Pohrává si s belgickou šestkou a říká:

„Obličejem ke zdi! Okamžitě! Takhle se ukazovat dáváme!“

Říká mi to výhrudným tónem, jako v dobře režírovaném filmu, ale výsledek jako by byl vystřižen z komedie, protože celé moje ošacení se smráklo na prstýpek se syntetickým kamenem, který, mimochodem řečeno, stejně není kamenem, ale orientační minivysílátkou.

„Moje vina to není. Já jsem vás přece do svého bytu nezval“, odpovídám pokorným tónem, jdu ke zdi a obracím se k ní zády „Navíc je otázka, jestli tato poloha není poněkud nespolečenská.“

„Nekecej“, povídá dívka s browningem. Cítím, že ji tento způsob vyjadřování vůbec nesedí, že se do něj musí nutit. „Opřel se o zed!“

„Takový vulgární tón se mně u dámy vůbec nelíbí“, obracím se ke zdi „A čemu mám vlastně poděkovat za čest, že jste mě potčila tak nečekanou návštěvou?“

Opírám se o zed tak, abych měl ruce před obličejem a v lesklé plošce syntetického kamenu viděl, co se děje za mnou, jak si moje návštěvnice počiná. Teď se obrací, zřejmě chce prohledat kufr, který ještě stojí o stěny. Prádlo jsem si už uklidil, ale v kufru zůstal necesér s lupičským náčiním a ještě některé další Raymondovy speciality, pro něž jsem zatím nenechal vhodný úkryt.

Teď sahá levou rukou po kufru. Myslím, že je pravá chvíle. Odrážím se rukama od zdi, stačí mi jediný skok a mám dost času na to, abych zachytil ruku s pistolí.

Ovšem za rok je v bulletinech hezkých pár set oznámení o podobných případech. Možná, že jsem viděl i její snímek. Jenže s ženskými je potíž. I když vám její obraz na snímku utkví v paměti, stačí, aby si pořídila nový přeliv, jinak učesala vlasy, vykreslila obočí, namalovala rty a jste v koutcích. Má to ovšem zase tu praktickou výhodu, že člověk může mít jednu ženu a přesto pokaždé jinou. Když Anna není Anna, ale Cleo, vysvětlovala by se tím i její dovednost s kartami. Musela mít na to geniálního učitele a samozřejmě i vrozenou dovednost v prstech. Copak asi všechno ty její štíhlé prsty ještě dovedou?

Jestliže je teď ve Vídni, pak sem zcela jistě nepřiela proto, aby chodila do Schönbrunu prohlížet památky a do Prátru shánět známosti, anebo si nechala diktovat dopisy od postaršího pana Grafa, případně si od něj nechat diktovat jiná přání. Dokonce pochybuji, zda by jí stály za to obchody s lechtivými obrázky.

Jistě je tu ještě velký počet neznámých, ale případ už začíná dostávat pevné obrysy a já začínám věřit, že tu loď do Grónska přece jen stihnu. Vyplová patnáctého července, takže mám ještě měsíc čas. Možná, že tak dlouhou dobu ani nebudu potřebovat.

Beru si zbraň a kontroluji, zda je nabita. Nabita je, ale dáma zapomněla otevřít pojistku. Myslel jsem si hned, že je to nějaká ochotnice.

„Tak se zase posaďte“, vybízím ji a chci si sednout proti ní. Teprve teď si uvědomuji, že nejsem oblečen a tak honem sahám po županu. „Nebo snad dáváte přednost nudistickým zvyklostem? V tom případě bych vás prusil, abyste si také odložila.“

Návštěvnice je zřejmě v rozpacích. Ani se nebrání, když jí sundávám tu karnevalovou masku. Odhaduji ji na dvacet nebo dvaadvacet let, je velmi štíhlá, ale ladně roští. Teď vidím, že ani na jejím obličejí příroda nešetřila s půvabem. Zvedá ke mně oči, lesknou se v nich slzy, snad jako výraz vzteku, snad jako projev zklamání, to dosud nemohu rozhodnout, v ženských se člověk nevyzná, míním tím, že se nevyzná v jejich citových projevech a všelijakých emocích.

„Jakkak jste se sem dostala?“ vyptávám se. Když neodpovídá, jdu ke dveřím a otvírám je na schodiště. „Aha, šroubovákem, dveře byly jen zaklapnuté. A co pak jste tu chtěla?“

„Kvůli vám jsem nepřišla“, odpovídá se směsí trpkosti a vášně. „Dostala jsem typ, že jste pracháč. Měla jsem to do vás pustit hned a bylo by po cirátech.“

„Ale, ale“, berní ji za bradu, avšak ona mně pleskne přes ruku. „To by vám nebylo líto připravit lidstvo o tak ztepilého muže?“

„Vás by asi byla škoda!“ říká s despektem a to mi stačí. Zřejmě mě pokládá za lumpa a hodnotí mě tak, že nemůže stát jinde než na druhém břehu. Ale na jakém? „Dejte mi tu věc“, natahuje ruku po pistolí. „Jestli se bojíte, můžete vyhodit náboje.“

„Ještě si to rozmyslím. Takové hračky nejsou pro mladá děvčata. A vůbec, copak je tohle za nápady? Taková žena, jako vy, si přece může vydělávat jiným způsobem. Mnohem příjemnějším.“

„Sprosfáku“, povídá. „Hulváte! Pusťte mě!“

Ještě jednou hází odličku:

„Napřed zavolám na policii.“

„To jistě!“ opovržlivě ohrnuje ret.

Znovu se potvrzuje, že mě pokládá za lumpa, který se na policii nemůže obrátit.

„Máte pravdu. Nezavolám tam. Neměl bych to srdce.“ Podívám se na hodinky. „Uz je zavřený barák, musíte počkat, než na sebe něco ludim, půjdu vám odemknout... Promiňte, jsem to ale nevyhovany hostitel.“

Otvírám láhev, z níž jsem si chtěl vzít kapky na spaní, nalévám dvě stopky.

„Tak na zdraví a na dobrý lov — ale pokud možno někde jinde!“

Návštěvnice si váhavě cucne a sahá po cigaretě. Podávám ji zapalovač, který hned ráno pošlu pann radovi Körberovi k prnzkoumání ntisků prslů.

Za pět minut jsem ustrojen a dívám se otevřenými dvermi litostivě do ložnice na postel, na tu pokrývku, povlečenou hrubým plátnem. Touto dobou jsem mohl mít uz první verše odspane. Celý tento případ má na můj vkus příliš velký spád, jsem stále v jednom honu, zatím jsem ani nenašel chvíli, abych se v klidu posadil v kavárně a neměl vůbec nic na práci než zevlovat na lidi, a to ani nemluví o Opeře, anebo o oěkterem jiném divadle.

Tak tedy vracím dámě pistoli, samozřejmě bez nábojů, abych ji ujistil, že ji přece jen bern krapet vážně. Jdeme po schodech do přízemí a já se ptám, jestli ještě někdy přijde na návštěvu a že bychom mohli takový večer strávit příjemněji, ale to stvořenička jen zatíná zoubky do rtů, nbávám se, že má na mě pífko, chlap by moji velkorysost uznal, ale taková slečna ne.

„Když nechcete, tak nechcete,“ povidám. „Ale je mi líto, že ani neznám vaše jméno, abych na vás mohl vzpomínat. Jaké jméno si mám při tom šeptat?“

„Možná, že se ještě doopravdy někdy uvidíme,“ říká mi ve dveřích, ale v jejich slovech vůbec nezní příslibný tón, který by mohl rozechvět srdce muže. Obávám se, že má návštěvnice si mě při těch slovech představuje spíše jako chladnoocí mrtvolu, jejíž váha je zvýšena asi o sedm dekagramů olověných broček z té belgické pistole.

Jakmile se za ní zaklapou dveře, nháním chodbon nazpátek, pak doleva a rychle odemýkám dveře do druhé ulice. Návštěvnice a pistoli právě přechází křižovatku a rozhlíží se po taxíku. Zůstávám schovaný ve stínu dveří. Za chvíli se taxík objevuje, slečna na něj kývá, ale jinak je ulice prázdná, jede tu nějaký mládenec na čtvrtlitrové Jewě. Kývám na něj, on skutečně zastaví a slihnji mu stovku šilinků za krátkou projížďku.

„Tak jo,“ souhlasí a mávne rukou, abych přisedl.

„Za tím taxíkem,“ říká, „ale, prosím vás, ať nás ta ženská nevidí. Vypíchla by mi oči, kdyby věděla, že ji sleduji. Neztraťte ten vůz z očí.“

„Buďte bez starosti, s motocyklem se člověk prnplete všude, tady na ulicích mi žádná kára ujet nemůže.“

15. RAYMOND TARR JAKO ELEKTRIKÁŘ

Je sobota ráno a vydávám se na cestu k jihu, do Korutan. Ford-Tannus ož má očeo za sebou, ale přede dnoknate a polyká jeden kilometr za druhým. V půjčovně vozů mi ho za příslušný bakšiš vybral jeden ochotný mnotér. Mám rád vny, které dělají stovku do jakéhokoliv kopce, ale když dupnete na brzdu, musí stát téměř na místě a neamí jít do smyku víc oěž nějaký ten centimetr.

Vyplétám se z přeplněných výpadevých silnic, předjíždím desítky a stovky vnzů, dávám pozor na ruzecestníky, dvakrát nebo třikrát se radím s automapou a mřím na Korntany, obec Lutebach. Ostatní se uvidí na místě. V tu-

Necháváme taxíku asi padesát metrů náskok, mládeneo se v jízdě vyzná, dobře, že ještě nekropili ulice, na mokřem asfaltu se při náhlém zabrzdění můžete dostat do smyku, ani nevíte jak. Ovšem, ani tak to není příliš bezpečné. Sedět na tandemu za neznámým řidičem, někdy stačí, když najede neopatrně na kroleje elektriky...

Ale dopadlo to dobře. Taxík zastavuje v sedmnáctém nkrese, slečna vystupuje, platí, já také a loučím se s chlapíkem v přílbě. Postevička, která mě zajímá, mizí v domě, který si sama otvirá. Pozoruji fasádu domu. Asi tak za dvě minuty se ve třetím patře rozsvítí jedno okno a tmavý stín stahuje záclonu.

Čekám ještě chvíli a pak jdu také k těm dverím a prohlížím zámek. Mají tu dozieký zámek, to by chtělo pár minut práce, ale na to je ulice příliš živá, kďoví odkud vlastně lidé tak pozdě chodí. Raději tedy zvoním na domovníka.

Objeví se stařena s nevrlo tváří, zpod županu jí vykukuje dlouhá noční košile. Podávám jí dvacet šilinků, díky kterým se dokonce ponsměje a odhalí pár vykotlaných zubů.

„Promiňte, že ruším tak pozdě. Nevím vlastně, jestli jsem ve správném domě, byl jsem tu jen jednou a je to už dost dávno. Nebydlí tu Wolffovi?“ ptám se a letím očima po tablu nájemotků, které je hned za dveřmi. Zajímá mě jen třetí patro.

„Wolffovi?“ domovnice mhouří oči. „Jo, počkejte, znám je, ale ti tady nebydlí. Musíte do třetího domu tady na pravo,“ ukazuje mi směr.

„Mnohokrát vám děkuji, velmi jste mi pomohla,“ rozpívám se chválou. „Promiňte, že jsem vás vyrušil.“

Ale jsem doopravdy spokojen. Na náhody moc nevěřím. Jestliže tedy v třetí řadě jmenovek je jméno Artura Becka, nemusí to být jen jakýkoliv pan Beck, ale třeba otec dvou dcer, z nichž jedna už nežije, protože spáchala sebevraždu, při níž napomáhal Wolfgang Günther, majitel realit i majitel domo, v oěmž je Grafova tiskárna. Druhá dcera by mohla mít zájem o pletichy a jiné snukromé záležitosti pana Günthera. Ale proč se zajímá o spolupracovníky pana Grafa? Je mezi nimi ještě nějaká spojitost, než vztahy domácího a nájemníka?

To všechno jsou samozřejmě jen spekulace a dohady, které nejsou dostatečně podloženy fakty, ale mám pocit, že jsem zase o kousek dál a že jsem prnpojil některé články, které se dosud jevily jako izolované a navzájem zcela odtržené.

Jdu puďel domů a beru si tazík. Jsem pevně rozhodnut, že teď si doopravdy lehnu a nenechám se od tohoto záměro odvrátit ani Kleopatrou se samopalem a ručními granáty.

Teprve teď ů lehám bez komplikací.

to chvíli mě rozhodně nenapadá, že ještě dneska budu dělat elektrikáře pnhotovnsti čety.

Pan Graf mř na tu cestu hezky nahrál. Dal mi na celou sobotu a neděli vlnno. Řekl, že jede na víkend do Solné komory a že mě určitě nebude potřebovat. Možná, že jede, možná, že také ne a číhá, zda se mu nová sío nebude ochomýtet klem tiskárny. No, ať hlídá, mně je to jedno, zajímá mě teď Lutebach.

O tom buzdě bych už mohl málem dělat přednášku. Ví, že první zmínka o tomto městysi je z roku 1311, že tam mají kostel sv. Guttharda s gotickou věží, barokní lodí a vzácným obrezem Madonny ze sedmnáctého století, jehož autorem je neznámý italský mistr, na něměšl hotel U Iva, u lesa campingový tábor a tak dále, zkrátka

jsou zároveň rozmyšleny, které se člověk dozví z naučného slovníku a z turistického prospektu.

Ale jsem moudřejší i v jiných směrech. Díky informacím od pana rady Körnera vím, že dívka, před níž jsem se proti své vůli musel stát exhibicionistou, se jmenuje Rita Becková a skutečně je mladší sestrou Lydie Beckové, která skončila sebevraždou. Ani ona, ani její bratr, u kterého bydlí, nejsou v policejní evidenci. Rita vystupovala výtvarnou školu a je povoláním návrhářkou bytových doplňků, což mi připadá jako povolání dost neurčité.

V poledne si udělám zastávku v mntorestu, pak druhou u lesa a hodinu ležím v trávě a počítám bílá oblaka, která plují kamsi na východ. Stíny se začínají trochu protahovat, když přede mnou vyskakuje tabule s nápisem LUTEBACH. Začíná sezóna cestovního ruchu, člověk se mezi turisty v takovém malém městečku snadno ztratí, ale přesto volím opatrnost — vyhýbám se náměstí a parkuji docela stranou. U stánku pod oranžovým slunečníkem si objednávat zmrzlinu se šlehačkou a studuji turistickou mapu, na níž je zachyceno okolí městečka. Nadělal mi ji študák u benzinové pumpy a kromě orientace po kraji mi umozňuje, abych zapřemýšlel nad přednostmi pohonných hmot firmy Esso.

K zámku Birneholm se dá jet po třech různých cestách a s přihlednutím k tomuto výběru je pamětihodnost vzdálena šest, osm nebo devět kilometrů. Zámek leží na úpatí horského hřebetu a těsně kolem protéká horská bystřina. Volím tedy prostřední cestu, nikdy jsem si nepotrpěl na extrémní

Z této krajiny jsou vidět Tanry i Triglav, je to prostě alpská oblast, ale teplotou připomíná spíše pražnou pádskou nížinu. Tím chci říci, že je mi dost horko a láká mě to, abych se znovu natáhl někam do stínu a studoval různé detaily oblaků. Ale nedá se nic dělat, musím do práce, takže stín nacházím až pod loubím výletní hospůdky několik set metrů od zámku Birneholm. Sedí tu domorodci a zužlák trauhel dýmky s porcelánovou hlavíčkou.

Dávám se s ním do hovoru, a aniž bych ho nějak zvlášť pobízela, zjišťuji, že mi neřekne jen to, co skutečně neví. Pochopitelně, že se rozprava nad džbanky piva brzo stočí k zámku Birneholm. Panstvo tam jezdí hodně často, zvlášť takhle na jaře, začátkem léta a také na podzim, především, když je slušné počasí. O sezóně tam mají i služebnictvo, několik lidí z Unterholmu, to jsou ty chalupy pod zámkem. Trvale bydlí na Birneholmu jen správce Granz s manželkou a potom takový chlapík pro všechny, hrmotluk a pověstný silák, hlochohlavý Hans. S lidmi z okolí se panstvo z Vidně nestýká, dá se říci, že vůbec ne, žijí na zámku jen pro sebe. Z rozhovoru vyplývá, že tím panstvem je baron Wolfgang Günther a nějaký, zdejší lidem neznámý baronovi přátelé nebo snad příbuzní.

O zámku toho už vln poměrně dost z turistického prospektu. Je to necelých sto padesát let stará stavba v romantickém pseudogotickém slohu s věžičkami, cimbuřími a s celkovým uspořádáním, které má připomínat starobylé hrady. Stojí na ostrahu nad zákrutem horské bystřiny, v místech, kde v minulosti skutečně stával opravdový hrad, památník rytířské slávy. Zhyly z něho jen mohutné zdi, zejména hlavní bašta s pět metrů silným zděvem a sklepem, vytesaným ve skále.

Strýc s finkou je neznámý, fakt, který znám, doplňuje místním koloritem, vzpomíná na všelijaké pověsti a báje o zazděné hradní paní, o půlnocním chraštění řetězů na ochozu věže, o výkřicích hrůzy ze sklepní mučírny, o podzemní chodbě, která vede do vyhovělého mlýna.

Dává mi k dobru také romantickou historku o prochlivém hradním pánu, který v slepém vzteku vlastnoručně stal hlavu své libezně, avšak zcela nevině ženy, jejíž krev vytekla na květ lekninu v jezírku hned pod hradbami. Od té doby, když má zahynout někdo z hradního panstva, se jeden z lekninových květů zabarví do purpurové. Co se stane, když taková možnost nastane v zimě, když je jezírko zamrzlé, to se v pověsti nepraví, zřejmě se na podobnou eventualitu nepamatovalo.

Když mě strýc napojil všemi těmi ponurými historkami a já jeho slušně vychlazeným pivem, šel jsem se projít. Jako zvědavý turista obhlížím zámek a okolí, důležitě si čtu v prospektu a zase jdu procházkovým krokem dál. Všechno odpovídá představám, které jsem si utvořil podle četby a strýcova vyprávění. Přístup k zámku po vyasfaltované cestě je pohodlný, na ostatních stranách není právě snadný, ale nedá se zase říci, že by byl nemožný. Skála, na které stojí, je už totiž dost zvětralá a staré hradní zdi jsou vykotlané. Šikmý člověk takové překážky překoná. Potok a čirou vodou a rybí havěti se těsně pod zámek rozšiřuje v jezírko, které je na jedné straně těsně u hradbů vrb, na druhé straně zdívem zámku. Nejsem takový odborník na botaniku, abych poznal, jestli jsou to smuteční nebo nbyčejné vrby, ale čím jsem si jist, to je fakt, že na hladíře jezírka plují listy lekninů. Jeden z květů, zřejmě se říká, že jeden z bílých květů, se zbarví do slavnostní purpurové barvy, když má hradního pána proklát meč nepřitele. V současné době by se dal spíše hovořit o pistoli profesionálního strelce, ale to je nepodstatná drobnost. Prohlížím hladinu, jsou na ní jen něžná poupata, o purpurového nevidím, takže pan baron může pokojně spát.

Loudám se proti proudu potůčku, mezi vrby a krovem kličkuje úzká pěšinka, která mě dovede k rozvalinám stavení. Jsem u starého mlýna. Zdá se mi, že je hodně starý, zdi jsou silné, jen místy vyspravené cihlami. A jestli ta okénka, která ústí do mlýnice, nejsou gotická, tak už nepoznám gotický ohlout od kraháčky olejovek.

Podle tradice, kterou mi tlumočil hovrný strýc z hospody, sem má ústít tajná chodba. Jistě z původního středověkého hradu taková tajná chodba vedla, to je logické, tuším, že to byl tak běžný jev, jako v secesních palácích vchod pro služebnictvo. Ale že by vedla právě k mlýnářovi, o tom se mi chce pochybovat. Jednak proto, že by o tom mlýnář mohl vědět a obléhatelům hradu to prozradit, když už pro nic jiného, tak proto, že narázení na kul neobvykle povzbuzuje sdílnost, jednak proto, že taková čeládka, která by brad obklíčila, by se v první řadě nakvartýrovala do mlýna. Dá se dokonce soudit, že by tu byl generální štáb obléhatelů. Na druhé straně by ovšem v takovém případě mohla mít chodba jiný smysl. Rytíři zlatého rouna z Birneholmu by se pak hodila, protože by jeho věrni mohli v příhodnou dobu oddělit hlavu obléhatelů od těla.

Takové a podobné romantické představy a myšlenky napadají člověka v rozvalinách středověkého mlýna, které jsou nadto nředeny krvavými bájemi. Prohlížím ty trnsky, je to jedna místnost ještě s částí klenutého stropu, na zemi jsou stopy po ohni a vůbec po tom, že tu někdo občas nocuje. Buď klnci z vesnice, anebo divní skautici na výletech, to spíš, protože se tu považuje několik plechovek od konzerv. V některých místech zdíva jsou stopy po vypáčených kamenech. Do sntí, která pohřbila sklep, je vyhlouben asi metr hluboký otvor. Skauti anebo jiní pceční si asi hráli na badatele nebo na hledače pokladů, což je mnohdy vlastně totéž.

Právě chci pokračovat v procházce oklím zámku,

když slyším různé krkny. Otvorem, který tu zbyl po okně, vidím rozložitého chlapa, který na svých obrovských ramenou nese metrákový pytel písku. Že je v pytli písek, to je zřejmé z jutového obalu. Mam dojem, že je to ten písek, který se ještě dnes používá na venkově k cidění. Asi tam nahore, proti proudu potoka, bude nějaké písku-viště. třeba s tím ten chlap kšeftuje. Kilo takového písku může docela dobře prodávat po dvon nebo po třech šilincích. A že pytel váží metrák, na to bych byl ochoten vsadit. Chlap ho nese docela lehce, vykračuje si, jako by měl namíteno k muzice. A bych řekl pravdu, nechtel bych se s ním prát, i když vím, že hruba síla ještě není všechno. O tom se lze přesvědčit nejen v ringu, ale i v učebnicích dějepisu.

Hej!" povídám. „Haló, vy tam!" křičím, ale chasník, snad pětadvacetiletý až třicetiletý, nepohne hlavou a klidně si kráčí dál. „Hej! Vy tam!" volám ještě jednou, ještě hlasitěji, leď už přímo řvu.

Nic. Zřejmě to bude bluchoněmý Hans ze zámku.

za chvíli opustím rozvaliny mlýna a jdu tak. Pokračuji v cestě proti proudu potoka, který tu skáče přes ohlazené kameny. Pak zahybám nalevo do příkre stráně, stoupám do kopce tak dlouho, až jsem nad úrovní horních pater zámku. hledám vhodně pozorovací stanoviště a sedám si do stínu. Lovím z kapsy dalekohled, rozhrnuji zaclonu křovi, které mě zakrývá, a dobrou čtvrtinu dihu studuji zámek. Má dvě nadvoří spojená klenutým průjezdem bez vrat. Vrata ve vjezdu na první nádvoří jsou zabezpečena obrovskou petlicí, takovým těžkým trámem. Malá vrátka jsou nejen na zámek, ale také na petlici a ještě z nich visí bezpečnostní řetěz. Vrata se přelézají nedají, protože téměř přesně vyplňují mezeru ve zdi.

Sleduji objektivem hradby, všimám si narušeného zdiva a konečně si zapisuji do paměti tři nejvhodnější místa, kudy by se člověk po jisté námaze dostal dovnitř a hodně rychle ven. Potvrzuji si, že ta pevnost není tak nedobytná, jak by se na první pohled zdálo.

Jinak konstatuji, a dost s údivem, to musím priznat, že na Birneholmu nevede žádné jiné vřecni, než po těch telegrafních sloupech, kterých jsem si všiml už dole. Běží po nich jen elektrické a telefonní dráty. Elektrické jsou jen dva, což znamená, že zámek nemá k dispozici třífázový proud. A že by sem vedl podzemní kabel, to je málo pravděpodobné. Vrcholek hlavní bašty korunuje trojice hromosvodních tyčí a televizní anténa.

Pokud vidím, je na Birneholmu klid a pusto. Zahlédnu jediné Hausse. Uz se zbavil svého metrákového břemene, kráčí po kopcích jsem vyprahl na troud, a vracím se do Lutebachu. Nyní to nejkratší, ale zato dost mizernou silnici, která zdejší silničářům příliš velkou čest nedělá.

Slunce už zapadá někam za alpské vrcholy, když jdu se stráně dolů a druhou stranou obcháším zámek až k Unterholmu. Z komínů chalup se kouří, z oken voní večere, slepice se vrací ze silnice na dvorky, tu a tam zašteká pes, ale do toho se míchá hlas Kateřiny Valenťové z gramofonové desky či z radia a dokazuje, že romantika, z níž vyrostla chmurná stavba na zdejší nátrouhu, odtud již odešla. Možná, že se vrátila v jiném šatě. Ale to všechno se teprve uvidí.

V hospodce je živo, nějaká parta mládežníků tam zpívá a brnká na kytary. Vypiju jednu malá pivo, při tom lezení po kopcích jsem vyprahl na troud, a vracím se do Lutebachu. Nyní to nejkratší, ale zato dost mizernou silnici, která zdejší silničářům příliš velkou čest nedělá.

V městečku se ptám na elektrárnu nebo na transformatorní stanici. Ukazuje se, že leží kousek od nádraží.

málem by tam člověk dohodil kamenem. Jdu podél vlečky k elektrárně. Vidím, že má komín, z budov a chladiců soudím, že tam jsou i kotle a turbogeneratory. Ale to všechno odpočívá, skládka uhlí je prázdná, proud se asi přivádí z dálkové sítě.

Ukazuje se, že jsem to odhadl správně. Co tu lunguje, to je transformatorní stanice, kde má také služba pohotovostní četa. Mají klid, poruchy žádné, nudí se a teď docela vítají upovídaného návštěvníka, který je návštěvi s lahví moselského a plnou kapsou jugoslávských cigaret.

„Jen si vezmete," usmívám se přilhouple a začínám hrát komedii, „vite, chtěl bych mít u vás protekci."

„Nějaký melouch?" sympatický chlapík v montérkách mě pobídne, abych se posadil a choval se jako doma.

„Zatím ne. Ale moc se mi to zalíbilo tady kolem Birneholmu, ten potůček, ohromný výhled, vite, tam z toho kopce nad vesnicí, zeleň, skály, lesy, v pozadí panorama hor, které chrání kraj před studenými větry, prostě vystavní kousek rakouské přírody. Mám nějaké peníze a hledám místo, kde bych si nechal postavit chatu. Prál bych si, aby stála nprostřed přírody, ale na druhé straně jsem už v letech, žádný romantický mladík, mám rád pohodlí, chtěl bych tam mít světlo, teplo, ledničku, televizi. To všechno je na elektřinu, takže by mě zajímalo, jak to vypadá s objednávkami na přípojky elektrického proudu, když se vedení musí vest nějaký ten kilometr."

Montéři se teď už neostychají napít, protože mě mohou zasypat informacemi, něco za něco, to platí už odedávna, ptám se na všechno možné a za chvíli se hovor stočí i na elektřinu na zámku.

„Člověk by řekl, že v takové velké budově musí mít i velkou spotřebu proudu," říká ten sympatický člověk. „Ale to by byl omyl. Vím to docela přesně. Když jsem loni spadl ze sloupu, tak jsem nemohl do terenu. Několik týdnů jsem dělal v kanceláři na fakturách. To lehký barák v Lutebachu má větší spotřebu než zámek. No, na mou duši! Asi to bude tím, že na zámku vlastně bydlí jen správce, páni tam jezdí jen občas, hlavně v době, kdy je dlouho do večera světlo."

„Ten zámek, on je tu vlastně hrad, vidíte," začínám druhou láhev, „ten se mi hrozně líbí. Moc rád bych se tam podíval," dívám se snive přes sklenku moselského, „ale oni tam prý nepouštějí. Říkali mi ve vsi, že to hezdněje. Turista se tam nedostane. Kdybych se tak odtamtud mohl podívat dolů, na ten potok, na to místo, kde bych chtěl mít chatu, a ovšem, na to leknínové jezírko. Pánové, stavku bych za to dal, ale co to blábolím, tisícovku bych za to dal, kdybych se tam na půlhodinky dostal!"

„To nemyslíte vážně," montér na mě nedůvěřivě jezí obočí, asi mě musí pokládat za velkého trouhu.

„Že to nemyslím vážně? Co vám mám povídat? Čestné slovo. Tisíc šilinků bych za to dal, na mou duši, ale tam v těch chalupách mne říkali, že správce je v tomto směru neúplatný, že mě tam nepustí za žádnou cenu, abych se o to ani nepokoušel, že by to byla zbytečná ztráta času."

„Vy byste tedy fakt dal tisícovku, kdybyte se na půl hodiny dostal na zámek Birneholm," elektrikář se stále ještě dívá poněkud váhavě.

„Snad jsem to řekl dost jasně, ne? Čestné slovo, po-vídám. Tisícovku bych dal."

Montér se pohlídl dlaní po zátylku a podíval se po kamarádech.

„Co tomu říkáte, kluci?" Kluci se jen šklebili a pomrkvávali na sebe. „A kdy byste se tam chtěl podívat?" obrací se zase na mě

„Kdy? Třeba hned. To by bylo nejlepší.“

Elektrikář chvíli uvažuje.

„Tak dobře. Pojedete tam jako montér. Se mnou. Dáme vám nějaké oblečení a budete mi dělat asistenta. Ale dostaneme se tam až se západem slunce.“

„Nevadí. Jen když se tam dostanu. Ale v elektrice se moc nevyznám, nevím, jestli vám budu moc platný.“

„Však to také nebude zapotřebí. Karle,“ obrací se k druhému montérovi, „skoč vypnout Unterholmi!“

Kolega se směje a odchází někam k rozvodným skříním.

Netrvá to ani pět minut a už zvoní telefon. Sympatický montér se ze žiraka usmívá, když zvedá sluchátko.

„Tady pohotovost... Kdy? Ted?... To bude buď chyba na vedení nebo u vás... Je nás tady málo, nestačilo by to zítra ráno?... No jo, ale když my na to musíme dva, předpisy jsou předpisy a kromě toho... Tak jo. Budeme tam asi tak za čtvrt hodiny.“

Zatímco se převlékám do zapůjčené kombinézy, domlouvá si montér s kamarády časový rozvrh. Počítá s deseti minutami na cestu, s pěti na eventuální zdržení, půlhodinu na zámku mně slíbil, dohodne se tedy, že přesně za tři čtvrtě hodiny po našem odjezdu jeho kolegové opět zapojí přívod proudu do Unterholmu. Pro jistotu si ještě porovnávají hodinky, aby to klaplo na vteřinu.

„Jistě tu máte vlastní vůz,“ říká montér, „ale musíme naši služební káru, i když to nebude tak pohodlné.“

Tak tedy jedeme služebním vozem pohotovostní čtyři. Montér zvolí prostřední silnici, bavíme se o děvčatech a o všem možném, cesta stoupá, řidič přehazuje na dvojku. Stejně šplhá krátkou serpentýnou k hradní bráně. Tady necháváme vůz stát a montér zvoní. Ovšem že ne na elektrický zvonek, ten je teď omščen, ale tahá za kovové držadlo drátu, na jehož konci, kdesi uvnitř budovy, se rozklíná zvonek. Pak se ozvou kroky a otvírá se branka. Správce Granz se tváří, jako by se místo burgundského omylem napil octa. Brblá na ty pořádky, to už je letos podruhé, co byl přerušen proud. Vede nás dovnitř. Práskne za sebou brankou, závoru však nezaskučuje, ale i tak to stačí, branka má kliku pouze zevnitř, zvenčí lze zámek otevřít pouze klíčem.

Jdeme nejdříve k elektrickým hodinám. Montér se v nich škourá a já zatím dělám, jako bych prohlížel vsklíjaké vedení. Tu a tam spojuji dráty zkonštrukce a tvářím se, jako bych tomu rozuměl.

„Tady to není!“ křičí montér. „Asi bude někde krataš. Já to vezmu venku dole, vy to projděte nahore.“

„Himmeldonnerwetter,“ hnčí pan Granz. „Ještě že nepřijel!“

„Copak? Čekáte panstvo?“ ptám se zúčastněným tónem.

„Jo,“ muž s tváří po octu nevrle trhne hlavou.

Procházíme sály, naplněné vitrinami s minerály a sbírkou motýlů na zdi, pokoje se starobylým, určitě už nepoužívaným nábytkem a se zčernalými obrazy na stěnách, i řadon jakž takž pohodlně zařízených místností, které zřejmě slouží jako obývací pokoje a ložnice.

„Je to hrozně divné,“ krontím hlavou, když mi zkoušečka zase nic nesignalizuje. „Jsem z toho blázen. Nemáte zapojeny nějaký elektrický spotřebič, třeba pračku nebo myčku? V zařízeních, kde je voda, tam dochází ke krafasům dost často.“

„Ne. Nic takového tu nemáme. Dáváme prát do města.“

„Hm. To je divné. A že by šlo o zkrat v poplašeném zařízení?“

„Tady žádné není.“

Vcelku už vím všechno, co jsem potřeboval zjistit, mohl bych už jít, ale vidím, že mám ještě čtvrt hodiny času, tak musím hrát komedii dál a proto vymýšlím, co bych ještě chtěl navštívit.

„Podívám se ještě na věž.“

„Tam si lezte sám,“ vrčí pan Granz.

Tahle bašta pamatuje mnohem víc než sultána Solimana. Kamenné schody vyšlapali hlásni už před kolika staletími. Je tu tma, musím si svítit baterkou, žádná elektrika sem nevede. Naštěstí pan Granz nevyniká nadměrným intelektem, takže si této maličkosti nepovšiml. Donfeme, že o tom nebude vyprávět někomu chytřejšímu.

Nahore vylézají z podkroví netopýři. Je odtud opravdu vděčný výhled, i teď, kdy už se smráká, jezírko dole se třpytí jako ohromný smaragd, potůček se mění v třířbnou stozku, dívám se na hodinky a vidím, že není čas na to, abych se kochal krásami zdejšího kraje, musíme se podívat ještě do podzemí. Spěchám zase dolů.

„Nici!“ křičím na montéra, který se motá na zadním nádvoří pod patou bahty. „Ještě je možnost ve sklepě.“

Pan Granz nás otráveně vede do podzemí.

Zkazky nelhaly. Pod zámek jsou ve skále vytesané velké, temné a vlhké sklepy. Až na pár sudů a beden, hromadu koksů jsou prázdné, není to právě veselá prostředí.

Naštěstí sem vede elektrika.

„Už to máme!“ montér křičí k východu ze sklepního bludiště. Tam někde na nás čeká nevrlý purkrabí barona Wolfganga Günthera. „Musíme k elektrickým hodinám!“ Kolega elektrikář se chvíli hrabe v hodinách a pojednou zaplane světlo.

„Gnttseidank!“ vrčí purkrabí. „Právě včas!“

Ano, právě včas. Otevřeným oknem také slyšíme vůz, který spíjí do kopce. Správce spěchá k brance a sotva otevře vrata, vjíždí černý bnick a zastavuje na nádvoří.

Vystupují tři muži a jedna dívka. Šéfem je na první pohled dobře živý šedesátník, ale docela urostlý, myslím, že se nemusí ostýchat jít na pláž v plavkách, i když za to děkuje spíš masérovi než životasprávně a střídmosti. Má buldní tvář a tmavé cikánské oči, nad nimi ulíznuté, silně prožedivělé vlasy. Krátce a dobře, takový typ člověka, kterého bych klasifikoval jako rayonového podšéfa mafie a kdybych s ním šel tmavou ulicí, měl bych ruku na paždě.

Muž od volantu je obtloustlý prcek spokojené tváře a líných pohybů. Má však živé a bystré oči. Také bych si vzal podobného chlapíka za osobního šoféra. Jsou to klidní lidé, které jen tak něco nevyvede z míry. Jenomže já bych si řídil sám, i kdybych byl emirem z Kovajtu.

Třetí chlapík je přesně z téže kategorie jako Otto Kobitschek. Tajemník, asistent a pistolník v jedné osobě.

A jestli je té slečně šestnáct, tak je to moc, dívá se kolem sebe poněkud vyjeveně, na první pohled začátečnice, žádná profesionálka, pan šéf si zřejmě potrpí na mladé děvčata, no, a musí se říci, že nemá špatný vkus.

„Co to je za lidi?“ šéf se ptá Granze.

„Z elektrárny. Byla nějaká potíž s proudem. Krátké spojení,“ nakyslý purkrabí podává raport hradnímu pánu. „Spravili to a už jsou na odchodu.“

„Tak ať vypadnou,“ žádá šéf.

Rádi mu vyhovíme. Sotva společnost zmizí ve vchodu zámku, nasedáme do služebního vozu a prostřední cestou se vracíme do elektrárny.

Cestou dávám montérovi tisícovku a ještě mu děkuji, on mně také. Říkám, že jsem mu hrozně vděčný a vůbec si to nemohu vymýšlet a utit se do toho, protože je

to pravda. V elektrárně se převléknu a loučím se s těmi přívětivými mládenci.

Už mě to mocně láká k večeři, ale restaurace U Iva mi připadá příliš na ráno, nechci zbytečně riskovat, proto najdu hostinec v postranní ulici a objednávám si kně, pečenou šunku, náčyp, dvě deci bílého a mocca. Během večeře se tu a tam osvěžuji pohledem na dlouhonožnou servírku a o půl jedenácté večer se rozjíždím touto třetí, nejdelší cestou k Unterholmu.

Z vesnice se vracím pár set metrů prostřední silnicí a zaparkuji vůz na místě, které jsem si vyhlédl už při podvečerní jízdě s elektrikářským služebním vozem. Je to konsek od výletní hospody, zjišťuji, že zavírá ve dvě, to se mi docela hodí. V zákrytu vozu se převlékám do tmavých flanelových kalhot, sáko hážu na sedadlo a беру si temně zelenou bundu. Frajerské polobotky vyměním za cvičky. Takto vyžehoren zamykám vůz a pomalu se obírám k zámku.

Nespěchám. Půl kilometru mi trvá snad půl hodiny a posledních sto metrů také tolik.

Nazpátek jsem za dvacet minut.

Převlékám se, startuji, zapínám světla a jedu. Hodiny na rozvodové desce ukazují, že je půl jedné, takže jsem všechno zvládl v rekordním čase.

Vozu si zpátky do Vídně celou řadu negativních i pozitivních poznatků. Vtm s jistotou, že na zámku není poplašné zařízení, nemají tam dokonce ani hlídacího psa, nejsou tam nastálo muži druhu pana Kobitscheka, na Birneholm nevede třířázový prand a spotřeba světelného proudu je spíš na tak velkou budovu menší než větš, zámek je často po řadu týdnů docela pustý, nepočítám-li pana správce Granze, jeho ženu a hluchoněmého Hanse.

Prakticky tedy mohou zámek Birneholm vyškrtnout ze seznamu nvažovaných míst. Prozatím. Něco mi však říká, že se tam ještě vrátím. Podnět k této myšlence má dost konkrétní podobu. Musím říci, že ne nevhlednou. Spíš naopak.

Když jsem se před půldruhou hodinou vyhlednou cestou — slovo cestou ovšem v duchu vkládám do nvo-dzovek — vyšplhal až na vrchol staré hradební zdi, vzal jsem do úst kyselý bonbón, abych zahnal chuť po ciga-retě, pohodlně jsem nlehl, dá-li se na kamenné zdi mluvit o nějakém pohodlí, a dal si k očím dalekohled.

Do sálu v prvním patře jsem viděl tak dobře, jako bych stál na římsě před oknem. Už podle druhého vozu na nádvoří jsem poznal, že společnost se mezitím rozmnožila. Potvrzoval to i pohled do osvětleného sálu. Sešlost na Birneholmu se veselila po svém. Slečna, která přijela se šefem, byla uváděna do společnosti. Shromáždění kolem obdélníkového stolu mělo vysloveně rekreační charakter, ovšem toho druhu, který se v jiných souvislostech označuje jako mládeži nepřístupný.

Celkem vzato, to, co jsem viděl, mi docela stačilo, abych si mohl představit pokračování. Už jsem se chtěl vracet k vozu, když mě dole upoutal pohyb na nádvoří. Čocky mi přiblížily Hanse, který vlekl ke zdi dlouhý žebřík. Opřel ho tak, že jeho konec přečníval vršek zdi sotva dva metry ode mne. Odsunul jsem se asi o pět metrů dál a schoval do prohlubně, kterou zob času vykoktal ve zdivu. Naštěstí jsem se nemusel nhlížet na to, jestli se pohybuji potichu nebo ne.

Hans vylezl až na hřeben zdi, pohodlně se tam posadil, nohama klátil nad osmimetrovou hlubinou a opřeně hleděl k osvětlenému oknu. Neměl dalekohled, ale předpokládám, že viděl totéž co já. Hluchoněmí lidé mívají často daleko ostrější zrak než my, kteří máme k dispozici všechny smysly.

Seděl na svém hřadle asi pět minut, když pojednou prudce obrátil hlavu doleva. Ano. Můj dohad o jeho ostrém zraku byl správný. Měsíc sice nesvitl, avšak ten hromotek kontkem oka zachytil ve svitu hvězd vzdálený pnbyb. Z levé strany se na břebenn zdi vynořila jakási silueta a pomalu se snunla k nám. Už jsem zaslechl lehké kroky.

Před n se blížil a postupně nabýval podoby lidské postavy. Hans seděl nehontě, jako by tu byl už po staletí vytesán z kamene. Subtilní postava, nž mohla byt takové čtyři metry od Hanse, se pojednou prudce zastavila, patrně zjistila, že to není sama. V tom okamžiku Hans vyskočil. Snad to netrvalo více než vteřinu a už svíral postavičku ve své nbrovité náruči. Slyšel jsem zkomíravé znapnění a pak klokotavý, jakoby radostně vzrušený hvizdavý tón. Obr držel bezvládnou postavu a pomalu, docela pomalučku, jakoby labužnický, ji pokládal na tři metry široký hřeben zdi.

Sklonil se nad ní, ale právě v té chvíli jsem mn zaklepal na rameno. Připadlo by mi jaksi nečestné ho napadnout zezadu, i ve rvačkách je třeba respektovat jakousi etiku.

Vzpřimil se a rychlostí blesku se obrátil. Skvělá reakce. Jeho ohromné ruce se zvedaly. Pozor na levačku — bleskni mi hlavnu.

Uhnul jsem před jeho levou rukou. Hans se otočil kolem své osy, přitom mimodek pokročil stranou k vnějšímu okraji zdi, zakymácel se nad tmavým chřtánem propasti, ale na poslední chvíli vyrovnal rovnováhu a skočil po mně.

Rychle jsem se sehnul a cítil jsem, jak jeho kolena narazila na můj hřbet. Hans se převrátil a s tichým, úzkostlivým knučením padal na nádvoří. Za okamžik to zadunělo a opět nastalo ticho.

K dovršení strašidelné atmosféry právě v tu chvíli začaly hodiny v paláci ndbijet dunivým hlasem půlnoc. Doznělo dvanáct úderů.

Všude vládlo úplné ticho.

Pokročil jsem k nehybnému tělu, které leželo tady nahoře na hřebenu zdi. Neodvážil jsem se rozsvílit baterku, v osvětlenem sále naproti by mohla vzbudit nežádoucí pozornost. Ale i když hvězdy svítily poměrně skopně, přeci jsem v jejich svitu bezpečně poznal tu tvář.

Mám-li říci pravdu, tušil jsem, že to bude ona. Vlastně jsem to mohl docela oprávněně očekávat.

Ano, bez hnutí tu přede mnou ležela slečna, která mě před dvěma dny pobídla, abych se obrátil tváří ke zdi, třebaže jsem byl oděn pouze prstýnkem a falešným kamenem. Ano, ležela tn dáma, která se s pistolí v ruce zajímala o můj kufr.

Rita Becknová... Podivné jsou cesty osudu, milá dámo. Vy tady na zdi. A pan Günther tam vnitř v zámku. Tentýž pan Günther, který měl co dělat se smrtí vaší sestry.

Kleknul jsem si k dívce, poslonchal jsem její dech, nahmatal jsem její puls.

Dech i puls pravidelný, srdce tluče pravidelně, je to dobře, probeře se možná za hodinu, možná za dvě, ale každopádně ještě před ranní roanu. Bude mít dost času na to, aby se potmě ztratila.

Chvilku jsem poslonchal, jestli je ticho v místech, kam dopadl hluchoněmý Hans. Když jsem zjistil, že se odtamtud nenzyvá ani hlásek, vydal jsem se na zpáteční cestu.

Take to nebylo jen tak, hleďte v noci nnon škvíry ve zdi. To si Rita také ještě nžije.

Neumíte si představit, jaká je to slast, když člověk po takovém ršném dni stráveném převážně na cestách vlez do postele s vědomím, že může spát až do oběda.

Vrátil jsem se domů po páté hodině ráno, protože vidina koupelny s horkou vodou a bílé povlečené postele mě ponoukala k tomu, abych z vozu vydobyl, co se vydobýt dalo, naštěstí byly silnice téměř úplně prázdné. A to jsem se ještě cestou zastavil na dvojitou kávu.

Ted je tedy po poledni, než jsem nmytý a oholený, jdu na pochůzky za svými záležitostmi. Nejdříve musím ekořit na hlavní poštu. Předpokládám, že tam budu mít další psaní od pana vrchního policejního rady Körbera. Mělo by obsahovat některá nová fakta.

K tomu ovšem musím předeslat na vysvětlenou: Když tehdy v noci v bytě slečny Anny, nebo chcete-li v bytě dobrodružky Glen, poněkud dnpálený Nikodým málem povraždil porci z násilníka Ferryho, jeho panička zavolala po telefonu šefovi a přepřávala se, co že má ta podivná noční návštěva znamenat.

Číslo, které tehdy vytáhla, mě pochopitelně zajímalo. Postavila se ovšem tak, abych neviděl na telefon, takže jsem byl odkázán jedině na svůj sluch. Protože slupky jsem neměl, zapisoval jsem si čísla jedním staříčským způsobem, jediným, který jsem mohl poznat, protože hostitelka ze mně pro jistotu nespouštěla oči. Tehdy jsem sice ještě nevěděl, s kým mám tu čest, ale domýšlel jsem si všelicos a proto jsem se uchýlil k sírce v kapse.

Podle toho, jak člověk slyší krátký nebo dlouhý pohyb číselníku, vyrývá sirkou do podšívky krátké, delší nebo dlouhé čárky. Když jsem to pak doma luštil, dospěl jsem k názoru, že jedna čárka může představovat sedmíčku nebo šestku, jiná osmičku nebo devítku, u některých jsem si zase byl jist, pokud se tu o nějaké jistotě dá mluvit.

Vyšlo mi zkrátka asi sto alternativ onoho telefonního čísla. Poslal jsem tu slupku čísel panu radovi s prosbou, aby mi nechal zjistit jména a adresy jednotlivých účastníků. Požádal jsem zároveň, aby přealtri jména, která podle jeho názoru nepadají v úvahu a podtrhl osoby, které pokládá za možné, ba dokonce pravděpodobné. Zvlášť podezřelý měl dvakrát podtrhnout.

Dnes, v neděli, jsem si měl odpověď pana policejního rady vyzvednout na hlavní poště. Dopis tam na mě skutečně čekal. Znovu se ukázalo, že pan rada je šibal. Psaní v růžové obálce vonelo na dálku jasmínem, slečna za přepážkou se na me významně podívala, možná, že v tom byl i kus smutku. Třeba by také ráda dostávala podobná navoňná psaní, avšak ona nepřicházejí.

Je pár minut před jednou hodinou, když se jdu nasnídat. Číšník, s kaleidoskopem zmatku v očích, tekouvého podivného hosta patrně ještě nezazil, mi nosí minerálku, mléko s koňákem, míchaná vajíčka s pažitkou, slane rohlíčky se šunkou, topinky, marmeládu, čaj, syry, pomeranč, anglickou slaninu a posleze černou kávu, samozřejmě morca. Vidím, že číšník si něco povídá s vrchním, ndiveně hledí k mému stolu a pak oba krčí rameny.

Cítím se jakž takž najeden, míchám kávu a studuji navoňný dopis. Vypadá to nadějně. Jako pomocný typ jsem dal panu radovi údaje o mercedesce, včetně čísla, i když jsem věděl, že to číslo bude možná bez ceny. A take bylo. Ukázalo se, že takové poznávací číslo síře existuje, avšak je přiděleno jednomu pekařskému dělníkovi na starý renant.

Můj nápad s telefonními čísly však docela zbytečně nehl. Ze stovky čísel je jedenáct podtrženo jednou

a pod těmi čísly jsou dokonce dvě silné linky a vykřičníky. Měl bych jednoho z těchto tří čísel je současně i majitelem tmně šede mercedesky, i když má zcela jiné poznávací číslo. Je to nějaký pan Gabriel Lang a bydlí na Hietzinger Hauptstrasse. Prvním číslíka o mapu Vídně a zjištní, že je to jedna z hlavních ulic ve třináctém okrese, která vede zčásti mezi většími obytnými domy, zčásti mezi vilkami. Může tam být docela příjemné bydlení, napadá mě, ale vracím se k dopisu.

V připojené poznámce mi pan vrchní policejní rada sděluje, že Gabriel Lang, šedesátiletý, se narodil v Uruguayi, avšak zachoval si po rodičích rakouskou státní příslušnost. Je rozvedený, z jeho případných dětí není nic známo. O jeho dřívějším podnikání nejsou v policejních archívech žádné informace, v poslední době však pracuje jako velkokomisionář, specialista na kávu, kakaové bohy a některé další tropické plodiny. Už dva roky je trvale hlášen ve Vídni, ale poměrně často se zdržuje v cizině.

Vidím, že už je dost pozdě, tak platím anidant, no, připnuštim, poněkud rozvinutá snídaně to byla, a sedám do vozu.

Zdá se mi, že pan Lang by mohl patřit k lidem, kteří v tuto nedělní dobu se hudou cítit spokojenější někde u vody nebo v lese, pokud ovšem nevyrazil na víkend už v pátek večer nebo v sobotu. Jedu do třináctého okresu a opatrně se ochomytám v dohledu jeho vily. Mám šlešit. Jsem tam sotva čtvrt hodiny, když se automaticky zvedá roleta v garáži, která je přímo napojena na budovu vily, a z temného jicnu vyjíždí mně nž povědomá mercedeska. Tentokrát se skutečným poznávacím číslem. Za volantem sedí řidič s dlouhou vysušenou tváří, vedle něho dvacetiletý mladík, dost hubený. Zaradil bych ho do čeledi těch tři energických mužů, kteří onehdy v noci spěchali, aby po Nikym dodělali práci.

Tohle ovšem není amaterka Rita Becková, takovou kořist nemohu sledovat jen tak snadno, je pravděpodobné, že ve voze neschází zpětné zrcátko i pro spolujezdcu.

Mnsím jim povolit slňany náskok, ale přesto se mi daří je sledovat, neztrácím je z dohledu. Trochu mi pomáhá docela slušný provoz na nlicích a na výpadevých silnicích.

Nejprve se vrcíme ke středu města, na Euenpaplatsu zahýbáme doleva a po Hernalser Haupt Strasse míříme k Vídeňskému lesu. Projíždíme Dornbach a blížíme se k Neuwaldeggu.

Po levé straně silnice se objevuje výletní hospoda plná rakouského folklorn, zřejmě konkurence pro uniformované motoresty a autogrilly. Zaregistruji směr všech jakých tyrolackých a štajerárckých lidových pevků, lo-menici baráku počínaje a zástěrkami servírek konče. Perkuje tu půl tuctu aut, mezi nimi i fiat, v němž jsem zazil několik horkých chvil, protože Anna je poněkud zvláštní řidička, na můj vkus až příliš sverážná. Nyní nepochybují, že jsme u cíle cesty.

Mercedeska jede sice dál, ale já neváhám, předjíždím ji, doprava se ani nepodívám, mrknu až do zpětného zrcátka. Mercedeska zpomaluje, po kilometru asi zastaví. Pokračuji až za nejbližší zatáčku a tam najdu místo k zaparkování.

Přšky se vracím k výletní hospodě. Troufám si až na dohled, vidím, že parkující vozy mezitím rozmnožila šedá mercedeska. Zaujímám příhodně nstavení na kraj lesa. Jsem vklíněn do roští, že mě není vidět ani ze silnice. Dál v lese je dvojice mladých lidí, ale ti se starají sami o sebe. Sáhám po dalekohledu a pozoruji společ-

nost o jednoho ze stolů pod rozložitými kaštany, které stíní zahradu. Rozznává pana Lauga. Zenn, která s nimi sedí, vidím jen zezadu, ale podle postavy, štlého pasu a podle vlasů to může být Anna, nebo, chcete-li, tedy Cleo.

Střídavě pozoruji hospodu a zase pěšinku, po níž se sem a tam suně nekonečný zástup mravenčků. Někde blízko se asi odehrává krutá a zbytečná válka. Vypadá to, jako by se člověk nevyvinul z opice, ale z mravenců.

Tak marním čas. Půl hodiny, hodinu, půl druhé hodiny. Zřejmě mají důležité enkování. Konečně vidím, že ke stolům přichází číšník, pan Lang platí, dvě postavičky se zvedají a kráčí k mercedesce. Řidič otevírá dvířka a vůz se rozjede směrem k Vídni. Já sám se honem vracím ke své vypůjčené fordce. Když se blížím k hospodě, chci zpomalit, ale není třeba. Jako bych to měl načasované, v parkovišti se právě trhavými skoky dostává raketový fiat na silnici.

Sleduji Annu a přemýšlím o všem, co jsem viděl. Dávám dohromady fakta a ujasňuji si jejich vzájemné

vztahy. Některé mlhoviny začínají získávat docela zřetelné kontury.

Mám co dělat s tiskařem Grafem a jeho suitou sibrů a ostrých huchů. Nad ním, pod ním, vedle něj — krátce a dobře, o též břehu i barona Wolfigange Güntera s nepřítělnou protivnicí Ritou Beckovou. Na druhém břehu mám co dělat s panem Gabrielem Langem a jeho společníky. No, a někde na mostě, který spojuje oba břehy, se pohybuje slečna Cleo, kočička, která čeká na smetana a hledá pitomého kocoura, co by převrhl talířek.

Je to tedy poněkud komplikovanější, než se umírající frankfurtský advokát domníval.

Pochopitelně, zůstává celá řada oezodpovězených otázek. Jen tak namátkou: K čemu například byla dobrá ta loupež ve filiálce Obchodní banky? Anebo jiná otázka — proč na zámek Birnehlml nevede linka s třířízovým prnudem? Jak je možné, že tam společníci tak málo elektřiny? Podobných otázek by se jistě dala položit celá řada.

Jak je vidět, mám tedy ještě dost co na práci. Tak raději šlápnu na plyn a přibližuji se k tryskové fiatce.

17 DEN SKONČIL PO PŮLNOCI

Předjíždím fiatku a vůbec nepochybuji o tom, že mě řidička poznala. Získávám předstih asi o sto padesát až dvě stě metrů a zastavuji. Vyskakují z vozu a zvedám ruku. Fiatka klesá do asfaltu čáry, brzdy vyjít a já honem uskakují, protože řidička má jen mlhavou představu o brzdných drahách a podobných technických záležitostech.

Anna vykloní z okenka hlavu a usmívá se proti odpolednímu slunci. Musím přiznat, že jí to sluší.

„Podívejme, pan Altman! Taková nahoda!“

„Pro mě příjemná. A byl bych rád, kdyby ani pro vás nebyla tak zcela odpudivá,“ opětuji její úsměv a ne musím nic předstírat, protože jsem opravdu dobře na ložen. „Víte, slečno Anno, já mám všelijaké záliby. Patří mezi ně zavináče v majonéze, makedonský tabák, děvčata s dlouhými nohama a podobně. Tím ovšem nechci říci, že bych tyto hodnoty kladl do stejné roviny. Také si hrozně rád lehnou na jehličky pod borovici, její korunou se dívám na modrou oblohu a sleduji plující mraky.“

„Tady ovšem žádné borovice nejsou,“ rozhlíží se z knu mavé kolem. „To musíte zpátky přes Neuwaldegg a za hřištěm zahrnout doprava na Exelberg Strasse. Když pak pojedete —“

„A nechtěla byste mě tam doprovodit? Zapomněl jsem vám říci, že se korrnoo té borovice nejraději dívám, mohu-li si při tom povídat se spřízněnou duší.“

Ještě chvíli předstírala, že dělá drahoty, ale pak otočila fiatku a já jsem jel v závěsu za ní. Asi tak za čtvrt hodiny se při silnici objevila skála, snad nějaký opáštěný lom, okolo věnec lesu, borovice, houštiny, v sonhrnu tedy lákavé místo, které zve ke klidnému a nerušenému rozhovoru.

Nahoře nad lomem uleháme pod borovici a díváme se na modrou oblohu. Když se rozhlédnu, vidím, že místo je téměř mistrovsky vybrané, na jedné straně leží prázdný lom, na druhé straně světlina, kterou se nemůže nikdo přihlížet, aniž bychom o něm nevěděli. Tady můžeme hovořit bez obav z nežádoucích posluchačů.

„Čas je neuprosný jako soudní exekutor,“ začínám vznešeně a skládám si ruce pod hlavu. Trochu mě při tom škrtí sako, ale nemohu si ho svléknout, protože

případný pozorovatel by zjistil, že mám na srdci ještě něco jiného, než to, co mívají společníci takových hezkých žen jako je Anna. Totiž pistoli. Vlastně ani ne tak přímo na srdci, jako pod paží. „Stárneme každou vteřinou,“ pokračuji. „Žádná z nich se nikdy nevrátí. Proto si myslím, že byste mi to měla všechno povědět.“

„Neřekly vám karty dost?“

„Tam v bistru? Ovšem, řekly hodně. Ale jen tak rámcově, v ohcne poloze. Uvažte také laskavě, že jsem mimorádně tupý. Toho jste si už měla povšimnout. Mně se musí věci předkládat po lopatě. Kdybyste laskavě dovolila —“ zvedám se na loket a nakláním se nad její tvář. „Opravdu!“ říkám překvapeně.

„Copak?“

„Napadlo mě, že bych měl zjistit, jaký odstín budou mít vaše oči, když se díváte do modré oblohy. Ale stejně vám jiskří dn zelená. Tak co, povíte mi něco?“

„Myslím, že toho není tak mnoho, o čem byste nevěděli. Co vám může scházet do úplného obrazu, to jsou některá fakta z minulosti. Vite, Altmane —“

„Jak pak mi to říkáte!“ tvářím se pohoršeně.

„Tedy Neumane —“

„No tak!“

„Víte, Karle, tam na nádraží, kde jsem na vás čekala, vlastně začala jedna z posledních kapitol pořádně silné knihy.“

„Tak mi povězte něco ze začátku!“

Anna se zvedá, sedá si, kolena má málem u brady. Sáhá po cigaretě, nabízí mi, беру si také a mačkám zapalovač.

„Kdo se moc ptá, mne se dozví. Takový člověk s vědomostí se pak může stát magnetem, který přitahuje všelijaká neštěstí a pohromy. Na druhé straně je ovšem fakt, že byste měl vědět všechno podstatné, abyste nežil v nějakých mýlkách, chápal moje postavení a nedivil se mému počínání. Tak tedy od začátku. Za horami, za dolinami, za velikou vodou žili tři muži, říkejme jim třeba X, Y a Z. A pak přišla ta záležitost s věčnou záplakou. Račte ji znát?“

„Tuším, že ano. Nějaký chlapík vynalezl věčnou záplaku. Svůj vynález nabídl koncernu sirkáren. Patent si ne koupili, ale strčili ho do trezoru, až úplně na dno

a dál plundrují lesy, neboť objev by jim znehodnotil investice, zařízení továren, stroje a tak podobně.“

„Tak nějak to bylo. Ten člověk, o kterém je řeč, vynalezl tu svou věčnou zápalku a dopadlo to podobně. Jenže šlo ve skutečnosti o nový způsob výroby speciálních obrázků, postup, který byl nesrovnatelně jednodušší a snadnější než dosavadní metody. Pak se ovšem stala dost nepředvídaná událost: Pan X získal dokumentaci celého technologického postupu. Krádeží nebo podvodem, nevím, která charakteristika by byla přesnější. Není to ostatně důležité. Pan X stál před otázkou: Co s tím? Vynést to, samozřejmě — ale jak? Všechno důkladně připravit a pak rychle zahájit jednorázovou akci, která by trvala tak dlouho, než by to prasklo. To je myšlenka, na kterou připadl. Dospěl k názoru, že i za poměrně krátkou dobu by se daly získat desítky milionů. Prostě velkolepý obchod. Takový obchod, v jehož světle se život toho nebo onoho jednotlivce zdá úplně zanedbatelnou maličkostí, která nestojí za výčitky svědomí. Však také vynálezce nového polygrafického postupu dlouho nežil a také pan X se přesvědčil o pravdivosti irské nebo jaké průpovědky, že čím kdo zachází, tím také schází.“

„A kdo se o to přičinil?“

„Jeho společníci. Pan X samozřejmě na celou tu zaležitost nestačil, byla nad jeho síly, věc se mohla podařit jedině za předpokladu, že bude mít solidně vybudovanou a pohotově pracující organizaci. Spolčil se proto s podobnými lumpy, a pány Y a Z.“

„Ve dvou rada, ve třech zrada.“

„Správně. To je zase nějaké srbské přísloví, ne? Když se mu tedy podařilo dát dohromady odpovídající organizaci, která by se mohla njmout toho velkolepého úkolu, zemřel násilnou smrtí, neznámý pachatel ho usmrtil ve výtahu a jeho pohřeb vysílaly přímým přenosem dvě televizní společnosti. Ve vedení organizace zbyli pánové Y a Z. Vedle toho tu byla jedna žena, která se k té věci dostala díky vlastní pílí. A to je zhruba první díl dramatu o vynálezu postupu, podle kterého se mají zhotovovat jisté obrázky, po nichž je stále poptávka.“

„A pak tu máme díl druhý, který se končí v této době,“ navázal jsem.

„Přesněji řečeno — který skončí možná zítra nebo pozítří, nejpozději však příští týden. Ale k tomu musím předeslat, že mezi dědici pana X vznikly určitě disharmonie a rozpory v názorech, které budou v nejbližší době překlenuty, ovšem v tuto chvíli lze těžko říci, jakým postupem. Plán pana X byl založen na tom, že výroba obrázků bude umístěna ve střední Evropě, a to co nejdál na východ. Distribuce měla být zorganizována tak, aby v případě, že některý kanál bude přece jen odhalen, vzniklo podezření, že věc je organizována kdesi v komunistických zemích a že jde tedy vlastně o politickou, nikoliv o kriminální záležitost. Tím by se získal čas k dokončení akce ostatními kanály a k likvidaci celého podniku a zahlazení stop. Pan X to měl velmi pečlivě promyšleno. Prává podstata věci měla být maskována — tajným tiskem, výrobou pornografických tisků. Pro centrálu byla vybrána Vídeň a akce se začala rozjíždět. Takový byl stav věci v době, kdy se v televizi vysílal slavný pohřeb, o kterém jsem se zmínila. Je to jasné?“

„Zatím docela jasné.“

„Pánové Y a Z se ve Vídni etablovali ještě za života a šéfování pana X, který byl fanatikem konspirace a rozdělil mezi společníky úkoly velmi přesně a důmyslně. Samozřejmě to odělal i proto, aby se ve vhodnou chvíli nemohli dát do spolku proti němu, věděl

dobře, co v nich vězí. Pan X znal všechno o všem, všechno také financoval a řídil, ale Y a Z pracovali na určitých dílčích nsecích, každý pečoval jen o svůj vlastní píseček. Pan Y měl na starosti vlastní výrobu a distribuci, pan Z klíčovou otázku, totiž dodávku speciálního papíru. Pan Z nemohl nic dělat bez technologie tisku a pan Y nemohl pracovat bez papíru, protože takový papír se absolutně nesežene. Obstarání té zásoby dalo léta práce. Snad to byl sám původní šéf, který otevřel cestu k jeho získání. Papír byl dopraven kamsi do Rakouska. Kde je, to ví jedině pan Z. Tento stav trvá dodnes, jen s tím rozdílem, že zakladatel podniku je na věčnosti. Takže vidíte, že je to dost důvodů k výměně názorů. Chápete?“

„Občas něco chápnu. Ale nejde mi na rozum, proč se ti dva nedohodnou. Pan Z přiveze panu Y papír a začne se pracovat na plné obrátky. Takový obchod přece pro oba stojí za to!“

„To máte úplně pravdu. Jenomže jeden druhému nevěří, jeden je o druhém přesvědčen, že chce získat všechno. Oba si proto najmuli všelijaké pistoličky a neudělají jediný neopatrný krok nebo pohyb. Z hlediska pana Y je to riziko, že konkurent objeví tiskárnu. Pan Z trne obavami, aby nebyla vystopována cesta k ukrytu papíru. Takhle to trvá už několik týdnů, vlastně už měsíců, a oba se nžirají strachem, obavami a lámon si hlavu, jak přelstít toho druhého, anebo, při nejmenším, jak dosáhnout toho, aby nebyli přelstěni sami. V tiskárně bylo několik archů papíru, aby se mohl ověřit technologický postup. Šéf tiskárny nechal pár obrázků na zkoušku vytisknout, aby vyzkoušel, zda nebudou nějaké komplikace s distribucí. Dopadlo to výtečně. Dopustil se ponze jediné drobné chyby, a proto musel zasáhnout specialista z Frankfurtu, aby bylo zlikvidováno nebezpečí, které z toho selhání vyplynulo. Takové to je!“

„Zauzlované, dalo by se říci, že. A co ta žena ve hře?“

„Ta žena ví v podstatě to, co teď víte i vy. Neví, kde je papír, neví, kde je tiskárna. Grafna tiskárna je jen firmou, pod kterou se kryje dodávka barev a různých speciálních potřeb. V tajné části tiskárny lze skutečně dělat jen to, co se tam dělá. Výroba pornografií je záminkon pro organizování distribuční sítě. Opravdová tiskárna může být někde ve Vídni právě tak, jako kdesi v alpských údolích. A ta žena si říká, že kdyby se ti dva vlci navzájem sežrali, mohla by hodná ovečka v klidu na pastvu. Problémy, na které narázá, někdy přesahují její síly a možnosti, takže je ráda, když se tu objeví někdo, o kom sondí, že dovede samostatně přemýšlet a nemá důvod být zavázán ani panu Y, ani panu Z. A to je asi všechno.“

„Dobrá. Ale jak bychom na to měli jít prakticky. Osobou číslo jedna je tiskař.“

„Ano, tiskař, odborník. Ta žena ho zná. A nejen to. Ví i to, čím ho držel v brsti dřívější šéf a čím ho ovládá i náš pan Y. Žena také patří do této skupiny, ale udržuje kontakty i se stranou pana Z. Dělá to s vědomím svého šéfa, který ovšem neví, anebo ještě přesněji, nemá důkazy pro to, že styky s druhou stranou jsou takového rázu, jaký by mít neměly. Tato okolnost není ovšem dlouhodobě důležitá, protože obě strany stejně počítají s tím, že až ta žena splní svou úlohu, zahyne někde při antihavárii, nebo přepadne přes zábradlí do Dunaje, protože moc ví. Známe přece, jak to chodí. Vidíte, že ta záležitost není tak zcela bez rizika. Ovšem — takový je život. Tak co tomu říkáte?“

„Téměř nic. Než to, že se na mě můžete spolehnout.“

„Výnos je nejistý a v nedohlednu. Ale když bude, tak

tedy — na půl. Myslím, že mezi námi není důvodu k nedůvěře. Jednak pro každého z nás zůstane dost, jednak je to přece jen poněkud jiné, když na mém místě není muž.“

„To bych řekl. Je to něco kvalitativně jiného.“

18. ROZHOVOR V PRÁTELSKÉM DUCHU

Zvonek telefonu je mi vždycky protivný, pokud zrovna nečekám nějaký příjemný rozhovor, ale brzy po ránu mi připadá nbzvlášť nesnesitelný a odpudivý.

Zívám, dívám se na hodinky. Je osm a pět minut. Copak je tohle za nápady, vždyť já se v té Vídni pořádně nevyspím. Do postele jsem se dostal až k ránu a už mě zase burcuje.

„Haló!“ zvedám sluchátko.

„Neuman?“

„U aparátu.“

„Tady Graf. Čekám vás za hodinu. V plné polní. Můžu se spoolehnout?“

„Samozřejmě. V devět hodin a pět minut jsem tam.“

Nemohu říci, že bych byl nnaven nepřijemně, ale navíc jsem nevyspalý. Když jsem se totiž o půl druhé vrátil domů, z nočního rozhovoru pod borovicemi, tak na mě ještě čekala práce s knířkovým psacím strojem. Nešlo o nijak zvlášť dlouhý dopis, ale šifroval jsem ho, což mi zabralo plnou hodinu.

Psal jsem do naší centrály. Rozhodl jsem se dát dohromady, co všechno vím a ihned to odeslat. V podstatě jsem už věděl, o jaké podnikání tady vlastně jde, znal jsem i konkurenční šéfy, i lidi, kteří se pohybuji kolem nich, znal jsem některé rysy jejich vzájemných vztahů, právě tak jako podstatu jejich sporů. Ovšem, toto všechno jsem věděl pouze já a nikdo mi nemohl zaručit, že o svých vědomostech budu moci podat report ještě zítra. Naopak jsem nemohl vyloučit možnost, že předem zaplacený lístek Raymonda Terra na cestu z Kodaně do Grónska propadne, protože výše zmíněný miláček štěstěny bude bradou vzhůru.

Konečně jsem dal zprávu dohromady, napsal na náhlku krycí adresu a spěchal jsem s dopisem k noční přepážce na hlavní poštu. Na předměstí už museli kohouti knkrhat, když jsem konečně zalezl pod pokrývkou, povleknutou do hrubého plátna.

A teď takové časné probuzení!

Hodina není mnoho času, když se chce člověk alespoň v trysku nasnídat. Zbýl mi čas právě jen na džús, čaj, dvě topinky, šnoku a jedno vejce. Přesně v devět hodin a pět minut pozdravím zasmušilého, mechem obrostlého účetního v kanceláři tiskárny, zaklepu a otevírám dveře dn šéfovy pracovny.

Vídím, že společnost je tu už celá. Graf čte za psacím stolem sportovní stránku novin, Anna sedí v nízké klubovce a ukazuje hezká kolena, Otto Knbitschek kládí nohama na malém stolem pod psací stroj a tváří se neurčitě.

„Musím vám ještě něco říci, Altmane,“ pan Graf mi kyne trabukem k židli vedle psacího stolu. „Jistě jste si domyslel, že vedle těch tiskařských prací, které jste viděl máme ještě některé další obchodní závazky a povinnosti. Jestliže se připravovaný obchod podaří, dostanete na ruku sto tisíc. Nikoliv ovšem v šilincích. V tomto případě se rozumí sto tisíc v dolarech. Berete?“

„Bern.“

„Je to poctivá hra, i když vám ve vašem vlastním zájmu a vůbec v zájmu věci nemohu říci podrobnosti.

„A kdoví — třeba se jednou seznámíme blíže.“

„Někdy?“ dívám se zblízka do zelených očí. „Už jsem vám říkal, že stárneme každou vteřinu. A že žádná z nich se nikdy nevrátí.“

Tak se stalo, že neděle skončila až po půlnoci.

Otto a Anna si odnesou stejný balík. Já dvakrát tolik. Je to podle vašeho názoru spravedlivé?“

„Řekl bych, že ano.“

„A ještě něco, Altmane. V této obchodní záležitosti musíme respektovat určitého člověka, kterého vám teď představím, protože ho spolu s Ottou budete doprovázet na konferenci. Jdeme, panstvo.“

Zvedáme se a jdeme. Nemůže mě překvapit, že jenom o patro výš. Předpokládal jsem to. Otevírají se dveře mosaznou jmenovkou, na níž je napsáno W. Günther. Otevírá nám muž, kterého jsem si důkladně prohlídl už na zámku Birneholm. Donfám, že naproti tomu on neprohlížel partu elektrikářů, která pracovala o něj na zámku. Neprohlížel, v jeho očích nebleskla ani jiskra podezření.

„Ale, ale,“ hlaholí radostně, „tak vás pěkně vítám. Raďte dál!“

Jdeme dovnitř. Ale jakmile za námi zaklapnou dveře, žviňá hlas údajného pana barona rázem mění tóninu a stává se strohým a věcným.

„Sedněte si,“ říká stručně a ukazuje do salonu. „Tak vy jste Altman,“ upírá na mě temné oči a zkoumavě si mě prohlíží. Buď pochází oduěkud z Balkánu, anebo je to poloviční Cikán. „Zatím jsme s vámi spokojeni, a vy s námi, alespoň donfám, také.“

Ano, konstatuji pro sebe, je to ten hlas z dřevěné bedýnky v hotelu Astra na Thalia-Strasse.

Přikyvují tak, aby se to dalo vykládat zároveň jako úklona a sedám si do křesla, čalouněného chladnou koženkou.

„Mám v deset hodin obchodní konferenci s přítelem, o jehož úmyslech si nejsem zcela jist,“ začíná Günther profesorským tónem. „Dohodli jsme se, že se sejeme na Ringu pod širým nebem, a sice v takové zahrádce před restaurací, na vyloučeně neutrální, i jinak výhodné půdě. Nicméně každý z nás si vezme s sebou dva důvěrníky. Kromě toho se porady zúčastní slečna Frühaufová. Já předpokládám, že se nic zvláštního nestane, že celá setkání proběhne v klidu. Ale kdyby přece jen — jak jste rychlý, Altmane?“

Odpovídám. Když říká první dvě písmena mého příjmení jména, jde pod paži pro kamaráda, při slabice na konci jména mířím na karafu uprostřed stolu.

„To by šlo,“ říká pan Günther oznae.

Kontkem oka jsem zachytil pohled Otty Kubitscheka. Neřekl nic, ale ty jeho oči se mi nelíbily. Jako bych v nich četl náhle probuzenou ostražitost a pozornost. Ubrňuji tedy podezření.

„Děkuji za uznání,“ usmívám se na barona. „Trenoval jsem to celé měsíce, jen tak ze sportu, a tak trochu i pro užitek, protože při mém povolání člověk nikdy nemůže vědět, kdy může tu nebo nnu znalost potřebovat.“

„Správně. Tak pomalu půjdeme.“

Baron nám ještě dává přesné instrukce, ukazuje na mapě celkovou polohu místa. Srovnáváme si hodinky. Až k zahrádce půjde každý zvlášť, ale n pravého stolku se sejeme v deset, na vteřinu přesně. My všichni přijdeme zprava, druhá strana se objeví z levé strany jak je to dohodnuto.

Všechno přesně klaplo, jak to pan Günther naplánoval

a předpověděl. Přesně v deset, jako by v nějakém panoptiku, nebo snad na orloji, se n řady stolků objevilo šest elegantně oblečených mužů a jedna krásná žena. Já a jeden asistent z konkurenční společnosti — je to ten mládenec, který si včera vyjel s panem Langem na výlet mercedeskon — dáváme dva stoly dohromady. Jsme hltaví, než stačí přispěchat číšník. Za netečného mlčení ostatních tak vytváříme obdélník. Do čela si sedá Anna, doprostřed každé delší strany nba snuperčí šéfové. Po pravici a po levici mají své důvěrníky, jak nám eufemisticky říkají.

No, vypadá to málem jako schůzka státníků na vysoké úrovni, jako setkání, na němž obě strany na sebe vymýšlejí podtrhy, aby pak společně vydaly komuniké, že porada se konala v přátelském ovzduší a za oboplného dorozumění.

Číšník přináší pro každého coca-cola, pro Annu limonádu. Vzpomínám si, jak jsem před několika dny tady na Ringu, o pár set metrů dál, také seděl před sklenkou toho tmavého nápoje a meditoval nad dotěrnou voson. Teď to také kronží žltá krasavice, bez zájmu mine naše sklenky, ale zkonmavě obléává Aninu sklenici limonády. Pak se náruživě snese ke kapce, která dopadla na stůl, vteřinu zaváhá a ponnří sosák do robí-nového nektaru.

Všechno vyhlíží úplně idylicky a nevinně. Prostě se tu sešla bodrá měšťácká společnost, nějací dva zazobaní strýčkové a banda synovců s jednou netečí, kteří jim ve Vídni dělají společnost a provázejí je po městě. Takové zdání může snadno klamat, jak se potvrzuje na našem příkladu.

A to ještě není všechno. Ten klacek tam naproti, který se opírá ramenem o trafiku a čte si na první stránce novin, je ve skutečnosti můj kolega, tentýž chlapík, který onehdy přijel s Güntherem a mladíčkou adeptkou národných nočních radovánek na zámek Birnholm. Rozumně mohl předpokládat, že podobnou zálohu bude mít i pan Lang. Možná, že někde v protější frontě domů vyhlíží z okna hlaveň kulometu. Třeba je číšník podplacen a polovina sklenic je otrávena, kdoví. Když tady někomu povolily nervy, tak mají večerníky postaráno o senzaci. V duchu už vidím ty titulky!

„Myslím, že bychom bez dlouhých úvodů měli hned přejít k věci,“ obchodní konferenci zahajuje pan Lang. „Vložme si navzájem karty, nemá smysl je schovávat. Já mám papír uložen v bezpečí a je naprosto vyloučeno, aby ho kdokoliv, třeba i jen náhodou, objevil. Navrhují, abyste mi stanovil místo, kam ho mám dopravit. Tady ve městě nebo na venkově, jak chcete. Na to místo bych ho přivezl na desetkrát, vždy jednu desetinu. Vy byste mi při převzetí každé další dodávky vždycky předal polovinu předchozí zásilky papíru, samozřejmě potlaštěnou. Na předání posledního dílu bychom se pak dohodli zvlášť. To je přece seriózní návrh. Co tomu říkáte?“

Pán ze zámku Birkenholm bubnuje prsty do stolu.

„Podívejte, nebudeme zbytečně chodit kolem hoře kaše,“ povídá. „Vy mi neřeknete, kde máte papír, já vám neřeknu, kde je výroba. Ale když od vás převezmu dodávku, snadno zjistíte, kam papír dopravím. V tom okamžiku se ztratí rovnováha sil a vědomostí. Byl bych v nevýhodě, to znáte. Musíme vyspekulovat něco jiného, dokonalejšího. Něco, co by oběma dávalo stejné šance jinak by mi ty desetiny vyhovovaly. I předávání obrázků. Poslední dodávku bychom pak nějak vyřešili.“

„Nedůvěra vždycky pramení z vaší strany,“ řekl Lang s trpkým pobouřením. Avšak to byl jen strojený efekt, takže asistenti nejevili nepokoj a zírali dál strnule do neurčita, aniž by se vměšovali do jednání. „Právě tak

bych mohl tvrdit, že po předání zboží můžete sledovat, kam povezu obrázky a co s nimi budu dělat.“

„To je chabý argument,“ namítá pan Günther. „I kdybych vás nechal sledovat — tak co z toho? Obrázky si odvezete domů nebo do sejfu, do banky, rozdělíte na místě, odnesete po kapsách, rozešlete poštou na všechny strany — tímto způsobem bychom se nikdy nedostali k vašemu papíru. Ale vy k naší výrobě orbitě, protože ten papír musíme dostat ke strojům, jinak je pro nás bez ceny. Navrhnete něco rovnoprávného, musíme se pojitit, o tom vás přece nemusím přesvědčovat.“

„Podívejte, vy to stavíte tak, jako by výhody byly jen na naší straně, ačkoliv to vůbec není pravda. Vy svou polovinu můžete distribuovat prostřednictvím připravené sítě, vcelku bez nebezpečí, kdežto my narazíme na mnohem větší obtíže. Ale teď mě napadá ještě jedna možnost. Co kdybychom vám papír jednoduše vozili přímo do Grafovy tiskárny? Bylo by to nenápadné. Jistě uznáte, že bychom pak nemohli zjistit, co s ním děláte, kdy a kam ho převazete. Nemůžeme přece kolem tiskárny čtrnáct dní hlídkovat!“

Günther chvíli uvažuje, ale pak nespokojene zavrtí hlavou.

„To také nejde. Jednak je tam rada lidí, kteří k nám nepatří, mají na starosti jiné věci a vědí jen o těch pohlednicích a podobných nevinných věcech. Kterehokoliv z nich můžete poměrně snadno získat, jestliže se to nž nestalo,“ připojil kousavě a ramena asistentů se slahě zachvěla. „Váš člověk by vám dal echo. Když by se nepodařilo napoprve vyslídít odvoz papíru, tak podobné by vám to určitě klaplo. Kromě toho vám přece nic nebrání v tom, abyste kolem tiskárny skutečně čtrnáct dní hlídkovali. Ta korist by přece stála za to. Ten papír bychom nemohli vynášet po kapsách. Něco jiného.“

Na Langově tváři se začíná rozprostírat nevrlý výraz. „Tak navrhnete něco lepšího sám. Mě už na mou dnu nic jiného nenapadá.“

Baron Günther letí očima po členech svého štábu

„A co kdybychom to udělali takhle,“ žensky hlas se ozve od čela stolu. Vosa posvátla, odlétla, ale Anna se dosud limonády nedotkla. „Já nejsem odbornice, ale vycházím z toho, že desetina toho papíru je takový normální balík. Nic tak ohromného, co by se muselo překládat jeřábem. Není problém ndělat pět nebo deset úplně stejných balíků. Někdo by mohl s balíkem toho vzácného papíru čekat ve smlouvenou hodinu neke na břehu Dunaje, řekněme pět, deset až dvacet kilometrů od Vídně. Předem by se dohodl pouze den. Ráno by pan Lang zatelefonoval přesnou hodinu a kilometr, kde ten člověk s balíkem bude na břehu čekat. Pan Günther by si tam poslal člun s jedním člověkem, ale s řadou úplně stejných balíků. Jejich velikost a přesná barva by se dohodla předem. Člověk ve člunu by pak na pěti či deseti různých místech na opačném břehu řeky heliky vynízl. Rozestupy mezi jednotlivými zastávkami by mohly být zvoleny v poměrně širokém rozmezí. Na jednotlivých zastávkách by stály vozy pana Günthera. Mám za to, že v takovém případě je prakticky vyloučeno, aby ten pravý balík mohl být vystopován. Není dost dobře technicky možné, aby bylo současně sledováno deset různých stop. Navíc se nedá zjistit, odkud byl pravý balík na místo dopraven, protože ve chvíli, kdy pan Lang zavolá hodinu, může nž být člověk se zásilkou na místě. Takže tento plán respektuje i zájmy druhé strany. Při druhé dodávce by se předala potlaštěná část první zásilky. Je to poněkud komplikovane, to je pravda, ale

já si neumím představit, jak by se to dalo jednodušší zařadit, aby oba partneři přesto byli spokojeni."

Oba šéfové pozorně naslouchali a horečně hledali slabiny plánu. Nakonec se na sebe podívali.

„No, to by snad šlo," řekl Günther.

„Asi nic lepšího nevyspekulujeme," dodal Lang. „Dneska máme pondělí. Tak že bych zavolał ve středu? Co říkáte?"

„Dobrá. Budu čekat na zavolání. Vy pošlete na břeh jednoho člověka, já na člunu také jen jednoho. Platí?"

„Platí," potvrdil šéf konkurence. „Balík bude v bílém balicím papíru, devadesát centimetrů dlouhý, šedesát

široký a patnáct centimetrů vysoký. Bude křížem přelepen polyetylenovou lepicí páskou."

Za napjaté pozornosti asistentů sáhl baron Günther do kapsy, ale vytáhl pouze peněženku, otevřel ji a položil na stůl padesátšilinkovou bankovku a vstal.

Rozcházeli jsme se. Nejprve šéfové, každý na svou stranu, za nimi po deseti a dvaceti krocích asistenti. Na stole zůstalo padesát šilinků a sedm sklenek, v nichž nikdo neomotal rty. Kontkem oka jsem zahlédl, že číšník hleděl na stůl poněkud nžasle. Ale pak se vzbodil a šel po těch sedmi podivinech uklídit stůl.

19 NEBYL TO JEN VÝFUK

Po obědě, při němž jsem dobohl to, co jsem zameškal při ohavné snídani, jsme se všichni sešli v kanceláři tiskaře Grafa. Říkám-li všichni, míním tím pomocníky barona Günthera. Jeden, kdo chyběl, byla Anna. Snad byla pověřena nějakým jiným úkolem, nevím, nechtěl jsem se ptát a sami od sebe mi to neřekli.

Byly tři hodiny odpoledne, horký červený den, na stole i na konferenčním stolku tiše hučely ventilátory. Říkám-li hučely, je to třeba chápat jako teoretický předpoklad, protože prakticky nebyly vůbec slyšet. Otevřenými okny vnikal do Grafovy kanceláře rámus, který jsem odhadoval na takových sedmdesát decibelů. Mělo to ovšem i své výhody, protože jsme nemuseli tlumit hlas. I kdyby starohylý účetní měl sluch jako netopýr a chlu-pate ocho tiskl až na samou klíčovou díрку, nemohl rozumět ani slovu z našeho rozhovoru.

Je uás ta tedy pět. Wolfgang Günther, tiskař Graf, Otto Kubitschek a pak ten mládenec, co se opíral o tra-tiku, představil se mi jako Willy König, uo a samozřejmě já.

Graf otevřel ledničko, vytáhl několik lahví, které se v teple orosily, a namíchal nám nějaký koktail s kostkou ledu.

„Tak na zdraví!" tiskař zvedl sklenku.

Připili jsme si, chutnalo to docela dobře, a vyčkávavě se podívali na barona Günthera.

„Chtl jsem s vámi projednat situaci, která po dnešní konferenci vznikla," začal. „Máme před sebou tři kritické dny. Můžeme čekat ohňostroj, anebo také ne. To se dá v tuto chvíli těžko předvídat, záleží to na Langovi, ony nic podnikat nebudeme, leda v obraně. Lang má dvě možnosti: Buď dodržet dohodu a dodat ve středu první várku papíru. Pak je na nás, abychom připravili perfektní cestu, kterou se papír dostane na místo, kam patří, aniž by ho mohl někdo vystopovat. Nebo to může zkusit jinak a pokusit se nás poslat do krematoria, aby měl volnou ruku a vypátral, kde je omístěna výroba. Nemá smysl uvažovat, pro co se Lang spíše rozhodne —"

Upravdu nemělo ceno o tom uvažovat, protože pan Lang se už rozhodl a své rozhodnutí už začal provádět.

Baron Günther se při svém výkladu opíral o psací stůl tiskaře Grafa, který stál zády k jednomu z otevřených okon. Na stolku pro psací stroj u druhého z otevřených okon seděl Otto Kubitschek a klátil nohama, zatímco Willy stál opřen o křeslo proti šéfovi. Teprve teď jsem si uvědomil, že celá tato společnost jedná poněkud lehkomyšlně, když se takto okazuje lidem zvenčí a přímo se nabízí jako cíl. Napadlo mě to ovšem příliš pozdě.

Měl jsem na všechny dohedy rozhled z pozadí kanceláře, ale musel jsem dost napínat sloch, na olici byl stále značný provoz. Za okny projížděly šušury vozů, tu

a tam i autokar s toristy nebo nákladní vůz. Jako právě v tuto chvíli.

Vlídím, že otevřený nákladní vůz veze jakýsi nábytek, pár pokojových skříní a nějakou světlou kredenc, nebo něco podobného, moc jsem si toho nevšiml. Mezi dvěma skříněmi stnjl chlapík v ošomělem pracovním oděvu a teď zvedá jakýsi předmět. To všechno ovšem vnímám jen tak mimochodem, moje hlavní pozornost je soustře-děna na to, jak osazenstvo reaguje na Güntherova slova.

V tu chvíli rozeznám předmět, který člověk v pracovním oděvu drží v ruce. No ovšem, to je vojenský samopal. Zvedá hlavu a z jejího ústí začínají vyska-kovat plamínky. Stačím si ještě nvědomit, že je to Langův asistent, který na dopolední konferenci seděl a sto-lu přímo proti mně.

Lide v tiskárenské kanceláři uslyšeli rachot, obraceli se tvářemi k oknu, ale současně klesali na podlahu. Já jsem stačil vytáhnout pistoli a vyprázdnit zásobník smě-renu k nábytkářskému vozu. Asistent pana Langa sebon trhl, pustil zbraň z roky, druhou rukou se chytil za rameno a s výrazem bolestného překvapení se začal sesouvat mezi skříně. On se tam dělo dál, to jsem už namohl vidět, nákladní vůz mi zmizel ze zorného pole.

Moži na zemi se začali zvedat, ale vzápětí se zase skrčili, jak se zvenčí ozvala nová série vybuchů. Avšak tentokrát to byl jen rachot z nějakého výfuku. Skočil jsem k oknu, zavřel jsem ho a zatáhl záclony. Totéž jsem opakoval u druhého okna.

Všichni se začali zvedat, až na Willyho. Ležel na červeném kokosovém koberci, z dirky nad pravým nchem mu s kapkami krve unikal nedobry život. Jeden olověný pozdrav dostal tnké do pravého boku.

„To je pomalu jako za starých časů," zamračil se šéf. „Ale tohle mu nedaruju. Teď se tu ovšem začne rojit policajti, je potřeba, abychom ho honem odklidili," pohlédl na Grafa a nkázal na tělesné pozůstatky Willy Königa. „Asi by nám nevěřili, že někdo jen tak pro nic, za nic začal zvenčí střílet."

Tiskař se opřel o registraturu. Otevřela se, jako by byla přidělaná na ohromných dveřích, a za ní se objevil útulný kabinet s lůžkem a nočním stolem, nikoliv oje-diněle zařízení v pracovnách takových šéfů.

Beru tělo na červeném kokosáku za nohy, Otto za ruce a neseme to vedle. Zamračený Graf zatím zakrývá lůžko balicím papírem, chce ušetřit ložní prádlo, aby se nepotřísnilo od krve. Registratura zase zapadá na své místo, ale odklizení následků po pozdravech pana Gabriela Langa tím neskoučilo. Zať proti oknům byla na osmi místech pođohaná, jedna kulka se šikmo zaryla do desky psacího stolu, asi tak dva palce od mohutných zad barona Günthera, je vidět, že měl na mále, další provrtala okenní rám a padla na kokosák, poslední skončila u opěradle lenošky.

„Jděte se podívat, jestli není moc pokropena zeď vedle okna,“ nařizuje šéf Grafovi. „Kdyby se zatím přihnali policajti, tak je trošku zdržte. A zjistěte, co ví účetní.“ Když tiskař odejde, pokračuje: „My si zatím musíme poradit tady s tím.“

Přemísťujeme na stěnný kalendář Air France, obraz nahé dívky s jablkem v jedné a s banánem v druhé ruce. Přitloukáme tam také knosník se skleněným květináčem, v němž je voda, ze které vyrůstají a visí dolů jakési zelené blahonny. Dívám se přemítavě na ten hydroponický zázrak. Šéf sleduje můj pohled a pak sklápí oči dolů na podlahu.

„A co ten koberec?“ Věcně připojí: „Ještě štěstí, že je červený. Já mám všude červené koberce. Ale pro jistotu —“

Otto ma čte myšlenky a chuchvalcem papírů stírá zasychající krev. Pak nám ještě prohlíží podrážky, poslední zkoumavé pohledy kolem, ale co už se vrací pan Graf.

„Byl to odborník,“ konstatuje spokojeně, „všechny rány šly dovnitř. Na omítce kolem okna není jediný škrábanec. A účetní buď nic neví, nebo to tak dobře hraje. Ale snad abychom se dali do nějaké práce, slyšel jsem ož sirénu.“

Graf si sedá za psací stůl, posunuje podložku ne místo poznamenané jednou ze stěel a navrhá na ni všelijaké lejstra, Günther a Kubitschek zaojímají místa o konferenčního stolu, já si sedám k psacímu stroji a vkládám do něj dopisní papír s Grafovo firmou.

Tiskař mi honem diktuje:

„Vážený pane, na základě dohody s panem W. Güntherem vám sděloji, že —“

Dívám se koutkem oka na hodinky. Dd okamžiku, kdy se z nákladního auta ozval rachot samopalu, uplynuly čtyři a půl minuty.

Otvírají se dveře z první kanceláře, objevuje se obličej barvy zašpiněného ementálu a muzeální účetní s nesrozumitelným brumláním vpoostí policejního důstojníka a dalšího policistu v civilu. Graf zvedá ruku dlaní dopředu a končí diktát:

„— termín pro stavbu nového zachovového výtahů přijímáme, žádáme však, aby byl přesně dodržen. S pozdravem o tak dále.“

Grafova roka klesá, obrací se k policistům: „Prosím, mohu vám něčím posloužit?“

Poručíkovy oči se vrátily ke Grafovi, detektiv stále ještě pohledem prohledává kancelář, metr po metru.

„Vy radče být pan Graf?“

„Prosím, to jsem já. Tady je pan domácí, dávám jsme právě dohromady nějaký dopis, který se týká určitých společných záležitostí domu i tiskárny — ale to vás asi nezajímá.“

20 VÁLČNÁ SEKERA

Vracím se a na távavý Güntherův pohled odpovídám pokrčením ramen. Reprodukují zaslechnutý rozhovor a dodávám:

„Asi se tady budou nějaký čas ochomýtat kolem, řekl bych.“

„To je to,“ Günther se mračí. „Musíme sebn hndit Ten darebák nám nadrobil,“ sahá po telefonu a vytáčí číslo.

„Tak vám, Gaby, mockrát děkujeme za pozoraost. Ro-

„To jistě ne,“ policista je poněkud v rozpacích. „Neslyšeli jste nějakou střelbu?“

„My? Střelbu? A kdy, prosím vás?“

„Asi před pěti minutami.“

„Před pěti minutami? Já jsem nic neslyšel. Vy ano?“ obrací távavý pohled na ostatní.

Vrtíme hlavami, že jsme nic neslyšeli, a tváříme se hrozně udiveně.

„Jo, počkejte,“ povídám. „Jestli snad nemyslíte to, co znělo jako střelba z mašinkoveru. Ale to byl výfuk z nějakého nákladáku. Ozvalo se to dokonce dvakrát po sobě. Když je přehřátý motor, tak —“

„Dvakrát po sobě?“ Poručík na vteřinu sraští oblič. „A jste si jist, že to v obou případech byl výfuk?“

„Jak bych si mohl být jist? Zaslechl jsem dvakrát po sobě výbuchy, které vydává výfuk a to je všechno, co vím. Nemám čas, abych se staral o to, co se děje na ulici... Mohlo to být asi tak před pěti, šesti minutami.“

Štěstěna je nám dneska nakloněna. Právě v tuto chvíli se ozve z ulice rachocení nějakého výfuku.

„Vidíte!“ napjatě poslouchám. „Chci říci — slyšíte! To je ono, co se ozývalo... A on snad měl někdo střílet?“

„Prý ano,“ říká policista. „Dostali jsme dvoje telefonické hlášení. Jeden svědek střelba pnuze slyšel, ale druhý tvrdí, že viděl muže, který stál na nákladním autě a ze samopalu střílel přímo do oken tiskárny.“

„Prnsím vás!“ Graf se dívá vyjeveně kolem sebe, pak jde k oknu, které jsme už před příchodem policistů zase otevřeli, vyhne se ven a prohlíží stěny kolem okna. „Leda snad, že by střílel slepými náboji. Tady není nikde žádný zásah. Ale jaký by to měl smysl? Proč by nám sem střílel?“

„Jak pak bych to mohl vědět?“ poručík krčí rameny a tváří se otráveně. „Opaknji vám jenom to, co nám bylo hlášeno.“

„A kdo to viděl?“ ptám se nedůvěřivě.

„Jakýsi patnáctiletý chlapec. Díval se ve vedlejším dnmě z okna. Hned potom šel k telefonu, aby nám to ohlásil.“

„Říkáte patnáctiletý chlapec?“ pan Günther otevírá ponzdro a nabízí pnlicistům exoticky vyhlížející doutníky. „To víte — ta dnešní mládeží Kloci jsou poblázněni z všelijakých dobrodružných a gangsterských filmů, každý z nich si myslí, že je málem James Bond, fantazie pracnje na plné obrátky a policie má potnm úro zbytečné práce.“

Důstojník pokyvje nentrálně blavnu, ještě jednou přejíždí pohledem celou kancelář a lnačí se s oámi. Vyprovázím je přes kancelář účetního, otvíráme jim dveře na chodbu, zase je ze nimi přivírám, ale hned pntě tiše poutovně na centimetrovou štěrbinu.

„Asi je to nějaká levnta,“ slyším poručíka.

„Nevím, nevím,“ odpovídá detektiv, „jestli to byl jen ten výfuk. Jaksi se mi to nezdá.“

Její se to teď policajti. A jen tak mimochodem — to i ten poslední lamp z přístavní krčmy drží slovo spolehlivěji. Cože? . Ne!... To není možné, ani technicky by to nešlo... To nemohu vědět... Po telefonu těžko, třeba nás napíchnou, je to vaše vina... No tak dobře.“

Šéf klade sluchátko zamyšleně na knoflíky aparátu.

„Tvrdí, že my jsme njednau porušili nejdřív, tohle že bylo jenom odplata. Prý jsme to do něho pnstili hned oti návratu domů sám prý má rokn v páse.“

„To není možné,“ vrčí Graf. „Přece nejsme náměsíčníci, abychom nevěděli, co děláme! A že by v tnu

měl prsty někdo třetí?“ nedůvěřivě potřese hlavou. „Ale kdo? Nesmyslný nápad. Lang si to vymyslel, aby nějak oduvodnil to střelecké cvičení. Byla to zákeřnost, na kterou se musí odpovědět. Na hrubý pytel hrubá záplata. Papír pak najdeme, přece se nemohl ztratit ze světa a přijde nás to laciněji. Nebudeme se muset s nikým dělit.“

„Asi nám nic jiného nezbyvá,“ souhlasí šéf. „Neobejdeme se ovšem bez náhrady za Willyho.“

„Měl bych jednoho člověka v záloze,“ oznamuje Graf. „Říká se o něm, že je perfektní na krátké hlavně. Naposledy pracoval v San Franciscu a teď hledá nějaké slušné místo.“

„Dobrá. Proklepneme si ho, Willyho dejte za čerstva do betonu a pak jako obyčejně. To je první věc. Konpit nový kokosák, tady ten spálit. Zasádrovat zed, malbu opravit původní barvou, anebo to celé znovu vymalovat. Opravit škrábanec na rámu okna a tady na stole. A to všechno ještě dnes. Nemůžeme vědět, jestli sem policie nepijde zítra vyzdvídat znovu. A hned nazítří si podáme Langa.“

Günther odchází, Graf se ujímá šéfování. Kuhitschek mě vede na schodiště a rovnou k výklenku, kde jsou složeny pytle s cementem a bedna, do které se klidně vejde lidské tělo. Vidím, že těch pytlů tady původně bylo víc a také bedna není zcela nová, betonování zřejmě patří k občasným povinnostem asistentů pana Günthera. A tak se z Willy Königa stává úhledný betonový hranol, který v noci zapadne z člunu někým doprostřed Dunaje.

Z mého hlediska lze tedy říci, že už nepříhořívá, ale přímo hoří. Gabriel Lang by měl rozmnožit statistiku náhle zemřelých osob, a to ještě dříve, než by mě přivedl k onomu vzácnému papíru, po němž je shánka. Jako vodítko by mi teď zbylo jen hájemství barona Günthera. Jistě, nejdůležitější je vlastní výroba. Jak to zatím vypadá, může být omístěna na zámku Birkenholm, anebo někde tady v obvodu tiskařského podniku pana Grafa.

Pochopitelné, že jsem si délku skladiště, přední tiskárny a zadní tiskárny změřil na kroky, právě tak jako celkovou délku domu. Když jsem to pak všechno zanesl na papír, musel jsem s lítostí uznat, že tyto tři prostory skutečně vyplňují celý suterén Güntherova domu. Budova je rohová a sousedí s dvěma docela obyčejnými činžáky. Vzadu má, jak to u starých domů bývá, dlážděný dvorek s bidlem na koberce a s nějakým harampádím.

Stav ohrožení mi sám nabízí vhodnou příležitost, abych se podíval do sousedních domů. Řeknu Grafovi, že si prohlédnu okolní terén, abych zjistil, jestli Langovi chlapci na nás očkde nestavějí boudu. Graf přikývl a otcovsky poradil, abych byl opatrný.

Oba okolní domy mi připravily zklamání. Ačkoliv jsem pečlivě změřil vnější i vnitřní vzdálenosti mezi schodištěm a krajem budovy, musel jsem konstatovat, že ve výši suterénu Güntherova domu jsou skutečně jen špinavé sklepy s nhlím, nádržemi s naftou a s všelijakými krámy, jaké se obvykle ve sklepích skladují. Nikde nechyběl ani metr prostoru, o němž bych mohl předpokládat, že skrývá to, po čem se pídím. Že by to tedy přece jen bylo na Birkenholmu?

Vracím se do tiskárny a hlásím Grafovi, že nikde není nic podezřelého. Teprve teď si všímám, že šéf má návštěvu. Osobně za ním zavítala paní Eva. Tiziánová krasavice mi věnuje přívětivý úsměv a zase se obrací na svého postaršího manžela.

„Říkala jsem ti, abys byl opatrný,“ říká kňouze a pěstěným ukazováčkem přejíždí po osklivém šrámu v desce

stolu. Tuto stopu po střelbě jsme ještě nestačili zahladit. „To chceš, abych po tak krátkém manželství zůstala vdovou?“ Hovoří na Grafa, ale očima se obrací ke mně. Má dlouhé řasy a dovede s nimi manipulovat. „Co myslíte, pane Altmane, jak by mi asi slušel smutek?“

„K barvě vašich vlasů ohromně,“ připouštím. „Ale chtělo by to jiný lak na nehty.“

„Tak vidíš,“ pohled tiziánové krasavice ulpí hrozivě a přísně na panu Grafovi. „Přece bys mi nechtěl působit takové komplikace?“

Šéf, nebo vlastně podšéf, se nezávažně usmívá a já mám pocit, že by bylo správné, kdybych se teď ztratil a nerušil je. Ale nějak se mi nechce. Kladu si totiž otázku: Co všechno může vědět Eva Grafová? Jestlipak má představu, kde je umístěna výroba? Graf to ví docela určitě. Taková mladice, jako je jeho žena, je jistě schopna na dvakrát tak starém seladonovi vypáčit nejskrýtejší tajemství světa. Na druhé straně si může Graf rozumně říci, že mladá a krásná žena mn nebude k ničemu, jestliže on sám pro nedostatek diskrétnosti bude odpočívat v popelnici někde v urnovém háji. Alebo spíš v betonovém kvádru na dně dunajského veletoku?

„No, dobrá,“ paní Grafová pokračuje v přerušném rozhovoru. „Tak mám jít k Rossemu sama?“

Graf se trochu ošívá. Vidím že svádí těžký duševní boj. Na jedné straně by rád ženě vyhověl, vždyť by ji k Rossovi ani bez doprovodu muže nepustili. Na druhé straně má spousta povinností, které mu naložil pan Günther. Konečně nachází řešení.

„Viš co? Pan Altman tě doprovodí,“ nabízí. „Potom mi zavolej a dohodneme se na dalším.“

Podnik, do kterého přicházíme, odpovídá mému vkusu a moje společnice také.

Dáváme si pouze lehkou svačinku, nakládáme hříbky, z nichž žádný není větší než hrášek, chlazený kaviár šlehaný s majonézou, srbské žebírko po bosensku a samozřejmě ústřice. Jako aperitiv máme jen vermut a po jídle lahvičku italského zeleného a kávo po turecku.

U Rosseho slyšíte pozdě odpoledne jen tlumený klavír, samé renesanční skladby, na jeden stůl připadá jeden pikolík, na dva pikolíky jeden číšník, na dva číšníky jeden vrchní, květiny nosí dáma na stůl sám ředitel a není to leccjaký ředitel, ale pán ve fraku s hraběcím titulem, jehož statky kdesi na východě byly rozparcelovány. Prostě exkluzivní podnik, kde jsou stolky tak daleko od sebe, že mezi nimi můžete tančit čtverylku.

Jsem tu tedy vlastně v dokonalém a příjemném soukromí.

Paní Eva Grafová patří k ženám, myslím, že je lich většína, které se rády poslouchají. Jen tu a tam je ochotná si na vteřinku odpočinout, hlavně když polyká.

„Tak to vidíte,“ říká lítostivě, „pro mého muže je na prvoim místě práce na druhém práce a teprve kdesi na devátém nebo na dvacátém manželství. Představovala jsem si, že pojedeme na svatební cestu na Jamaiku, tolik jsem se těšila, ale nakonec z toho byl pouhý týden v Egyptě. Slibil mi, že se někdy podíváme, až bude mít ten velký obchod za sebou, ale neustále se to protahuje, takže ani nevím, jestli vůbec letošní léto nějak užiju. Nejprv říkal, že v červenci už bude volný, myslela jsem na výlet do Norska, ráda bych viděla fjordy, ale teď to vypadá na srpen. Nebo myslíte, že to klapne dřív?“

„To nevím, nemám nejmenšího ponětí. Do nevhodných záležitostí mě nikdo nezasvětil, ani se mě neptal o radu. Přece víte, nač mě angažovali.“

„Ovšem. Však jste se také osvědčil,“ říká manžel. Ale abych řekla pravdu, já se o jeho obchody nestarám, mám jiné zájmy —“ a tak dále, dočista bez konce.

Sedím, přikyvuji, říkám, že ano, možná, pravděpodobně, že má zajímavé postřehy a podobně

Paní Grafová hovoří dál, ale mám dojem, že už přerostla kulminační bod své výmluvnosti. Opravdu za chvíli si vzpomíná, že obchody se už budou zavírat a ona musí ještě koupit zob pro kanára a stavil se v parfumerii. Tak tedy zvedám fukku. Vmžiku přede mnou vrchní položí talířek s účtem, který leží cifrou dolů, jako by ty číslice nesnesly denní světlo. Zastrkuji pod papír

21. TAKTIKA BARONA GÜNTHERA

Je zase takový krásný den, který by člověk nejraději rávil u moře, slunce se zvedá odněkud z politavských rovin, od Alp se nese svěží váněk, patníky se ženou stokilometrovou rychlostí dozadu. Jedeme v úplné sestavě na zámek Birkenholm, já až jako druhý v konvoji, protože musím předstírat, že neznám cestu.

Kolik o zamýšleném podniku vědí ostatní asistenti, to nemohu posoudit, ale já jsem byl poučen samotným panem Grafem. Zsvětíl mě do válečného plánu baronu Günthera. Řekl že je to jednoduché, jak bitva u Slavkova. Vždycky jde o to, abyste dostali nepřítele tam, kde ho chcete mít. A pan Günther by ho měl rád na Birkenholmu, neboť by tam měl výhodu domácího prostředí, která není zanedbatelná, což se ukazuje nejen v kopané.

Podívejme se na všechno z hlediska pana Langa, řekl mi tiskář. Lang jednak očekává odplatu, které chce předept. zejména však chce dostat pod střechu výrobu Neví, kde je umístěna, ale vyspekuloval si, že by ji mohl hlídat na Birkenholmu.

Uvažujeme dál. Lang dostane zprávu, že jedeme na Birkenholm. Tiskárna je jistě natolik pečlivě hlídána, aby náš odjezd nemohli přehlédnout. Dá se těžko předpokládat, že by tam na nás vtrhl, protože by se snadno mohl dostat do postavení, z něhož je ústup možný jedině na nosítkách, nohama napřed. Bude sledovat, co se děje na zámku. Dostane další zprávu, že jsme budovu opustili. Počká, až budeme skutečně za humny a pokusí se zámek dohlýd a prohlídat. Ale to my už tam budeme zase nazpátek, poučil mě pan Graf.

Rekl jsem, že je to pozoruhodný plán a že se na tu zábavu těším. Ve skutečnosti mi ovšem jedna věc dělala starost. Je možné, aby si kastelán na Birkenholmu zapamatoval podobu elektrikáře v montérkách? Doufám, že ne. Pro člověka je totiž vystupování a ohločení daleko charakterističtější než rysy obličejů. Přesto si sedám za volant se zelenými brýlemi.

Ujíždíme rychle. Na závěr cesty se uám dole v kotli ně objeví věž kostela sv. Gottharta, náš konvoj projede přes náměstí v Lutebachu, mineme hotel U lva a prostřední cestou stoupáme k Unterholmu. Na kraji vesnice přechází přes vozovku zástup husí, šéfův vůz vpředu prudce zabrzdí, baron Günther je k husám ohleduplný. Jedna přejetá husa by mu mohla v podhradí pokazit pověst, kterou udržuje na výši drobnými dárky a příspěvkem na vyasfaltování silnice.

Zámecká vrata se doširoka otevírají, pan Granz u nich stojí v gala, tedy v sáčku s kostěnými knoflíčky a uctivě se uklání. Tři vozy zastavují, vrata se za námi s efektním duněním zavírají, kastelán se dívá tážavě po mně a po Kurtu Mayerovi. Kurt je ta nová akvizice s kalifornskou praxí.

„To je pan Neuman“ představuje mě baron, „a tohle pan Mayer. Moji noví spolupracovníci.“

složenou bankovku a jdeme. Zastavují první taxík a paní Grafová odjíždí. Je tři čtvrtě na šest, takže se kanár může těšit na večeri.

Kráčím ulicí až ke kadeřnictví, kde mají líned vedle vykladni skříně s přičesky parádní zrcadlo. Dívám se asi minutu do toho ohromného zrcadla a pozorně studuji svoji tvář.

Takhle mě tedy vidí paní Eva. Vypadám opravdu tak hloupě?

Zvedám ukazovák nedbale k pravému spáuku a dávám pozor, zda se na čele hradního správce neobjeví kolmá vráska, která by signalizovala podezření. Neobjevila se. Myslím, že by mě poznal jen v takovém případě, že bych vlastní neopatrností nahrál jeho asociacím. Kdybych se například postavil se šroubovákem k elektrickým hodinám.

„Tak co je nového?“ ptá se Wolfgang Günther

„Celkem nic zvláštního, pane barone. Hans už má po pohřbu.“

„Necmucha! tady moc?“

„Ani ne. Přišla nějaká komise. Nešťastná náhoda, řekl. A také to náhoda byla.“

Günther se obrací ke mně a k Mayerovi.

„Měli jsme tady takového debila. Vylezl ze zvědavosti na zeď, ale nějak se tam na zdi zamotal a spadl dolů. Zlomil si vaz. Stejně je ho ale škoda, byl to takový robot, práce nadělal za dva. Musíte se, Granzl, po někom podobném podívat. Tak jdeme.“

Šli jsme tedy do zámku.

Udánlivý baron si zřejmě rád hraje na majorátního hradního pána, jak to okoukal z anglických filmů. Každý z nás dostává samostatný pokoj, obelhaný metr silnými zdmi a zařízený stylovým nábytkem. V mém pokoji, odkud je výhled na leknínové jezero, nechybí ani krb, s mramorovou římsou, opravdový krb na dřevo, žádá elektrická, ani plynová kamufáz. Ted je tu ovšem chladno, a musím říci, že po tom horkém dni docela příjemně, právě to chladné ovzduší, které očekáváte v hradním sále s gotickými okny, zaskleným malými tabulkami.

Pan Günther ve své hře na hradního pána pokračuje důsledně. Pan Granz nám totiž oznamuje, že v pět odpoledne se bude podávat v rytířském sále oběd. Stane se tak trochu i společenskou událostí, neboť baron tentokrát vyjimečně pozval i místní honoraci. Dovídáme se, že přijde rodina nějakého statkáře, s nímž má Birkenholm společnou hunitbu, dále pan starosta z Lutebachu a manželkou a dcerou. Někáká dámská společnost tu tedy bude, zdá se, že kvalitativně odlišná od té, kterou si sem baron vozi na rozverné večírky. S oámi přijela pouze paní Grafová, Anna zůstala ve Vídni. To může sice znamenat, že má na někoho nebo na něco dávat pozor, ale na druhé straně to může být i znamením, že Günther své spojce k Langovi přece jen tak na sto procent nevěří.

Do oběda jsem se trochu toulal po okolí, ale nic nového jsem už neobjevil. U přístaviště na jezírku se kolebala ze čtvrtiny vodou naplněná loďka. Tak jsem ji tedy vytáhl na břeh, vytlil z ní vodu a trochu jsem si zavesloval mezi lekniny, už se objevovala poupata. Pod hladinou se mihaly stíny ryb, okolo měly staleté vrhy, nahoře na ostroho se vypínal hrad jako z pohádky, zkrátka idylické prostředí pru uklidnění nervů. To by ovšem platilo za poněkud odlišné situace. Za těchto podmínek tu brzy budou někomu nervy povolovat. Člo-

však zkrátka nesmí dát na vnější dojem a musí se dostat pod povrch věcí.

Oběd v rytířském sále se stal děsivě prázdnou a nudnou záležitostí. Protrpěli jsme spoustu nezajímavých řečí, potěšili dámy několika poklonami, to vše pro dobré jméno pana Günthera. Myslím si však, že jeho pověst je ohrožena z jiné strany.

Konečně se hosté odpornučeli a mohli jsme se bavit po svém. Ale jakápak je to zábava, když člověk sedí na sudu s ekrazitem?

Navíc se přes noc hlídkuje, na mě připadla řada už od deseti do půlnoci, já se v tom Rakousku vůbec nevyspím.

Procházím se po ochozech, dávám pozor, abych někomu nenabízel příliš zřetelný cíl a připadám si v měsíční noci jako hrdina z románu Waltera Scotta. Vobec se mi to všechno jeví jaksi neskutečné, příliš romantické, právě tak jako ta tradice, která se týká purpurového leknínu dole v jezírku. Hledím dolů a vidím, že v hladině se chvějí hvězdy, ovšem jen tam, kde jim v tom nebrání shluk zelených listů.

Kdyby tady místo mě seděl nějaký básník, možná, že by ho ten pohled na smaragdovou hladinu inspiroval k veršům, třeba

o pulnočním čase u jezera,
kde zástup rusalek a lesních vil
za tajuplných nočních chvil
plul do temných tůní šera...

Ale člověk nesmí být maximalista. Sice žádný zástup lesních panen, ale jedna jediná rusalka se přece objevuje. Právě vyklouzla ze stínu olše, nebo snad vrby, nejsem si zcela jist. Několik minut se krčí na břehu jezera a pátravě zkoumá siluetu hradu. Doufám, že moje vyčnívající hlava vypadá jako zapomenutý balvan na hradbách. A protože uchech ten dojem zkazit a rusalka

vyplašit, zůstávám opravdu jako z kamene. Na lesní panny mnsí člověk jako na plachou zvěř.

Všude vládnou naprostý klid. Rusalka tiše vklouzne do vody a pluje mezi leknínovými ostrůvky šikmo přes jezíčko až pod žulový aráz, nad nímž se vypíná pochmurný Birkenholm. Nyní na ní vidím mnohem lépe a jak se naklání jednou střílnou, zjišťuji, že technika mocně zasáhla i do kouzelného světa pohádek. Rusalka má výbavičku z akvalungu, na obličej brýle, na nohou ploutve. Místo skafandru, pokud se to dá na tu dálku rozpoznat, má na sobě dvoudílné plavky, téměř bikin, tedy vlastně nic.

Jezerní víla se několikrát potopí na slušnou chvíli pod hladinu, pak zase plaše obhlíží okolí, nedovedu vysoudit, co může mít vlastně za lubem. Chci se posunout po hradbách několik desítek metrů doprava, abych na ni lépe viděl, ale je pozdě, rusalka je hotova a pluje nazpátek přes jezero. Ještě zahlédnu, jak se pod olši zaběhlá ručnicka a myslím na to, že by měla nosit barevný. Co kdyby měl hlídku třeba takový pan Kuhitschek!

Člověk, který nevěří na pohádky, a takových lidí je málo, jak ukazují data o trvale vysokém počtu šňatků a o účasti lidí ve volbách, tedy člověk, který pro všechno na hledá racionální vysvětlení, by soudil, že se sem přišla vykoupat nějaká potrhá vesnická kráska. Jenže já vím o pravděpodobnějším vysvětlení. Už jsem se tu jednou setkal s mladou dívkou, která měla velký zájem o dění na Birkenholmu. A právě v době, kdy tu byl pan Günther na návštěvě.

Podruhé v životě už slyším hradní hodiny odbíjet půlnoc a jdu tedy do rytířského sálu za osamelým panem Kuhitschekem, abych na jeho bedra presunul pěti o klid a bezpečí na zámku Birkenholm.

Konečně se dostávám k tomu, abych vyzkoušel zdejší postele. Vcelku to ujde. Mám-li říci pravdu, až jsem spal hůře.

12 ZÁČNÁ NÁVŠTĚVA NA ZÁMKU

Tomu, co se právě odehrává, by snad vojenští strategové rekli obchvat.

Opět odjíždíme z Vídně na jih, ale tentokrát bez paní Grafové. Je to čistě pánská jízda. Na rozdíl od první cesty, která začínala u tiskárny, se setkáváme až u Neunkirchenu. Jedeme vesměs ve vypůjčených vozech, auta, v kterých jsme sem jeli předevčírem, stojí před domy, aby budila pozornost případných zvědě pana Langa. Já sám jsem vyklouzl přes dvorek a několikrát překřičoval Víden taxiky, než jsem zašel do půjčovny pro vůz.

Od Neunkirchenu volíme takovou cestu, abychom se po vedlejších silnicích a nakonec i po lesních cestách dostali na opačnou stranu horského hřebenu, než je ta, kterou zdobí silueta zámku Birkenholm.

Nakonec vysedáme z vozů, protože dál by už neprošlo žádné osobní auto. Přestupujeme do vleku a k volantu traktoru si sedá jeden z těch chlapíků, které jsem viděl v utajené části tiskárny pana Grafa pracovat na obrázkových seriálech pro septimány a staré pány. Z útržků rozhovoru se dovídám, že tento tiskář kdysi jezdil s traktorem na lesním panství knížete Manus-Niederscheina, kde při soutěži na sv. Vavřince získal prvenství v terénní jízdě kolovým traktorem, a na svatou Annu obsah pokladny (vehn zamestnavatele, což představovalo začátek šikmé plochy, po níž sklouzl až k panu Grafovi,

Sedíme tedy pod plachtou vleku se čtyřmi vykyvnými koly a za velkého strádání, utrpení a krutého zápolení s bouřicemi se vnitřnostmi zdoláváme horsky hrebem a dostáváme se na jeho druhou stranu. Další část cesty vede sotva znatelnou lesní pěšinkou. Nakonec čekáme v křovinách, až se úplně zeseří. Chránění hradbou mlází, jdeme v zástupu až k brance do zámku a poticho vstupujeme.

Zdá se mi, že tato část plánu byla vymyšlena velmi dobře a že nás nikdo nemohl zahlédnout.

Uvnitř zjišťujeme, že ani pan Granx nezaháel a pracoval na sveřených úkolech. V rohu prvního nádvoří stojí světlomet, který se dá zapojit ze dvou stanovišť. Je zacílen k vlastnímu vchodu do hradního paláce.

Zámek tone ve tmě, svítí pouze okno v natorálním bytě pana Granze. Jdeme do haly před rytířským sálem, kde je telefon. Při světle baterky si děláme pohodlí, pokud se na těch zdejších sedačkách, židlích a divanech dá vůbec o nějakem pohodlí mluvit, a čekáme. Pan Graf v pětiminutových intervalech zvedá sluchátko. Nenstále se ozývá normální pipavý tón. Až ve čtvrt na dvanáct přístroj oněmne.

„Tak se přece nacytali,“ tiskář si zamnul rukama. Nejspíš přestříhl drát tady v serpentíně. Je to tam při ruce, můžeme mít návštěvu do takových pěti minut.“

„A co když teď přešlípou také elektrické vedení?“ ptám se. „Pak je ten reflektor k ničemu.“

„To by Lang neudělal,“ soudí baron Günther. „Nečeká

žádný odpor a především to tady chce prohledat. K tomu potíhá světlo. Pracoval by sám proti sobě, kdyby přerušil přívod proudu... Teď ale všichni na místa. Zbraně použijte jen v krajním případě, rány by bylo možné slyšet dole ve vsi."

Na žádná rány nedošlo, nebylo zapotřebí, klec spadla přesně podle vypracovaného plánu.

Lidá pana Langa se nenamáhali krkolomným horolezeckým výstupem, jaký jsem před několika dny musel absolvovat já. Zahákl prostě na zeď nad branou provozový žebřík. Kdosi z nich se vyšplhal uahoru, přehodil žebřík na druhou stranu, slezl do nádvoří a otevřel svým kolegům branku.

Teď přišla napjatá chvíle. Nemohli jsme dost dobře předvídat, kolik jich bude. Dovnitř však proklouzly pouze čtyři stíny, takže s tím prvním je tu pět vetřelců. Jeden na jednoho. Na naší straně je výhoda domácího prostředí a zejména výhoda překvapení, naši hosté nemají žádnou naději.

Branka opět tiše zaklapne, pět stínů se neslyšně blíží k vlastnímu vchodu do zámku.

Okna jsou zamřížovaná, dveře jsou pobité ocelovým plechem a opatřeny dvěma zámky, navíc jsou ještě zevnitř zasunuty velkou závorou, ale takové zábrany nemohou společnost pana Langa vyvést z míry. Telefon je přece vypojen. Co může podniknout kastelán, až pozná, že se na něho tlupa dobývá? Vlastně téměř nic. Jeho pokřik dolů do vsi nedolehne, a kdyby nakrásně vystřelil světlici, anebo i dával znamení světlem, tak si lidé dole nejvýš řeknou, že panstvo asi něco oslavovalo a je dneska v nějaké zvlášť rozverně náladě. Pokud je vůbec v Unterholmu ještě někdo vzhůru.

Pět postav se shlukuje u dveří do vlastní budovy zámku, je slyšet cinknutí nějakého kovového nástroje, asistent pana Langa pro zámečnické práce si chystá náčiní a chce se dát do díla, ale už na to nemá pomyšlení, protože v tom okamžiku vykrajuje celou skupinu vetřelců namodralý sloupec světla ze tmy.

"Zdvihněte ruce nahoru!" slyšíme vlídný hlas pana barona Günthera.

Pět párů rukou letí bez odmluv vzhůru.

"Tvářemi k zdi!" pokračuje hradní pán. "To jsou k nám hosti, podívejte! Tak vás pěkně vítám na Birkenholmu. Podívej se, Otto, co nám vzácná návštěva přinesla."

Knibitschek s rutinní odborníka prohledává návštěvníky a odhazuje na dlažbu nádvoří pistole, jeden čahoun měl také samopal. Aktovka s kasařským náčiním už trochu zastaralého vzoru, nějaký ten boxer a zabiják doplňující nkořistěnou výzbroj a výstroj přepadové skupiny pana Langa.

"Teď si trochu pohovoříme, co říkáte?" navrhuje pan baron a pokyne nám, abychom odzbrojené hosty odvedli do rytířského sálu. Hradní pán je kavalír, každému z lidí pana Langa najeje stopku skotské whisky, ale nikdo z hostů na ní nesáhne. "Ale, ale!" Günther krčí čelo. "Snad mě nepodezříváte, že vás chci otrávit! Přece bych nemohl připravit kata o potěšení, které na něho jednou čeká." Baron sahá namátkou po jedné sklenice.

Také si natěvám. Nebýt pistolí v Mayerově, Kubitschekově a mojí pravici, vypadalo by to málem jak přátelské posezení. Baron Günther se ovšem netváří právě přívětivě.

"Tak copak jste sem přišli dělat?" podívá se zle na Langa.

"Podívejte, co bychom chodili kolem horké kaše," navztekaně odpovídá konkurenční šéf. "Vy jste první zradil naše jednání. Poslal jste na mě některého ze svých lidí." Vyhrnuje si rukáv a ukazuje předloktí v bílém

obvazu. "Takže nemáte právo si stěžovat. Kdybyste dodržel slovo, nemuselo se to stát."

"To jsou bajky," odpovídá baron. "Já jsem nikoho a nikam neposílal. Zřejmě je víc lidí, kteří si s vámi potřebují vyřídit účty. A jestli s nimi jednáte tak věrolomně jako se mnou, tak se jim nedivím. Myslíte, že jsme toho člověka na autě, který střílel do tiskárny, nepoznali?"

"Ale —"

"Co bychom se zbytečně bavili. Změnil se poměr sil, to je vám snad jasné. Máme vás v hrsti. Řeknete nám, kde je schován papír, my ho vyzvedneme. Až ho budeme mít v bezpečí, dáme vám třetinu výtěžku a pustíme vás na svobodu. To je moje poslední slovo. Tak co — kde je papír?"

"Já trvám na původním ujednání, Günthere. Bylo rozumné a spravedlivé na obě strany —"

"Tak dost!" baron mění přízvuk, vstává a je vidět, že s ním cloumá vztek. "S takovým lumpem se nebudu dohadovat. Mimochodem — máme tu ve věži španělskou pannu. To je takové zařízení, které člověka ohejme tak rázně, že bez dalšího pobízení kápne božskou. A kdyby přece jen ne?" baron pokrčí rameny. "Je tu šachta ze třináctého století, tam vás archeologové najdou asi tak za tisíc let. A na ten papír stejně přijdeme, protože v pozůstatosti po panu Langovi určitě bude něco, co nás přivede na správnou stopu. Do rána si to rozmyslete... Dej jim chřestítka," obrací se na Kubitscheka.

Otto vytahuje z bedýnky sadu ocelových pout. Vidím, že je to solidní anglická výroba, vzor 81 s oválným profilem na trojí západku. Na zámku jsou zřejmě připraveni na nejrůznější společenské příležitosti a na nejrůznější typy hostů. Kubitschek tím anglickým zbožím ozdobí pět párů rukou a pak vedeme bandu bludištěm chodě do vlhkého sklepení.

Na tihle možnost jsem se připravil už dříve a tak ve vhodnou chvíli vtisknu Langovi do ruky věcičku, která napohled vypadá jako drátek do lupenkové pilky, však víte, do té pilky, co si s ní naši tatíci v mládí vyřezávali všelijaké blbůstky. Jenže tehle temně modrý proužek stojí asi tolik jako nové motokolo a krájí i švédskou ocel jako perník.

Jsem totiž přesvědčen, že v tuto chvíli je pro mě výhodnější rovnováha sil mezi oběma soupeřícími skupinami. Úplná likvidace pana Langa a jeho lidí by mohla oddálit uzavření celého případu a já mám přece lístek na loď do Grónska. Patnáctý červenec se blíží, nemohu připustit další protahování věci.

Ve sklepe se seznámujeme pět párů nohou solidními kopnými provazy.

"Je mi líto, hoši, že tu nemáte dost komfortu," říká baron na odchodu, "ale to se může během jednoho dne změnit. Stačí na to několik málo informací od vašeho šéfa. Jakmile si je prověříme, půjdete spát do prachových peřin a správce vám přinese snídaní až do postele. Tak co?" špičkou boty zalechtá Langa po žebrech.

"Já se na to vyspím. Do zítřka si to rozmyslím," odpovídá Lang a Günther zpozorní.

Ještě jednou pečlivě překontroluje pouta všech pěti zajatců, ale spokojeně se od vřizích postav zvedá.

Nakonec ho ještě napadne, že by mohl mezi konkurenty zanést sémě rozkolu.

"Konec konců," povídá na odchodu, "když nic neřekne Lang, tak to železná panna vymáčkne z vás. Někdo přece o tom papíru musí vědět."

"Kdepak," vrčí sebou jeden habán, "my jsme na práci do terénu o žádném papíru nic nevíme."

„To se ještě ukáže. Už je po půlnoci, strašidel se bát nemusíte. Dobrou noc!“

Přání hradního pána se splnilo, zajatci měli dobrou a úspěšnou noc, protože ráno byli i se svým šéfem pryč a zůstaly po nich zbytky přežezaných pout.

Baron Günther byl vyveden z míry natolik, že se ani

nedokázal pořádně rozzuřit. Mlčky pojídal ham a and eggs, žmoulal bílý chléb do kuliček, připíjel kávu a strnule zíral do kouta na rytířské brnění.

„No,“ řekl konečně, když odsunul ubrousek, „já vám řeknu, mládenčí, že teď to všechno dostane náramuž rychlý spád. Možná, že se budou dít věci, jaké takhle turistická rezervace ještě nezažila. Pojedeme!“

23. O VOSÁCH A LIDECH

Anna se mě na nic nevyptává. Drží se zásady, kterou sama vyslovila, že čím toho člověk víc ví, tím snadněji se může dostat do neštěstí.

Nehovoříme tedy o tom, co se stalo a nestalo na Birkenholmu, ale povšechně o přítomnosti i budoucnosti, o tom, kde se žije dobře a kde ne. Anna se zmíní, že Austrálie je ohromná země. Přitakávám, že ano, a dodávám, že i tam evidují mezinárodní zatykače.

Anna do mě píchne zelenýma očima, ale naráží jen na prostoduchého řemeslníka, který se stará o to, aby odvedl poctivou práci, a přemýšlení rád přenechá svým zaměstnavatelům.

„Na vás něco mají?“

„Jenom vrtí,“ odpovídám se. „Ale ani ždihec důkazů. Nenechávám na pracovištích vizitky. Myslím však spíš na to, že by nám závěrečný dohovor barona Günthera s panem Langem mohl nadrobit dost popularity. A dost nežádoucí popularity.“

„Z toho bych si těžkou hlavu nedělala.“

Anna potřese hlavou, jako by si chtěla provětrat kadeře. Sedíme ve výletní restauraci u Zlatého jelena, nad námi jemně šumí listy kaštanu, na desce stolku nám vyhrává tranzistorové rádio, což je přijatelná, i když ne zcela dokonalá ochrana proti odposlouchávání. Možná, že je to přemrštěná opatrnost, ale jednak člověk nikdy neví a jednak hraji valčíky, které se příjemně poslouchají a zapadají tady do toho prostředí. Přijemná chvilka pohody na čerstvém vzduchu a v milé společnosti. Atsi je Anna ve skutečnosti Cleo, ať má jinak na svědomí všechno možné na světě, jako na ženu na ni nemohu dát dopustit.

Debaty zmlkají, protože přichází číšník a nese nám limonády. Na talířích zvlášť kousky ovoce a kostky ledu.

Vidím, že se opakuje drobná příhoda, které jsem už byl dvakrát svědkem. Na pár kapek limonády ze sklenice mé půvabné společnosti se žene vos. Žlutočerná krasavice chtivě ponořuje do nazlátlé tekutiny sosáček.

Odkládám cigaretu, házím do limonády dvě višně a kostku ledu. Zase se mimoděk podívám na vosu a ustrnám. Vosy bzučí, válí se z boku na bok, jakoby v křečích, pak sebou párkrát škubne, sepne tři páry nožiček jako v motýlích a zůstane bez hnutí.

Právě v tu chvíli sahá Anna po sklenici.

„Dovolte, abych vám zachránil život,“ rychle ji chytnu za ruku. „Na vašem místě bych to nepil. Je to otráveno. Jděte k vozu, budete svědkem zajímavého rozhovoru s číšníkem.“

Anna se dívá po vosu, i pod tou šminkou je vidět, že zbledla, a beze slova jde k vypůjčenému fordu. Kývám na číšníka.

„Prosím vás, na okamžik k vozu. Chtěl bych po vás nějakou maličkost.“

Rychle se rozhlédnu kolem, ale nikdo si nás nevšímá, ostatně je tu poloprázdno, lidé jsou zabraní do řeči, jedna dvojice se líbá, starý pán hledí do lahve, jedna paní plete a právě počítá oka.

Jdeme k vozu, kde už chvíli leluje Anna. Otvírám dveře na straně, která je odvrácena od restaurace, chytám číšníka za ruku, šlapu mu na špičku pravé nohy, ruka se mu kroutí a chlapík v bílém fráčku padá do vozu. Uchopím ho za krk a dívám se okny ven. Nic. Nikdo si nás nevšímá.

Anna se vyzná, jen co je pravda, zakrývá pohled tělem. Teď přistupuje z druhé strany do vozu, máme číšníka mezi sebou. Povoluji trochu sevření, aby se mohl nadechnout.

„Tak co?“ ptám se vlídně. „Chcete povědět, jak to s tou limonádou bylo, anebo mám nastartovat a povíte to pánům na policejním ředitelství?“

Číšník chvíli chrtí a pak ze sebe vysype tuto historku: Přišel k němu nějaký člověk v brýlích a naraženém slaměném klobouku a řekl, že já jsem svůdce jeho ženy. Chce se nám pomstít a udělat nám ostudu. Dal číšníkovi krabičku rychle působícího projímadla s tím, že nám to má nasypat do nápojů stejným dílem. Ke krabičce přiložil tisíc šilinků. To je všechno, mám prý ho pustit, hrozně toho lituje, teprve teď si uvědomuje, že jednal nevhodně.

„Kde máte ty tisícovky?“

Číšník mi podává bankovku, kterou si schovávám do náprsní kapsy.

„A jak víte, že to bylo jen projímadlo?“

„Vždyť to bylo v lékárenské krabičce. A škatulka byla zalepená. Snad si nemyslíte —!“

„Kde je ta krabička?“

„Hodil jsem ji na chodbě před přípravnou do koše, leží tam, můžete se podívat.“

„Budou v pastích nějaké živé myši?“

„Myši?“ podivl se číšník.

„Ano, myši. Nemluví snad jasně? Jestli jsou v téhle hospodě myši?“

„Jsou. Hodně. Zvlášť v zadním sklepě. Máme tu kočky a také hromadu pastí.“

„Budou v pastích nějaké živé myši?“

„Snad ano. V zadním sklepě by mohly být.“

„Tak jdeme.“

Beru ze stolní sklenice s limonádou, kráčíme do hospody a sestupujeme po schodech do suterénu. Procházíme kolem několika sklepů se sody, basami lahví, bednami a všelijakým harampádím a jdeme stále dál.

„Jak to? To je nějak daleko.“

„Zadní sklep je mimo základny budovy.“ vysvětluje číšník, hlas se mu třese, je z toho celý vykulený. „Pod barák by se všechno nevešlo. Už jsme tady.“

Otvíráme dveře a vstupujeme do sklepení, kde není vůbec žádné okno, pouze jakási ventilační šachta, světlo se line jen z bledé žárovky, n plesnivých zdí jsou složeny brambory a všelijaká zelenina, na stěnách visí zčernalé cáry pavučin.

Je tu opravdu asi tucet pastí na myši, jednak ty sklapovací, ale i drátěné domečky, do nichž myš snadno vlezou za návnadou, ale nemůže už ven. V jednom takovém domečku se opravdu krčí myška. Nakláním opatrně sklenici s limonádou, musel jsem ji nést sám, protože

číšníkovi se třesou ruce, jako by umíral na maláril. Určitě dnes někomu vyleje omáčku do výstřihu. Pár kapek limonády stече na podlahu drátěného domečku, žízňivá myška se na ty kapky vrhá.

Trvá to asi minutu, snad ani ne, když vidíme jak se bou tvoreček začíná škubat. Chvilí se motá, pak se převaluje v křečích a najednou docela znehybní.

„Tak co?“ dívám se na číšníka. „Pěkně projímadlo!“

Ten člověk má obličej právě tak bílý jako frak, už si užil svoje, ale cítím, že je mou povinností mu ještě něco přidat navrch.

„To je napomáhání při pokusu o dvojnásobnou vraždu,“ říkám laskavě. „Víte, kolik byste za to dostal? Můžete děkovat jen mému měkkému srdci, že vás potrestám docela otcovsky.“

Pak ho pravým hákem položím na cihlovou podlahu, stáhnou mně kalhoty a schovám je do brambor, aby nemohl tak hned nahoru. Jsem takový gróf, že nahoře zaplatím limonády, dám tuzer a jdeme k vozu.

Asi po kilometru potkáváme stařenku, která si nese svazek chrastí z lesa.

„Paní, kupte si raději brikety, budete s tím mít méně práce,“ povídám a strčím jí do dlaně složenou tisícovku od číšníka. „Sbohem, matičko.“

Dívá se za námi, jak kdyby potkala zjevení.

Za chvíli zabočuji na postranní cestu a zastavuji na opuštěném palouku.

„Málem jsem zapomněla,“ říká Anna a podává mi obálku. „Toto jsi měl zastrčeno pod stíračem.“

Trhám obálku a dívám se na papír, který je uvnitř. Je tu jen několik strojem napsaných řádek.

Máme se rádi, praví se tu, ale jsme unaveni životem a komplikacemi, které před námi stojí. Odcházejme dobrovolně, všechno jsme dobře uvážili. Prosíme, pochovejte nás ve společném hrobě.

Anna se dívá přemítavě na dopis.

„A tomu že by policie uvěřila?“

„Co by mohla jiného dělat? Pokusili by se z papíru sejmut otisky prstů, ale žádné by nenašli, samozřejmě, že by jim to něco signalizovalo, ale co dál? Číšník by se k tomu projímadlu nehlásil, kdyby nás našel mrtve. Honem by zničil krabičku a mřel by jako hrob. Za měsíc by policie případ odložila ad acta.“

„My to ovšem jen tak odložit nemůžeme. Odkud může fonkat vítr?“

„Těžko říct,“ krčím rameny. „Zůstává faktem, že pan Lang se svými společníky z Birkenholmu utekl Baron si docela dobře může myslet, že jsem mu pomohl a že se mi nedá věřit. Nebo si prostě říká, že mouřenínkové dosloužili a mohou jít. Ale právě tak dobře to může být i naopak. Co když se Lang rozhodl, že bude odstraňovat Güntherovy věrné tak dlouho, dokud nebude mít konkurenta o samotě. V pozadí může být i něco neznámého, o čem my dva nevíme.“

„Není to právě příjemný pocit, když člověk ví, že po něm jdou.“

„Příjemný není. Ale nějaký čas se to dá vydržet. Chee to, abychom byli v příštích dnech opatrnější a aby se ta věc pokud možno brzo skoncovala.“

„Ano. Proto take jsem s tebou chtěla mluvit. Potřebujeme rychle nalézt výrtn. Moc bych se divila, kdyby se Lang se svými lidmi dožil neděle. Jakmile bude mít Günther čistý terén a papír, rozjede výrtn a zahájí distribuci. K tomu nás dva už nepotřebuje, naopak bychom mu byli na obtíž. Hrozba s Largem bude pryč, nebude potřebovat ani spojku ke konkurenci, ani asistenty. Pistolníci by k němu naopak mohli poutat pozornost. Já nevím jak ty, ale pohřeb do betonu mě nějak zvlášť neláká.“

24 TEŽKÉ POVOLÁNÍ ASISTENTŮ

Kdopak může vědět, jaký skutečný důvod měla Anna k tomu, že mě po odpoledním výletu pozvala k sobě do bytu. Třeba ji opravdu ta příhoda s vosou poněkud znervožila a nechtěla být teď sama, anebo jsem jí nebyl tak docela nesympatický, ale o tom raději neuvažuji. Nerad bych se přeceňoval.

Asistent Altman měl povolenou volno až do půlnoci; pak musel být doma pro případ, že by zvonil telefon. Takové noční volání sice nebylo příliš pravděpodobné, ale nechtěl jsem poružit šéfovy příkazy. Avšak od soumraku do půlnoci je dost dlouhá doba, která může podle okolností utíkat pomalu nebo rychle.

Anna se postarala o to, že utíkala příliš rychle. Při pravila báječno večeri, jen s kapkou ginu, protože věděla, že od půlnoci mám pohotovost a musím být fit. Jedno promile alkoholu v krvi může být pro řidiče nebezpečné, ale pro asistenta tak náročného šéfa, jako je pan Günther, přímo osudné. Proto tedy jen kapka holandského ginu. Jinak jen takové maličkosti na chuť, nikoliv na najezení. Moje oblíbené zavináče v majonéze, raci z konzervy, rnmunský lovecký salám s vejci, studený poulard, nějaké obložené chlebičky a Sachrův dort. Nakonec vídeňská káva a košík michaného ovoce. Po večeri — no, co bych vám povídal. Tlumeně nám hrálo rádio, a člověku se zdálo, že na světě je docela krásně. Málem jsem zapomněl, že existují nějakí pánové Günther a Lang.

O půl dvanácté jsem se rozloučil, šel k vozu, nastar-

toval, otočil vůz a zamířil k hlavní silnici. Právě na rohu, u telefonní budky, z ulice jsem si tehdy přivolał taxíka, to se mnou začloulmalo. Stočil jsem vůz k chodníku a zastavil. No ovšem — levé přední kolo! A já už přece nepíchl, ani nepamatuji. Je za pět minut tři čtvrtě na dvanáct, od půlnoci mám být na telefonu v hytě, nemohu se zdržovat s nasazováním rezervy. Právě v tom okamžiku se blížil taxík a rozsvíceným transparentem.

Zvedám ruku, vůz zastavuje, taxikář otvírá dveře, ale současně mi solidní pistolí namíří přímo na hrčho.

„Jediný pohyb a máte ji tam!“ povídá tiše, avšak dost důrazně.

Současně se blížil od chodníku dva muži, jeden z nich mi cosi povědomého zavrtává do zad. Co nadělám? V duchu tedy krčím rameny, nasedám a jedu si taxíkem zadarmo, taxametr tu stejně žádný není. Ještě než jsem se usadil, mně zkušené ruce prohledávají šaty a pátrají po zbraních. Tak pozbývám nejen kamaráda pod levou paží, ale také myšku pod kolenem. Pokud však mám svoje boty, stále ještě není tak úplně zle.

Tu a tam padne od vozu trochu světla, snadno poznávám, že mě pozvali na projížďku asistenti pana Langa. I když mi má jejich patron být co vděčný za volný odchod z Birkenholmu, vypadá to nevesele.

Jedeme mlčky asi tři čtvrtě hodiny. To, že mi moji průvodci nezastírají cíl cesty, může signalizovat dvě zcela protichůdné eventuality. Buď mě chce pan Lang přivítat s otevřenou náručí a zahrnout mě takovými výhodnými nabídkami, že podle jeho soudu zcela určitě přijmu. Anebo je naopak atenováno, že se z této pro-

jízdy už vůbec nevrátím. takže je stejně jedno, co vím a co nikoliv. Právě teď obneji se mi zdá tato druhá eventualita a netekl bych, že je příliš povznášející.

Ze silnice první třídy odbočujeme doleva, kolem nás se začínají zdvihat lesnaté vršky a zastavujeme před vilou na kraji nějaké větší obce nebo maleho městečka. Teď v noci to člověk tak dobře nepozná. Kdosi otevírá vrata, vjíždíme před garáž, vůz zastavuje a laskavý pokyn s ústím hlavně do boku mi naznačuje, že mám vystoupit.

Asistenti me z vstupní haly vedou do prvního patra a otevírají dveře do osvětleného pokoje. V tmavě hnědé lenošce se rozvaluje pan Lang. Odkládá listiny, kterými se zabýval, a spokojeně se na mě podívá.

„Tak vás pěkně vítám, pane Altmane, posadte se u nás.“

„Děkuji,“ sedám si. „Takže se ani nemusím představovat, když znáte moje prave jméno.“

„Jestli je pravé, to je otázka,“ pan Lang sráží moje akcie hodně dolů. „Otázka, o které si ještě promluvíme. Vy jste mi dal na tom hlázním zámku docela malou pomůcku, která nám přišla velmi vhod. To musím uznat a připisuji vám to k dobru. Můžete si zapálit,“ přistrkává mi krabičku papasraťosek a zapalovač. „Na druhé straně me ovšem zamrzelo, že mě tak podceňujete?“

„Jak jste na tohle přišel?“

„Podívejte se, natolik jsem informován, abych vedel o tom, že má přijít pan Altman z Frankfurtu, specialista na záměčnické práce. Právě tak jsem si domyslel, kdo má na svědomí ten kousek v Obchodní bance. Možná, že jsem dokonce uhádl víc než vy, který jste třeba marně uvažoval, o čem vlastně jde. Chtel bych se vsadit že v tom trezoru bylo několik stodolarových bankovek.“

Nezávazně mlčím, pokušuji a pan Lang pokračuje v expozici:

„Ze začátku jsem si samozřejmě myslel, že jste doopravdy kasař Altman z Frankfurtu. Když jsem pak po urychleném odchodu z Birkenholmu zkoumal ten váš děrek, dostavily se první pochybnosti. Stále jsem však ještě připouštěl, že i mistr kasař se může nějakou náhodou zmocnit superpítky, o které se vypravějí jen neuctivé legendy. Třeba o tom že je toho jen pár kousků na světě, zejména pro specialisty z různých policejních ústředí. Pochybnosti se ovšem nedaly utlumit a přehlušit. Nechal jsem si proto zpsit některé podrobnosti o Altmanovi. Jistá podobnost by tady byla. In připouštím, ale na jednu maličkost vaši šéfové zapomněli. On totiž Altmanovi chybí poslední článek na levém malíku. Tak co? Že byste se mi přece jen představil?“

Dívám se na malíček leve ruky, usmívám se a vrším hlavou.

„Však on vás smích přejde. Mká Lang výhrozně a zamečkává nedopalek v popelníčku z lastury.“

„Proč bych vám tedy tam na rámečku pomáhal?“ namítá jsem.

„Já vám řeknu proč. Protože víte, že tahle směnka je složena ze dvou dílů a že jeden díl bez druhého nikomu nic nefká. Kdyby měl jeden díl zaniknout tam v tm sklepení, nedostal byste se věci na kloub. Tak co? Řeknete mi pravdu?“

„Řeknu vam něco jiného, pane Langu. Kdejaký novinář ve Vídni vám pomoci telefota opatři z Frankfurtu Altmanův snímek. Až se na něj podíváte, tak si spolu znovu promluvíme. Nebylo by to nejrozumnější?“

„Taky že si promluvíme,“ říká Lang a vstává. „Jsem si svým podezřením skoro jist. Ale nechťel bych na druhé straně zaživa stahovat kuzi z portového kasaře. Ta fotografie už je objednaná, můžete se spolehnout,

že se s ní zítra vrátím. A pak buď — anebo. Zatím dostanete náramky a jeden čluvěk tu s vámi počká.“

Dostávám pouta, jsou to zastaralé rakouské řetízky. Chlapík, který mi je nasadil, mě ukládá na koberec a sám si sedá do lenošky, aby se věnoval nějakému zábavnému časopisu. Lang se svými lidmi odřčel a minuta za minutou začala lenivě odplouvat.

Asistent se asi dvacet minut vzrušuje nad napínavými kreslenými seriály, ale asi to tak moc vzrušující nebylo, protože zívá a odhazuje časopis.

„To je nuda,“ povidám. „Mohli bychom si zahrát karty, jenže to byste mi musel sundat náramky. A to byste se strachy potentoval.“

Chlapík se zešíroka zazubí.

„Heleď, ty šášuro, mě nevyprovokuješ. U nás panuje disciplína. Proto nám to tak klapě.“

„No dobrá. Nechci vás přemlouvat. Tak si tedy zdřimnu, pokud vám to nebude vadit,“ převracím se a hledám na kaberci lepší polohu. Už teď dbám na to, abych později mohl tiše sáhnout na podpatek leve boty. Zívám a asi minutu si tichounce hvíždám Clementine In a cavern, in a canyon... „Tak dobrou noc,“ končím s posledním zívnutím.

Pochopitelně to není samoučelná komedie, na legraci teď nemám pomyšlení, ale psychologická příprava. Asistent je otráven, dívá se mrzutě na hodinky, jde k oknu, chvíli vyhlíží do tmy, pak se vrací do křesla a pouští si tranzistorový přijímač. Jenže tahle muzika mezi jednou a druhou hodinou v noci hodně uspává, sám mám co dělat, abych nezačal dřímat. Asistent zavírá oči. Několikrát se z lehkého spánku probudí prudkým trhnutím, ale za čtvrt hodiny už dokonale chrápe.

Poniatlu krčím levou nohu v kolenou, milimetr po milimetru ji posouvám, dávám pozor, aby nezacukaly ty hloupé rakouské řetízky, a konečně držím podpatek. Na vnitřní straně stisknu hřebíček a otáčím podpatek doleva. Šmátrám prsty v dutině a vytahuji kapsličku, která verne připomíná smrdutou bombičku, dokonce je na ni příslušný nápis, ale člověk nesmí věřit všemu, co je psáno. Teď se co nejvíce nadechnu a současně ulamuji na bombičce zobaček.

Ampulka začína tiše syčet, vytváří se slabá, lehce na zlouhlá mlha, rozprostírá se do širokého roztrepaného polštáře a pomaloučku stoupá vzhůru. Za pul minuty syčení přestává, za dalších patnáct nebo dvacet vteřin vzniká u země temně čtvrt metru vysoký pas čistého vzduchu. Konečně se tedy mohu nadechnout. Mlha se pomalu rozplývá kolem přes hlavy, asistent přestává chrápat, jeho tělo padá přes opěradlo a radio hlásí, že jsou právě dvě hodiny.

Čekám ještě deset minut, teď už je mlha u stropu a stále více řídne. Po kolenou se soukám k asistentovi pana Langa, vylovím mu z kapsy zlatý klíček, odmykám pouta, která okamžitě vyměňuji majitele, či spíše uživatele. No vida, jak se situace v životě mení.

Otvírám okno, aby mohly vypechat poslední zbytky omamného plynu, v proudu čerstvého vzduchu udelám šest dřepů a jsem už docela fit. Podle mapy bych sice mohl zhruba určit místo, kde se nacházím, ale jsem ve vile sám, alespon doufám, takže si vypomohu jinak. Otevírám dveře do vedlejšího pokoje, je to jakási kombinace pracovny a jídelny. Na stoleku stojí telefon a na štítu si mohu přečíst číslo stanice: 92 — 12.

Zavolám tedy medzimestskou a rozespaleho divného hlasu se ptám, kdo tam. No, kdo by tu byl, uštědřna přece. Já vim, navidám ale která? No přece Leraus, odpovídá telefonistka. Pravda, odpusťte, jsem nějaký rozespálý nebo co... A objednáвам si hleskem telefonní

číslo pana Grafa. Za dvě minuty už slyším jeho mrzutý hlas.

„Tady Sef, poznáváte mě? Dobrá, pište si... Volám přes centrálu Leraus, z místa, které je necelou hodinou jízdy od Vídně. Volám z čísla 92-12. Devět, dva, jedna, dva, snadno zjistíte, komu patří. Odvezl mě sem v lakavém doprovodu svých obchodních pomocníků, ten pán, oo byl hostem v birkenhulmském auterénu. Víte, koho myslím?... Dobrá. Před půlhodinou odjel něco zařídít do Vídně, je pravděpodobné, že hned ráno se vrátí s určitou zprávou. Tady to, odkud vám volám, je zřejmě jeho doupě. Je vám všechno jasné?... Na vašem místě bych hned zavolal šefovi, bude tady, myslím, také dost práce pro Ottu a Kurta. A něco mi říká, že byste neměli šetřit pneumatiky. Co kdyby se zdejší domácí vrátil dřív?“

Graf odpovídá, že všemu rozuměl a že se zařídí podle toho. Odhaduji, že tu svého chlebodáře mohu čekat za hodinu nebo také za sedmdesát minut. Mám tedy dost času, abych se porozhládl po vile. Tak tedy nejdříve beru své kamarády a vracím je na místa, kam patří. Pistolí svého dozorce hážu na záchodě do nádržky s vodou. Doufám, že nepokazí splachování. Pak jdu na prohlídku vily. Nejprve ji projdu jen tak zběžně, co kdyby tu ještě někdo byl. Třeba jen na způsob Nikodýma, který svého času připravil pernou chvíli jednomozi s asistentem pana Langa. Ale když pomínu rybičky v akvariu a krásně vybarvenou mýru v hale, musím konstatovat, že tu jsem zcela sám se spícím strážcem, kterého od táhnu do jedné z ložnic. Okna v přízemí mají zevnitř uzavřené okenice, tak ještě zamykám přední a zadní dveře, klíče jsem našel na věšáku, a dávám se do soustavné prohlídky.

Za půl hodiny jsem přesvědčen, že v tomto objektu nemůže být sklad papíru, o němž se už tolik namluvilo. To je mrzuté, protože jsem vlastně tam, kde jsem byl předtím. Tak tedy alespoň prohlížím dokumenty v psacím stole a hledám nějakou nápořád. Dopisů, listin a dokladů tu není mnoho, samé běžné věci. Prohlížím útržky poštovních poukázek, kterými se platí účty za telefon, vodné, za elektriko a podobně. A teď — podívejme na to — zde je útržek, kterým byla zaplácena pozemková daň za parcelu 113/7 na katastru obce Unterholm. Daň je nízká, zřejmě to nebudou žádné latifundie, ale spíš jen nějaká zahrada nebo stavební parcela.

Napadá mě, že za tím malým lístkem by se mohl skrývat velký objev. Ale proč by to pan Lang schovával přímo pod nosem barona Günthera? Na druhé straně je možné, že všechny nemovitosti koupil ještě původní náčelník společnosti.

Už nemám čas nad tím příliš uvažovat, protože venku slyším brzdit dva vozy. Dívám se z temného pokoje v prvním patře. K vile se blíží jen jediná postava. Dovedně využívá všech stínů a zákrytů. Spíš podle pohybu než podle postavy poznávám kolegu Kubitscheka a proto otvírám okno a říkám, že zatím je všechno v pořádku, že tu jsem sám. Domácí se ještě nevrátil. Kurt s Grafem

tedy odjíždějí zaparkovat někam stranou, otevírám dveře a baron Günther s Ottou se hrnou do vily. Za deset minut přichází Graf s Mayerem. Zamykáme znovu vchod a konáme válečnou poradu.

Není to však porada ve smyslu výměny rozdílných názorů a hledání shodných stanovisek, ale spíše samomluva barona Günthera, který nařizuje totální likvidaci konkurenční společnosti, počítaje v to i pana Langa osobně. Na věcný Mayerův dotaz, co podniknout s mrtvolami, se hlásí o slovo pan Graf. Navrhuje, aby se všechno důkladně polilo benzinem, dole u garáže stojí celá baterie plných kanistrů, a těsně před odjezdem bychom to nějakým vhodným způsobem zapálili. Günther souhlasí, takže zbývá pouze čekat.

Sedíme mlčky kolem kulatého stolu, pokoujeme, tu a tam někdo prohodí poznámku. Minuty se vlečou pomalu, za okny se rozednívá, stále nic.

V šest hodin se mě ptá baron Günther, v kolik hodin podle mého odhadu přijedou.

„To se dá těžko určit. Čeká na nějaké telefoto či na jakousi zprávu, nevím, jak je to ve Vídni a nočními službami. Ale jistě se alespoň od sedmi ráno na všelijakých těch spojovacích institucích úřaduje. Hádám, že by tu mohl být mezi půl devátou a devátou.“

Odhadl jsem to dobře. V půl deváté a pět minut zastavila na dvorku před vilou šedá mercedeska. Pan Lang se hnál ke dveřím, které jsme mezitím už odemkli. Otevřel, vešel dovnitř a křikl:

„Hansi!“

To bylo poslední slovo v jeho životě, protože vzápětí na to třesky dvě rány. Práci odvedli pánové Kubitschek a Mayer.

Langův asistent měl to štěstí, že se opozdil u vozu. Když zaslechl výstřel, nepátral po podrobnostech a nejkratší cestou zmizel. Domnívám se, že se nezastavil dřív než někde za hranicemi.

Zatímco Kubitschek a společníci nosili do haly kanistry a vylévaly je do klubovek a na koberce, skocil jsem do horní ložnice a odemkl svému dozorci náramky. Už se probouzel z hlubokého spánku. Tvářil se sice ještě, jako by spadl z Měsíce, ale už vnímal. Poradil jsem mu, aby v okamžiku, kdy uslyší, že jsme zabouchli dveře, utekl, ale ne přes halu, nýbrž přímo odtud na balkon a z balkonu po střeše garáže dolů a pak co nejdál.

Hala už nasákla benzinovými výpary natolik, že bylo nemyslitelné tam škrtnout sirkou. Navrhl jsem, abychom zvenčí z chodníku zavonili. Jiskření zvonku určitě postačí, aby tu nahromaděnou hořlavinu nvedlo do pohybu.

Pan Günther souhlasil. Poslal pro oba vozy, jeho asistenti nasadili, pak i sám šef. Zbyl jsem na chodníku sám. O dvacet metrů dál na mě čekalo auto s pootevřenými dvířky.

Položil jsem ruku na zvonek a ještě chvíli čekal. Když jsem viděl, že můj strážce už je na střeše garáže a mizí dozadu k lesu, stiskl jsem tlačítko.

25. PURPUROVÝ LEKNÍN ROZKVEL

Tak tedy do třetice, a jak se zdá i naposledy, jedu na zámek Birkenholm.

Můžete namítnout, že jsem neměl déle čekat, spejtit se s panem policejním radou a barona Günthera i se společníky nechat sebrat. Ve skutečnosti to ovšem není tak jednoduché, jak by se zdálo. Kubitschek s Mayerem

by za zavraždění pana Langa dostali po patnácti letech, ale Günther sám a Graf by vyvázli se zdravou kůží, anebo s nějakým docela mírným trestem za navádění k bankovní loupeži, případně za něco podobného.

Do této chvíle totiž nevím s jistotou, kde je umístěna zamýšlená výroba, kde je uložen papír a nemám vlastně ani žádné hmatatelné dukazy o tom, co se mělo vyrábět. Nehledě na to, že si celá tato společnost může

rozměně nváženými výpověďmi navzájem pomáhat a bryndy. Günther a Graf odpřisáhnu, že Kubitschek a Mayer jednali v sebecnubraně. U Langových puzůstatků na spáleništi byla nalezena pušle, dokonce vystřelená a roztrhnutá. Kdo a jak dokáže, které střely opustily hlavě před požárem a která explodovaly v důsledku velkého žáru?

Opravdu mi nezbyvá, než abych barona Günthera popohnal k činu. A co by ho mohlo nejvíce popohnat? Kdyby měl papír, dal by se do práce, rozběhl by výrobu. Když tedy na zpáteční cestě do Vídně lituje, že tam nebyl sklad papíru a plánuje, že musíme obrátit na rby jeho vídeňskou vilu, tak al jako vzpomínám na útržek poštovní ponkázky a podávám mn ho.

Günther bezmála nadskočil.

„To vypadá docela nadějně. Když nás... no, když jeden člověk najímá ten zámek, mohl docela dobře koupit na druhé jméno parcelu nebo barák, aby měl papír v dohledu. Hned sa na to podíváme.“

Hned po návratu do Vídně volal pilně pozemkový úřad v Lutebachu. Zjistil, že parcela 113/7 zahrnuje rozbořený mlýn poblíž birkenholmského zámku. Tedy ono místo, kde jsem poprvé spatřil nebožtka Hanse.

„Podíváme se na to,“ rozhoduje pan Günther. „Nejdřív však doděláme to, co jsme dneška načali.“

Jeli jsme k vile pana Langa ve třináctém okrese a zjistili, že tam jsou jeho poslední dva asistenti. Vyjednávání kvírou ve dveřích netrvalo dlouho. Ukázali jsme jim Langovy věci, které mu baron vybral z kapes. Dopřáli k názoru, že jejich společnost je v likvidaci a přijali naše podmínky. Bylo to víc, než mohli čekat. Odnášeli si kufírky a nenrčtí přelíb, že budou přijati jako asistenti pana Günthera.

Prohlídka vily nepřinesla nic nového, bylo vyloučeno, aby tn byl akla papíru a my jama ho přehlédli.

Hned v poledne jsme vyrazili na zámek Birkenholm, a to v kompletní sestavě. Tím mám na mysl, že s námi jel i Karel Hohnel a líšáckým a Franz Branner a rozpláclym obličejem, ti specialisté na přidrženo výrobu nahotinek. Tentokrát vzal šáf s sebou i Grafovi manželka a Annu.

Ujíždíme tedy na jih a jsem rád, že řídím, ani Kubitschek, ani Graf ve mně za volantem nevzbuzují moc důvěry, jezdí jako blázni. V mém voze je také Anna. Poznává, že porce zmrzliny by v tom horku nevalila, trbám tedy poleton, druhé dva vozy se marně snaží udržet krok, jejich řidiči neovládají dobře techniku řízení v takových zatáčkách, které já šmahem bern smykem. Po nějaké desátce kilometrů zastavuji v motoreu a teprve když máme zmrzlinu v sobě, slyším brzdit oba zbývající vozy. Baron se poněkud mračí a nafizuje, abych jel vzadn. Snad je posedlý myšlenkou, že ho chce kdekdo podvádět, patrně se domníval, že se chce na vlastní pěst zmocnit pokladu ve starém mlýně, a ono šlo zatím o zmrzlinu.

Dovedu si představit, že má teď plnou hlavu starostí. Zřejmě nás všechny vládí a sebou jen proto, aby měl přes nás přehled a nikdo mn nemohl skočit do zad v okamžiku, kdy se nž tnáš, kda je papír. Myšlím však, že má přehnané obavy. Zůstává tu přeca ještě drnhá neznámá. Patrně jen velmi úzký okruh lidí ví, kde je umístěna ta pravá tiskárna a kdo je vlastně tím odborníkem na tlak. Předpokládám, že kromě Günthera to může vědět Graf. Ale co když už na nějakou stopu přišel Kubitschek, anebo kdokoli jiný?

Kdo může vědět, na co všechno teď myslí Günther, jaké nápady mu hrají hlavu. Docela dobře by se mu hodilo, kdyby nás jednoho po druhém mohl poslat se

alavnostním ohňostrojem do Valhaly, aby tn zůstal sám a odborníkem tiskařem. Ale právě toutéž myšlenkou sa mohou obírat jeho spolupracovníci. Vyhlíží to všechno dost komplikovaně, ja na čase, aby se to rozzužilo.

Ještě před večerem projíždíme oním městečkem, o němž sa v zašloutlých pergamenech dochovala zmínka už z roku 1311. Jsou prázdniny, na náměstí překážejí mračna trstů, drží Němci, bohorovní Angličani, nřvanění Franconzi, živě gestikulující Italové, znudění Američané, prostě lidé ze všech možných koutů světa. Všichni al užívají léta a já musím myslet na to, že nž za deset dní mi odplouvá loď do Grónaka. Mám tedy naspěch, protože nejprva musím podat zprávu v naší centrále, nerad bych doháněl zpoždění letadlem, včera byla zase v novinách zpráva, že nějaký stroj kdesi apadnul.

Kastelán na Birkenholmu nás nečekal, byl poněkud překvapen nenadálou a tak početnou návštěvou, ale rychle si navlekl sáčko a kostěnými knoflíky a přiděll nám pokoje.

„Teď večer nž je pozdě na výpravu do mlýna,“ říká pan Günther. „Po okolí se potuluje spousta všelijakých párků, nemá cenu zbytečně hndit pozornost. Podíváme se tam ráno.“

Zatímco paní Granzová plní špičrnu, bavima se každý po svém. Někteří sledují italský televizní program, jiní vedou plané řeči v rytířském sále. Já bych se nejraději prošel venku, ale jen letmá zmínka o procházce kolem lekninového jezírka baronem zacukala, on je totiž kilometr nad ním rozbořený mlýn. Tak sa tedy na jezírko alespoň dívám z hradeb, leskne se jak tekuté stříbro, posázené zelenými a bílými drabokamy. To už rozkvetly lekniny.

„Nedel byste si partičku?“ z lelkování mě vyruší pan Kubitschek a opírá na mě lačné oči. Nezjistil jsem, že by měl zájem o něco jiného než o karty, leda snad o peníze, ale ty jen proto, aby je měl do karet.

„Co by ne,“ odtrhnji oči od jezírka, přesněji řečeno od ločky, v níž není voda, jako byla posledně. Třeba al pan Granz vyjel na ryby, anebo jezerní panna si v nevyzpytetelném rozmáru zaveslovala. „Potřebuval bychom ovšem ještě někoho třetího.“

„To je fakt,“ Otto nasazuje litostivý výraz. „Mayer by al možná dal říct, ale až po televizi, je to úplný vůl. Branner má strach, že by v tom mohl nechat pár šilinků, Hohnel nehraje a Graf alce ano, ale jen když u toho není milostivá.“

Z Kubitschkových slov zaznívá opuvrzení vůči lidem, kteří mohou dát něčemu přednost před kartami. Právě jde okolo se skleničkou v štihlých prstech Anna, ty prsty mi připomenou obratnost, s kterou manipulovala balíčkem karet při jedné naší společné snídani a něco mě napadá.

„Hledáme třetího do pokeru,“ povídám. „Vy náhodou nehrajete?“

„Náhodou ano,“ v jejích očích zahraje zlomyslný záblesk, ale puchopím ho jen já, který vím o slečné Cleo. „Jenže hrát s děvčetem, to není to pravé, že?“

„Ale co,“ Otto z nouze přijímá, „zkusit by se to mohlo.“ Sedá si ke stolku a strhává pásku z balíčku nových karet. „Kanadský? A bez atropu?“

Říkáme, že ano a já si snímám rozdávání. Anna třikrát prohrála, pak dvakrát brala, štěstěna se střídavě kloní sem a tam, ale pak se k nám mužům definitivně obrací ton hurší tvář. Když jsme tuho za hodinu nechal, protože nás zvali k večeru, měl pan Kubitschek poněkud akelný zrak, protože nechal na dřevě nejen svých šestnáct tisíc šilinků, ale i dalších dvacet, která al vypůjčil od pana Grafa na konto svých přístřich po-

dítě. Ke mně byla Anna milosrdná, přišel jsem pouze o čtyři tisíce. Co by tomu asi řekli v naší účtárně, kdybych to zahrnul do cestovního účtu?

„Ani tomu nemohu věřit,“ Anna si cpe balík bankovek do kabelky.

„Já málem taky ne,“ Kubitschek se tvářil, jako by se napil koktejlu z kyaeliny alová a octa. „Být na vašem místě chlap — jen potřásl hlavou.“

Třeba by se mu zítra nebo pozítří hodil každý šilink. Anebo možná ho už peníze vůbec nebudou zajímet. Te zaleží na tom, jak celá ta hra dopadne.

V noci mám podivný sen.

Něco zaškrabe na dveře. Samozřejmě jsem hned vzhůru. Do hradní komnaty padá gotickým oknem sloup měsíčního světla, vyhlíží to notně romanticky. Beru kameráda a jdu tiše otevřít. Do pokoje vklonzně štihlá postavička v županu, odloží ho na židli a v průhledné noční košilce se mi posadí na pelest.

Tento sen byl tak živý, že po něm ráno zůstalo na polštáři několik vlasů. Pečlivě je sbírám, ne snad proto, abych si je dal do medallionku, ale spaluji je v popelníku, protože pan Granz nemusí vědět o všelijakých osobních vztazích uvnitř společnosti pana Günthera.

Snídáme v rytířském sále, obsluhuje trocha nž přítulnatá paní Granzová. Hovor skáče po docela všedních věcech sem a tam.

Líně se vlekoncí snídani přerušuje kastelán. Přibíhá a vydešenými zraky.

„To jsem blázen — pojďte se podívat!“ vyhrkne a uháně na ochoz.

Heneme se za Granzem, jako poslední Kubitschek, který se obhlíží kolem i nazpět, slyšel nž o všelijakých léčkách a chce být dlouho na světě.

Kastelán nkazuje a chvějící se rnkou dolů na leknínové jezírko.

Přes noc rozkvetly nová lekníny. Všechny něžnou, na můj vkus až trochu umřle bílou barvou. Ale jeden z nich je zářivě purpurový.

Všichni známe tu pověst. Naše pohledy se křížují na tváři barona Günthera.

Hradní pán si dlaní hladí zátylek.

„To si někdo z vesnických chlapců udělal legraci,“ říká s úsměvem, ale slyším, že hlas se mn trochu chvěje. „Včera ve vai viděli, že jsme přijeli.“

Nezní to příliš přesvědčivě, ale všichni přitakáváme a souhlasíme, že to je nějaký hloupý vtip.

„Přineste to, prosím,“ Günther nařizuje noblesně, docela se už vžil do postavení hradního pána.

Za deset minut přináší pan Granz purpurový květ leknínu. Je umělý, z nějakého tylu nebo z čeho, dokonale provedený, bezmála umělecká práce.

„No, vždyť jsem to říkal,“ povídá baron, „pouhá legrace.“

„Nebo výstraha?“ ptá se Anna, ale zní to spíš jako námitka oez jako otázka.

„Výstraha?“ zamyšleně opakuje Günther. „Ale od koho? Laug je po kremaci. A kdo jiný by měl důvod mi vyhrožovat? Ostatně — i kdyby měl. Proč by mi napřed dával výstrahu? To by dokázal leda duševně vyšinutý člověk. Od té doby, co se zabil hluchoněmý Hans, tak tu nikdo podobný není. Ne — pro ten květ existuje jediné možné vysvětlení. Někdo si v noci půjčil loďku a dal to tam z legrace.“

Dívám se na loďku, kterou jsem včera tak upřeně pozoroval. Vtiskl jsem si do paměti i takový detail, jaký představuje poloha vesel. Byla položena na buk takovým zvláštním vratkým způsobem. Ne, aic se o nich nezmě-

nilo. Jsem přesvědčen, že tu loďku v noci nikdo neponěžil. Ostatně jsem se už jednou přesvědčil, že rusaalka, která zámeček navštěvuje, se docela dobře obejde bez loďky.

Po snídani čekáme, že Günther dá povel, alespoň některým s nás, k výpravě do mlýna. Ale zatím se nic neděje, baron ještě čeká na nějaký telefonický rozhovor. Anebo snad na vhodnější dobu.

Procházím se s cigaretou v prstech po hradním ooho- zu a naposledy před ukončením tohoto případu si ještě třídím myšlenky. Změnilo se něco? Existuje nějaký nový pohled? Někaký nový fakt?

Když si včere Anna cpala do kabelky svazek bankovek, zahlédl jsem koutkem oka, že tam má belgičana. Avšak protože vím, že Anna je Cleo, nemůže mě to překvapit. Spíš než browning by mě v její kabelce překvapily básně.

Anebo pnrpurový leknín. Mění něco na věci? Ne. Je to ponhá kostka do skládanky. Psychologický nátlak ne hradního pána, kruk, který ho má znervózit, vyšinnout z míry, rozecbvět mu ruce, posunout ho o kousek blíž na cestu do blázince nebo do vězení. Jsem přesvědčen, že leknín dopravila na jezero rusaalka v bikinách, která si s penem Güntherem vyřizuje účty za svojí mrtvon sestru.

Je tu ovšem ještě ta nemilá záležitost a telefonem z Frankfurtu. Když Günther prohlížel mrtvého Langa, sebral mu všechny písemnosti. Fotografii už už chtěl zahodit, ale pak ji přece jen přiložil k ostatním lejs- trům. Proč? To je otázka, která mě zneklidňuje. Na snímku sice nebylo žádná jméno, jen dlouhá řádka čís- lio a jedno slovo.

Je-li tím slovem Frankfurt, dá se podle čísla antmkn zjistit, koho představuje. Günther se také mohl podívo- vat, proč si Lang přivezl z Vidně právě tuto fotografii a šel likvidovat pana Altmana. Kdybych byl na Günthe- rově místě, rozhodně by mě tyto souvislosti zneklidnily. A náš pan hradní pán rozhodně není hloupý.

Myslím, že na všechny tyto otázky dostanu odpověď a že už to nebude dlouho trvat.

Jdu si do rytířského sálu ne skleničku, když zvoní telefon. Granz volá k aparátu barona Günthera.

Zbystřuji pozornost, ale hradní pán mluví sotva mi- nutu, pouze jednoslahečně.

„Čekal jsem na tenhle telefon,“ povídá líným, až příliš líným hlasem. Císlí mě nalehavě volá do stíhu. Mys- lím, že neděla hodina rozhodnutí. „Tak pojďme k tomu mlýnu,“ pokračuje baron Günther. „Kdepak mám ty doutníky?“

Toto je průhledné, protože doutníky leží v krabici, která je na stolku přímo za mnou. Říkám si, že nejlepší obranou je útok a že už vlastně nemohu nic ztratit. Jakmile se tedy Günther na cestě za doutníky ocitá po mém boku, tak se prudce obracím a srážím mu ruku s pistolí, jejíž hlaveň se už nebezpečně zvedala. Del jsem do toho úderu hodně síly, pistole padá z baronovy pravice, šáf se s bolestivým zaúpěním potáčí zpět, ale to už nevímám, protože musím věnovat pozornost ostat- oím.

V rytířském sále je v tuto chvíli pen Graf se svou manželkou, Hohnel a Brauner. Copak ti dva tiskaři, asis- tenti drnhé třídy, ti jsou ještě ztvrdlí překvapením, ale Graf prokazuje, že má za sebou dobru školu a že se vyzná v tlačenici.

Vystřelíme téměř současně, ale přece jen jsem byl o nějaký ten zlomek vteřiny rychlejší. Olověný pozdrav od pana Grefa míří někam pod stůl, moje střela ho za- sáhle do ramene, oeho do paže. Zaregistruji, že tiskař

padá na kašolirvenou podlahu rytířského sálu, a otáčím se dlevo, protože baron použít zraněnou ruku a pokouší se levačkou zvednout pistoli. Chyba, měl jsem ji včas odkopnout. Udeřím tedy Günthera pažbou do hlavy, hradní pán padá na stůl a já obracím pozornost k Hohnelovi a Braunerovi, kteří se zatím probrali z překvapení a sahají do kapes. Dvakrát stisknou spoušť. Pocho-pitelne miřím jen na ruce. Myslím, že jsem měl dobrou mušku, jejich pravice bezvládně klesají.

Teprve teď mam pomyšlení na ostatní aktéry tohoto dramatu na zámku Birkenholm. Ještě jsou tu Granz, Mayer a nejnebezpečnější z nich — Kubitschek. Uvažuji,

26. NAMLUVY BARONA GÜNTHERA

Začínám mít dojem, že baronu Güntherovi postavení hradního pána začíná lezt na mozek. Nechal mě totiž uvrhnout do hladomorny pod hlavu bahtou, což je jedna z mála zachovaných částí původního hradu. To už není žádné bezpečnostní opatření, ale gesto. Spustili mě sem po rumpálu, pěkně sešnerovauhelu do kozelce. Než jsem se sem dostal, vyslechl jsem ještě řadu rozhovorů:

Dobry kamarad Kubitschek radil baronu Güntherovi:

„Snad abych ho rovnou odprask, nemyslíte?“

„Ba ne, Otto, on sám musí ještě něco povědět, je to nějaká policejní krysa. Co když už někam podal hlášení? Co v něm bylo? Má někde nějakou spojku? A tak podobně. Teď ale nemám na vyslech čas. Musíme se postarat o raněné a o papír.“

„Moc velká řeč s ním asi nebude.“

„To už nech na mně, Otto. Pověřím vám všechno, co ví. Jsme na tu přeco zařízení.“

Baron hovořil, jako bych tu vůbec nebyl, bral mě na vědomí asi tak jako mouchu na obraze, vystupoval, jako by mu ani na mysl nemohlo přijít pomyšlení, že jsem prakticky ještě živ.

„A co s temi pobitými?“ pta se Kubitschek.

Snad by bylo nejlepší, kdyby je pani Grafová odvezla do nemocnice. Chodit mohou, tak to nebude dělat po-tiže. Bylo by ovšem podivné, kdyby do jedné nemocnice přišli tři lidé s prostřelenou rukou. To by se těžko vysvětlovalo. Grafa asi nechá tady v Lutebachu, Hohnela a Braunera ať odveze někam dál, každého jinam. Ať řekne, že čistili zbraň a ono jim to spustilo. Takových případů se přeco za ruk stane!“

„Ztratíte je ovšem z dohledu —“ namítl Kubitschek.

„Hohnel a Brauner nic nevědí, tím minim, nic podstatného. Neznají ani skutečnou tiskárnu, nemají potu-chy o papíru a konec konců je už ani tak moc nebudeme potřebovat. A Grafa vyzvedneme na zpáteční cestě.“

Kubitschek pokyvuje hlavou, že to zařídí a odchází. Baron se obrací ke mně a pozorně si mě prohlíží.

„Tak to je konec, kamaráde,“ říká fimillérně. „Podívej, Sef, měl bys alespoň teď dostat rozum. Jestliže mi všechno řekneš dobrovolně, nechám ti v hladomorně jídlo a vodu na tři týdny a až budu mít své obchody vyřizeny, zajedu sem, anebo ještě lépe, někoho ti sem pošlu, aby spustil rumpál dolů. Co tomu říkáš?“

„Tu zní jako seriózní nabídka,“ dělал jsem, jako že o tom uvažuji. „Nechte mi nějakou chvíli klidu, já si to rozmyslím.“

Nyni jsem v té pitomé hladomorně, je deset hodin do poledne a já přemýšlím, co a jak dál.

V podpatcích polobotek sice ještě mám v záloze něja-ké drobnosti, ale je to k ničemu, protože k nim rukou nedosáhnou. A i kdybych dosáhl, nebylo by mi to nic

odkud bych je mohl čekat a kam utéct, ale ně je pozdě.

Něco kulatého kovového se mi tiskne do zad a slyším hlas:

„Tak pusťte pistoli a s rukama nahoru!“

Je to hlas zelenooké Anny. Použítu tedy pistoli, zve-dám ruce a obracím se. Vidím, že jedno oko zlehka přimhuřuje, jako by chtěla říci, že je to jediné rozumné řešení. Pozadí tohoto obrazu totiž tvoří postranní vchod do sálu, před nímž stojí s pistolemi v rukou Mayer a Kubitschek.

Co se dá dělat. Třeba se to ještě nějak vyčáší.

platné, protože jediný vchod do hladomorny představuje kruhový otvor ve stropě, kterým Kubitschek háže dolů nedopalky. Zřejmě nezbyvá, než abych čekal a těšil se, až mě vytáhnou sami.

Bilancuji nový poměr sil. Graf a dva tiskaři z oddě-lení pro pornografie jsou s Grafovou manželkou na ces-tě do nemocnice. Zbývá tedy Günther, asistenti první třídy Kubitschek a Mayer, kromě toho Anna, či vlastně Cleo, a konečně pan Granz s paní. Mohu počítat jediné s Aninou pomocí. Situace tedy není nijak záviděníhodná.

Před polednem zaskřípe rumpál a Kubitschek mě do-pravuje na denní světlo. Nejprve mě táhne po kamenné podlaze, pak po několika schodech, přes kus nádvoří, sklepem, zase po schodech a končíme v klenutém sále, který znám. A i kdybych ho neznal, hned bych zjistil, kde jsem, protože jsem už zdejší zařízení viděl v několika muzejích.

Uprostřed velké místnosti stojí důmyslné zařízení na natahování lidského těla a trhání lidských údů, v jed-nom rohu je kulo na lámání, v druhém taková starobylá kovářská výheň, kolem ní je rozvěšen tucet nástrojů na pálení i speciální kleště na trhání nehtů, jiné na rvaní jazyka, povalují se tu i španělské boty, svěrák na drcení kloubů, při stěně stojí železná panna a ru-zevřenou náručí plnou zrezivělých, ale zřejmě ostrých hrotů. Krátce a dobře mučirna, která vzbuzuje příjemné vzrušení. Ovšem u turistů, kteří se na ni jdou jenom podívat. Jenomže já tu nejsem jako návštěva, nýbrž jako oběť.

Doořám, že celá ta paráda je jen nástrojem psycho-logického nátlaku. Víím, že Günther nepatří mezi cit-livky, ale na druhé straně je zase fakt, že žijeme ve dvacátém století — anebo že by se baron z toho všeho ož úplně pominul?

Mayer s Kubitschekem pod odborným dohledem hrad-ního pána mě napínají na skřípec, ale spíš jen tak sym-bolicky, pochybuji, že bych se doopravdy natáhl. Pro mne je však důležité, že mě dosud nezuli. Z této mojí dvahy vidíte, že mě ani v tuto chvíli neopustil opti-mismus.

Je nás tu pět. Raymund Tarr je natahován na skřípci, baron se na mě zamyšleně dívá, Anna stojí v pozadí, jako by chtěla mít ve vhodnou chvíli krytá záda, zbývá Mayer a Kubitschek, který si právě teď zapaluje další cigaretu o plamen ve výhni. Když ji zažehl, přihodil na hraničku dřeva pár kousků uhlí. Ohnivý jazyky vrhají na stěny bizarní stíny, obraz středověku se naplňuje.

„Granz se mi nějak nelíbí,“ baron blbě zamyšleně do plamenů. „Aby se nějak nepojančil. Mosite na něho trochu dohlédnout,“ hodí hlavou k Mayerovi.

Kurt přikývne a odchází.

„Od začátku to už táhneme spolu,“ baron se teď obrátí ke Kubitschekovi, „a také tu věc doděláme do konce.“

Už nám toho mnoho nezbývá. Najít papír, hned odpovědně zajdeme znovu do toho mlýna, jenže s náradím. Nesmíme udělat žádnou chybu. Mayer je však úplně nový člověk. Přitáhl ho Graf, když se tihle zvolnilo jedno místo. Je správné, aby člověk, který přišel pár dnů před sklizní, se na ní také podílel? Co si o něm vůbec myslíte?"

„No, moc se mně nelíbí," Otto protahuje hlas.

„Tak se na něj jděte podívat a kdyby se vám něco nezdálo, tak víte, kde je Šachta. Jednejte —"

Pan Günther udělal chybu, že se nepřesvědčil, zda a kam odešel Mayer, protože v tu chvíli se dokofán otevřely dveře a z Mayerovy pistole dvakrát vyšlehl plamen. Jedna rána byla zřejmě nčena Güntherovi, avšak minula ho a zaryla se nákam do zdi, ozdobené mčidly. Druhá rána však našla cíl. Na čele prvního asistenta se objevil proužek krve a Kubitschekovo tělo se sesunulo k zemi jak podřato.

Günther bleskově sáhl po zbraní, ale nebylo už po kom střílet, Mayerovy kroky už duněly kdesi na schodišti. Za minutu bude u brány, za čtvrt hodiny kdovíkáde v lese, konečně, může také sednout do jednoho anta, večerť už bude kdesi v Itálii, nebo kam vůbec zamíří.

Baron si uvědomuje, že nemá smysl, aby ho stíhal, nemá už nejmladší nohy, schovává pistoli a prohlíží Kubitschekovu ránu na hlavě.

„Tomu už není pomoci," sděluje Anně, ale pak nasazuje tón, který by se spíše hodil do parkového zákoutí než do středověké mučírny. „Podívejte, Cleo, rád bych vám něco řekl." Baron jí chce něco povědět a zároveň se mně pochlubit, že o ní ví všechno. Zřejmě je mu jedno, co slyším, anebo ještě uslyším, protože jsem pro, něj už jen mrtvola. „Od prvního okamžiku, kdy jsem vás uviděl, jsem myslel na to, na co muž při setkání s tak krásnou ženou obvykle myslí. Nebyl jsem si ovšem jist vašim stanoviskem. Chvillemi jsem měl akoro dojem, že máte nějak blízko tady k tomu," pohodl hlavou ke skřipci. „Tam v rytířském sále jste mi ovšem dokázala, že jsem se mýlil. To víte, mám už léta, to se ví, ale jsem ještě opravdový chlup. Co myslíte, Cleo, já vím, že tady v tom prostředí snad není k rozhovoru nejvhodnější prostředí," Günther here Cleo za ruku, je to první vyznání lásky v mučírny, o něčem takovém jsem ještě neslyšel, ačkoliv jsem přečetl spoustu knížek o rytířích, „co myslíte, mohla byste mě mít trochu ráda?" Starý tygr Günther se mění v kocoura. „Táhli bychom to spolu, co říkáte?"

„Pane barone," odpovídá Cleo, „mně se o takových věcech těžko hovoří, ani ne tak kvůli té nezvyklé místnosti, jako spíše kvůli tomu mrtvému."

„Máte pravdu, Cleo, je to ode mě netaktní." Günther se nevrle podívá na Kubitscheka. „Počkejte tady, já ho odtáhnou k šachtě. Dejte mi zatím pozor tady na toho chlupa."

Baron ochopí prvního asistenta za nohy a vleče ho z mučírny ven. Cleo kráčí po špičkách ke dveřím, přesvědčí se, že Günther pokračuje v cestě k vyústění pohřební šachty, čeká, až dozní jeho kroky na schodech pak se ke mně honem vrací, přeřezává řemeny a dává mi do rukou pistoli, která tu zbyla po Kubitschekovi. Totiž — chce mi ji dát, jenže já mám ruce docela bezvládné, nemohu zbraň udržet.

„Nevadí," muje bezmocnost nepřivede Cleo do rozpaků, „Kubitschek je mrtev, Mayer utekl, s Granzem není třeba počítat, ostatní jsou v nemocnici takže zbývá jen Günther. No, snad už si s ním nějak poradím," pohazuje v ruce browningem. Pak otevře zásobník, aby

se podívala, jestli ho má plný. To však neměla dělat. Šachta asi není tak daleko.

Do místnosti vstupuje baron Günther, prvním pohledem zjišťuje, že už nejsem na skřipci. Druhý pohled pláť zásobníku, který Cleo drží v ruce. Následují dva skoky, na ta léta se pohybně čiperně, anebo ho pohání strach. Vyrve Cleo browning a strčí do kapsy. Pistoli jí zatlačí kde zdi, takže nás má oba vedle sebe. Ztěžka oddychuje, Kubitschek byl asi dost těžký, je celý brunátný, nevím zdali námahou nebo vzteky.

Já ještě stále nemohu zasáhnout, narušený krevní oběh se jen pozvolna vrací do původních kolejí. Je to situace, která se mi ani trochu nelíbí. Neměl jsem se spoléhat jen na sebe a hrát si na supermana. Někde na dohled zámku jsem měl mít partu spolehlivých pomocníků a přijímačkou. Teď by stačilo, abych otočil kamínkem v prstenn. Co nám vlastně zbývá za možnosti? Třeba v pařížské centrále dostali můj dopis. Usoudili, že jsem naprosto slabomyslný a že na své povinnosti nestačím. Vyslali do Vídně někoho schopnějšího, který třeba právě v tuto chvíli přichází chodbou a za chvíli vejde do mučírny. Ale ne, to je plané fantazírování, musíme si z toho pomoci sami.

Je tu také pohádková možnost. Myslím na ten purpurový leknín. Krásná vodní víla svůj květinový pozdrav třeba neměla jen jako planou hrozbu, ale možná se skutečně blíží, aby dobře mířenou střelou ukončila pozemské putování muže, který je odpověden za smrt její sestry. Anebo ... ale jaký to má smysl, abych se takhle utěšoval. Musíme si pomoci sami.

„Sedněte si," baron vybízí Cleo.

S obličejem jako potřeným křídou, z něhož do přitímtí středověkého muzea svítí pouze nepřirozeně rudé rty a doširoka rozevřené zelené oči, si Cleo sedá na židli pro krevního pisáře.

„S vámi jsem skoncoval," pokračuje Günther ke Cleo. „Ještě si pohovořím s vaším společníkem." Baron odkopává stranou pistole, abychom je neměli na dosah, bere ze zdi vypalovací železo a vkládá ho do výhně. „Za chvíli bude pěkně do červená," mmlá. „Myslím, že řekne všechno, co ví. I to, co vědí jeho šéfové."

Pokouším se pohnout prsty, abych se přesvědčil, jak je to s krevním oběhem v rukách a v nohách. O něco se to zlepšilo, ale stále ještě jsem bez vlády v okončetinách. Na nějakou aktivní obranu není ani pomyslení.

Günther dál převrací železo ve výhni a jedním okem na nás dává pozor. Když mu spadnul uhlík na podlahu a zašramotil, baron sebou trhl, jeho tvář zpopelavěla a s napřaženou pistolí začal obhlížet celý sál. Asi mu to celé leze na rozum.

Znovn se obrátil k výhni a povytáhl železo. Už dostávalo červenou barvu, ale baron ještě oebyl úplně spokojen. Uplynuly další dvě minuty zlověstného ticha. Ko nečtěně rozžhavený konec železa zbělel. Jak se otáčel od výhně, Güntherovy oči padly na výklenek, kterým se procházelo dál k hradbám.

Baron ustrnul, pravá ruka s pistolí i levá ruka s rozpaleným železem klesly, jeho zrak začal skelnatět, na tváři mu vystupovaly rysy šilence.

Otočil jsem hlavu ve směru jeho pohledu. Ve výklenku stála mladá dívka v plavkách. Její bělostné tělo takřka svítilo proti černému pozadí. V ruce držela pistoli, namířenou proti Güntherovi.

„Lydie!" chraptavě se vydralo z baronových zkroucených úst. Pak sebou trhl, pravá strana tváře mu uchable poklesla, z pravé ruky vypadla pistole a Güntherovo tělo se sesunulo k zemi. Hrudníkem na rozpalené mčidlo. Rozšířil se nepříjemný zápach pálené kůže a masa.

Všechno, co je po stranách silnice, ztrácí přesné obrysy. Ručička na tachometru téměř neklesne pod stovku, chvílemi se chvěje kolem sto třiceti, dokonce i kolem sto čtyřiceti. Motor burácí, ale ve voze je ticho.

Není mi do řeči a dívkám vzadu také ne. V odrazovém zrcátku vidím, jak se Cleo křečovitě drží a v zatáčce při levoběžném smyku křiví tvář a zavírá oči. Vůlak mi v té své tryaskové fletce take připravila pár perných chvil, takže jí vlastně jen dávám aplátky na dluh.

Není vhodná doba na slova a ani myšlenky nechťají kráčet spořádaně, tancují sem a tam. Vracejí se ještě na Birkenholm, ale rozbíhají se už do Vídně.

Pán Günther nž měl k šedesátce. Poněkud rušné události posledních dní, přestřelka v rytířském sále, námluvy v mučírně, tělesná námaha, spojená s vlečením Kubitscheka po schodech, zrada ženy, kterou pět minut před tím požádal o ruku — člověk se vlastně ani nemohl divit, že byl na konci sil. Když se ve výklenku objevila postava dívky, kterou pokládal za mrtvou Lydií Beckovou, míra jeho tělesných a duševních možností se dovršila. V medicíně se nevyznám, ale odhadl jsem ihned, že ho sklátila mozková mrtvice. Přivolaný lékař mohl domněnku potvrdit.

Likvidaci zámeckých záležitostí jsem přenechal kriminálce, která také v Lutebachu zajistila Grafa a v dalších nemocnicích dala pátrat po zbylých dvou tiskařích.

Pohovořil jsem si s Ritou Beckovou, která při svých výpravách důkladně poznala celý zámek i jeho okolí.

„Sklepy sice pokračují mimo základy,“ řekla a tato její slova mi připomněla hostinec, v němž nás Langovi lidé chtěli otrávit, „ale celé jsou přístupné zevnitř. A kompletně jsou také osvětleny. Jestliže jste tam kontrolovali elektrické instalace, museli jste projít celým sklepem.“

Za asistence Cleo a jednoho kriminálního asistenta z Lutebachu či odkud, který dává k dispozici elektronický detektor kovových předmětů, prohlížíme starý mlýn. Strávíme tam sice tři hodiny, s pomocí místního zednického mistra vyhloubíme dokonce několik sond, ale výsledek se rovná nule. Žádné skladiště tu není, a v posledních letech nebylo.

Na zámku mě zatím čeká zpráva, že ještě než vzali Grafa na operační sál, aby mu vyčistili a dali do pořádku průstřelené rameno, hovořil šeptem se svou ženou Evou. Rozmlouvali asi pět minut, třebaže Graf trpěl značnými bolestmi.

Teprve teď mi napadá možnost, na kterou jsem měl pomyslet hned. Graf je patrně poslední žijící člověk, který ví, kde je skutečná tiskárna. Při převozu autem se před raněnými kolegy nechťel svěřovat, počkal na první příležitost, kdy bude se ženou o samotě a pak jí něco sdělil. Něco tak důležitého, že to mělu přednost i před operací. Co když jsou to instrukce k likvidaci kompromitujícího zařízení? Anebo dokonce k jeho novému ukrytí, k smazání nějakých stop? Či pokyn, aby honem někde ukryla nám neznámého tiskářského odborníka?

Tuto už jsou věci, které nejde vyřídit telefonem a proto tedy ta stovka kilometrů na tachometru, proto spěchám do Vídně.

Chťel bych celou tu záležitost uzavřít ještě dnes, mám před sebou dlouhou cestu do Grónska.

Ale kam vlastně jet? Kde je výroba? Začínám tužit. Už několikrát jsem se v posledních dnech setkal se slovy: sklepy se táhnou mimo půdorys budovy. Zadní stěna

utajené tiskárny pornografií je pod frontou domu na dvorek. Co i když tady pokračují sklepy nímů budovu? Bylo by to vlastně strašně jednoduché.

Teď si všímám, že si mě opět zapisuje policista. To už je sedmý. Jestli budu muset zaplatit pokuty za všechny porušení dopravních pravidel, to mi naroste cestovní účet! Ale třeba budou shovívaví. Uvidíme.

Konečně jsme ve Vídni. Rozjíždím a zastavuji, děvčata ze zadních sedadel mi málem padají na záda, Cleo mi kázání o bezpečné jízdě vrací i s úroky. Ale ve zdraví se blížíme k tiskárně pana Grafa, právě v okamžiku, kdy přímo od vchodu odjíždí renault, u volantu paní Grafová a vedle ní nějaký muž. Předjíždím je tedy a šikmo jim zkřížuji cestu. Renault končí na kandelábru, ale není to nic vážného, má jen zprohýbaný nárazník. Naštěstí se hned na to ukáže policejní auto, požádám je, aby zavolali policejního radu, který mi posílá navoněná psaníčka. Pan rada dokonce přijede osohně a jeho kolegové si berou do úschovy Evu Grafovou a toho člověka, kterého si odvážela, odborníka přes tisk. Jinak pana Theo Burnese, účetního u pana Grafa. Ano, ten inkoustem pocákaný a zdánlivě mechem obrůstlý účetní tedy byl jedno z hlavních postav. Natolik důležitou postavou, že nebylo možno riskovat její život a její zdraví při nějakých nádenických pistolnických pracích.

Beru si všechny klíče, které byly nalezeny u Grafově a u Burnese a spolu s odborníkem zdejší policie přes stavební věci jdeme hledat doopravdy tajnou tiskárnu. V podniku pana Grafa je teď prázdné, pracovní doba už skončila, a kdoví, zda vůbec někdy začne, sestupujeme do skladiště a pomocí triku, který jsem odkoukal při své první návštěvě, se dostáváme do tiskárny pornografií. Decimetr po decimetru prohlížíme stěnu, která sousedí s prostorem pod dvorkem. Volné části zdí jsou naprosto souvislé, bez podévných škvřín nebo čar. Zkoušíme tedy manipulovat se všemi zařízeními na této stěně. Rozmontujeme regál s ručními nímů. Vrtáme díry do obložení temné komory, sundáme i lékárníčku ze zdi.

Šťěstí se na nás usmálo teprve v okamžiku, když jsme si vzali do práce plochou schránku klimatizačního zařízení. Tučil jsem knoflíkem tepelného regulátoru a ucítil jsem, že pod horním knoflíkem je ploche kolečko, kterým lze otáčet zcela nezávisle. Když jsem viditelným knoflíkem otočil na duraz — přístroj začal vydychovat pětadvacet stupňů teplý vzduch — a skrytým kolečkem překonal odpor, který kladlo v opačném směru, v bedýnce to cvaklo a bylo ji možno celou naklonit od zdi. Teplotu jsem zase vrátil na normál a prolezli jsme do sousedního prostoru.

Ano. Zde byla hledaná tiskárna studolarnvých bankovek. Ocelotiskový či jaký stroj, nejsem odborník přes polygrafii, a tím méně přes tak speciální odvětví, jaké představuje tisk bankovek, svítíl čistotou. Řezací stroj, plechovky barviv, skříně a kazety s všelijakými kovovými destičkami, na nichž bylo možno poznat ty známé obrázky. Jenže obráceně, hromada dalších zařízení, které nedovedu ani popsat, natož abych věděl, čemu slouží. A to vše v prostředí, zásobeném čistým vzduchem z klimatizátoru ve vedlejší místnosti, perfektně osvětleném a přesto výborně utajeném. Jak jsem se později dověděl, ani Hobnel a Brauner, ti dva tiskaři z vedlejší místnosti, neměli o tomto sousedství tušení. Celé zařízení instaloval jakýsi australský specialista, který se domníval, že jde o nějaké špiónážní záležitosti, o kterých se nesmí mluvit.

Jen jeden regál penězokazecké dílny zel prázdnotou. Regál na papír.

Na policejním ředitelství jsem si rozložil na stůl všechny písemnosti, které Günther vložil mrtvemu Langovi do kapsy a které jsem vzal z Birkenholmu s sebou.

Probíral jsem ve směsici papíru a stvrzenek. Měl jsem pocit, že jednoduché a prosté řešení, které byvalý šef Günthera a Langa zvolil pro umístění penězokazecské dílny, by mělo mít protipól i v jednoduchém uskladnění papíru. Přestával jsem věřit na hrady a zámky, rozbořené mlýny a opuštěné usedlosti.

Zkoumám jeden papír za druhým. Stvrzenka z klenotnictví. Zřejmě odměna za jisté osobní služby, prokázané panu Langovi. Účet z reální kanceláře za pronájem vily. To už prohledávali lidé pana Günthera. Účet za dvoulůžkový pokoj z římského hotelu; na druhé straně je popsán těžko čitelnými poznámkami. Kabelogram z Buenos Aires, podle kterého se nějaké Carmen narodilo devčátko, otec i matka zdraví. Podívejme, i otec je zdráv. Odesílateli telegramu z té radostné události asi přeskučilo. Stvrzenka o zaplacení poplatku ve veřejném skladu delozovaného nábytku.

Prosim pana radu o nějaký dopravní prostředek, který by v tom skladu vzbudil respekt a za pár minut už ujíždíme do veřejného skladu. Samozřejmě že to tam bylo. Zaletované plechové bedny, plné bankovkového papíru. Ktis kárny pana Grafa odtud nemohlo být víc než čtvrt hodiny jízdy.

Teď už opravdu mohu pomýšlet na Grónsko. Pan rada mi řekl, že docela určitě dostanu v expresu do Paříže kupé s jedním lůžkem ještě půl hodiny před odjezdem vlaku, takže mohu jít do svého přechodného domova zapakovat.

Před domem na mě čeká Cleo. Zvu ji nahoru do bytu.
„Tak co?“ ptám se neurčitě.

„Dnes a zítra tady musím všelijaké věci zařídit a zlikvidovat. Pak poletem do Státu. Musím podat blášení.“

„A komu?“ žasnou.

„No, těm, kdo mě sem poslali.“

„Kdo tě sem poslal?“

„Nejsptš ti, kteří se mají starat o to, aby se nezapadly bankovky, nemyslíš?“

Jsem z toho tak trochu z míry a cítím lítost k poplatníkům z mnoha zemí, jež přispívají na instituci, která může takového slabomyslného člověka, jako jsem já, vůbec zaměstnávat. To jsou přece promarněné peníze.

A kolik krásných povolání existuje, v nichž bych se mohl vskutku užitečně uplatnit! Treba takový vyhazovač z baru, abych uvedl alespoň jedno za všechny.

„A ty?“ ptá se Cleo.

„Za čtyři dny na mě čeká loď do Juhaahaabu.“

„Kde to je?“

„V Grónsku. Mam na lodi zadanou dvoulůžkovou kabinu. Hledám někoho, komu bych jedno lůžko odprodal. Nevzala bys?“

„Nevím,“ říká váhavě. „Ale mohla bych to vzít. Pochopitelně jen proto, že jsem v Grónsku nebyla.“

Samozřejmě jsem pak místo tři hodin měl na pakování jen deset minut, jestliže jsem nechtěl zmeškat vlak. Půl dvanácté jsem přiběhl k pokladně. Chci extra kupé jedním lůžkem do Paříže.

„Ale, prosím vás, dívám se na pokladní prosebne, aby to byl pokud možno prostřední vagon a v něm prostřední kupé.“

„No prosím. Ale proč?“

„Je to nejbezpečnější místo ve vlaku.“

Pokladní mi podává vybranou jízdenku a podívá se na mě se směsí utrpnosti a opovrzení.

Místnost byla holá, chladná; jediným nábytkem byl zelený stůl s dvěma židlemi; jediné okno bylo zaskleno nehybnými tabulemi.

Pootvřenou okenicí doléhal zvonec hlas učitele; cost předikával a děti po něm sborově opakovaly.

Seděl zády ke dveřím, obličejem k oslňujícímu, ale neprůhlednému oknu tak, jak ho posadili. Uprostřed pravé stěny byly zavřené hnědé dveře. Nad nimi visel obraz horní částí odkloněnou od zdi. Presidentův obličej byl ještě mladistvý, štíhlý; oči ozlivené zářily, usměv, který svítil dokonalými zuby, byl zároveň laskavý a elegantní. Hodinu se díval na tu tvář, už hodinu poslouchal zvukné dětské hlasy; marně hádal co odříkávají: lá-šeň, lekei, korán? Odevzdal se osudu a nechtěl se hypnotizovat pronikavými očima portrétu, nechtěl být v mluvnici kovových hlásek.

Co předcházelo, nebylo příjemné.

Lakinde nastoupil, šofér v khaki košili prudce rozjel taxi. Pneumatiky skřípely, když zatočil do vedlejší ulice a zastavil. Z každé strany vrazil dovnitř silný muž v civilních šatech. Taxi se znova rozjelo. Než se vzpamatoval, byl z obou stran důkladně prosvícován. Pouzdro s černou se octlo vzadu za sedadlem.

Nasuně si tyhle brýle," poručil silák po pravé straně. Obrátil se páchnoucí gumy se mu přilepila na tvář do zatylku. Oči se ve tme, brýle měly černá skla.

Teprve slyšel houkání klakonů a zvonění tramvají a písknutí malých košiláčů, kteří se vzadu zadarmo vezli. Potom nejspíš na předměstí halekali prodávači opicových batůžků a poleze bylo ticho, jen svíštění pneumatik po asfaltu; jeli patrně za Káhiru.

Vstupte!" řekl strohý hlas. Tvrdá ruka mu sevřela paži nad loktem. Z druhé strany mu někdo cpal do podpaží pouzdro s flétnou. Stoupali po schodech. Šli dlouhou chodbou, v které se kovově rozléhaly něčí kroky. Jeli výtahem, v každém patře zavrzal kov o kov dveře nebo třetí patro, výstup, chodba, dveře.

Sedněte si. Sundajte brýle. Zůstaňte sedět!"

Proč takhle vtrhla? Laskavá tvář z obrazu nad zavřenými dveřmi zůstávala odpověď dlužná.

Nejprve stručně váš životopis. Rodiče, sourozenci, dopovídní činnost. Nejdůležitější body." Muž, který usel na prouti za stůl, byl malý, zavalitý, s tlustýma rukama. Měl krátce zastřížené černé vlasy, které mu zarůstaly hluboko do čela, široký nos, černý knírek, zdravé zuby. Zpod svraštělého čela hleděl na Ládu klidným, zkoumajícím pohledem černých očí. Neměl poznámkový blok, neměl psací stroj, nic, jen se díval. Vypadalo to na pouhou formalitu. V Egyptě mají dost času, nechali ho sedět čekat z ledabykostí. Láda se trochu uklidnil.

Narodil se v třicátém třetím roce v Jihlavě. Sourozence nemá. Otec byl obchodní zástupce, matka zubní technička, ale většinou v domácnosti. Za války žil nedaleko, v Trebíři. Tam vystudoval střední školu. Odmaturoval, po maturitě konzervatoř v Brně, flétna, Janáč-

kova opera, později Smetanovo divadlo v Praze. Otec zemřel na rakovinu, matka prodává v Záhřebu. Před rokem přijal angažmá do Káhirské filharmonie. Vychodné podmínky, možnost ukládat peníze do Luxoru. Láda se podívá do Luxoru a příští týden odjíždí natrvalo domů, do Prahy, na původní místo...

"Ženat?"

"Ne. Justě ne. Lze říci zasnouben."

"Za koho?"

"Vlasta Mrázová, úřednice ministerstva zahraničního obchodu v Praze."

Muž pokyvoval masitou hlavou a díval se upínaně na Ládu.

"To je všechno? Přesně?"

"V hlavních rysech. Ano."

"Váš otec se jmenoval Dvo - rak,?"

Přikývl.

Muž ho nespouštěl z očí.

"Co vám říká jméno Otto Stein?"

Flétnistovy vyústaly na čele krápně potu. To nebyl formální výslech. O co jím šlo, proč? Dětské hlasy venku svítily skandovaly, chladně a nešťastně. Polkl několikrát naprázdno, v ústech mu vybuchlo. Jeho hlas znel chraplavě.

"Matka byla dvakrát vdaná. Otto Stein byl její první manžel."

"Takže vy jste syn z druhého manželství?"

Přikývl.

"Co dělá první manžel vaší matky?"

"Zemřel."

"Zemřel? Na co?"

"V koncentračním táboře."

"Kde?"

"V Birkenuau."

"Kdy?"

"Snad v roce 1944."

"Jedenáct let po vašem narození?"

"Ano."

"Váš matka se s ním dala rozvést?"

"Ne. Ano, snad se ho zřekla nebo tak..."

"Zřekla? Proč?"

"Nevim. Byl jsem dítě... Co na tom záleží?"

"Mister Dvorak, mluvte pravdu. Jste synem Otto Steina nebo Jana Dvoraka?"

"Otto Steina."

"A vaše jméno je Dvorak?"

"Ano. Ladislav Dvorak. Jmenuji se tak po druhém manželovi, mé matky. Byl jako můj vlastní otec. Vychoval mě. Měl mě rád. Já jeho. Na doktora Steina si ani nepamatuju... Byl jsem dítě."

Proč jste zatajil, že se váš otec jmenoval Otto Stein?"

...

Tato ukázka je z dalšího sešitu ROKu, který je již v prodeji. Nezapomeňte si jej včas objednat nebo koupit.

Detektivní příběhy z krčmy U psa s dýmkou

Fr. STUHLÝ

MÁJOVÁ NOC

Mraky se hrozivě kupily nad večerní krajinou, přišel bouře se zdála neodvratnou, a přece na kraji podivuhodně černého lesa klidně stál zahradní muž až po tvář zahalený v tmavý pláštěnec plát. Oči neznámého cizince nevěřily nic dobrého...

To vše bylo syté a výmluvně zachyceno na velkém ručně malovaném obraze, pod nímž seděla malá společnost denních hostů. Okresní malíř nešetřil barev ani nervů důdků. Ale hostinskému od „Psa s dýmkou“ se mazanice líbila a to bylo hlavní.

A jak hezky se pod tou bouří besedovalo! „Dobře jste sem přijel.“ Fikal právě jeden z klubka vrusů jakémusi mladíčkově, „tady seženete na každý prst jednu strašidelnou historku. To si páni čtenáři pochutnají.“

„Tu se pořád dějí věci, ó já,“ dosvědčoval jiný. „Jen až se pan Adolf rozpovídá.“

„No, víme, mně samotnému není právě do smíchu,“ ujal se slova řečený Adolf, „a to jsem starý detektiv, snad už jste slyšel, Adolf R. Novák, ale říkají mi kráťce Adolf. I když jsem už v penzi, představuji tady v městečku vlastně stále hlavní rameno zářna. Ale tyhle dny se mi to tu nechce líbit.“

„Vilíme, naber ještě panu Adolfovi,“ pobídl hostinský svého dřímajícího pomocníka a zabafal z cigarety jako tvorní komín.

„No, víme,“ pokračoval pan Adolf, když se energicky napil. „nelíbí se mi to. Schyluje se tu k jakémusi zločinu. Dnes v noci mi ukradli psa. Nyní jsem tedy na řadě já. Kdoví, dojdu-li domů?“

„Tak, tak, pan Adolf vždýcky, když vyptje dva koňaky, tolik kulhá, že ani nemůže dojít domů,“ s poro zúmením vysvětloval starý pytlák Vaněk.

Detektiv ho však opovrhliavě skropil pohledem a ukázal na velkou modrou skvrnu na pytláčím nose. „A co je tohle?“ dodal.

„Cha, cha, mám na nose flek, však žádný nejsme bez fleku,“ zasmál se pytlák.

Ale blesky z obě obou protlínů nespořádaly blízké srážce.

„Vnuďá to, že začne hádka, a to máme teprve deset hodin,“ divil se hostinský. „Pánové, jen klidně. A skleničky si nevytírajte, sám Sokrates říkal, že duše má být vlhká.“

Detektiv však nemínil ustoupit a mřel si soka od hlavy až po záda. „Však já vás ležnou, nyltěl dostanu, ale pak nepoučím nikoho!“

„... se rozpovídalo“ poznamenal pan důchodní, odváděje pozornost na počasi. Takový byl vlhký večer a mámo tu byla. Žena to říkala, bude už pršet, natáhni se mi pláště.“

Vskutku uslechni slyšeli cekat jako kdyby leze i konve. „Zmoknem, zmoknem,“ vzdychal důchodní a šel k otvorenému oknu. Vyhledl do noci, ale zbledl a hned uskočil zpět jako uškrtnut. „Hvězdy smíli měsíc kouká jako ryblí oko, po dešti ani paměťky a přece je tasné slyšet dočista prdřit.“

„Nějak jsem to, mladý muži, tohle te zatracitilý kraj. Nikdo se v tom nemýlí, hádka nad řihady,“ zlobil se Novák. Vstal a jeho kroky na louce zamlas kaly.

„Co to? Pánové jsme přece v slušném lokále,“ zamračil se kolem.

Vtichni sklopili zrak k zemi. Byla tam pořádná louže. Táhla se od nálevoho pultu. Hostinský rudnul. „Isník Vilém spal na židli a přilítir pro pana Adolfa přetřel až na podlahu. Pivo zvrhelo jako plovák.“

„Vilème, jarmilo, hadr,“ zvolal zoufale hostinský na všechny strany.

Ale hosté už vstávali. Prchali před pachem i vlhkem rozlité břečky, unikajícím do nosů i do tenisových střevců, čímž celé to moderní městečko holdovalo.

Vyšli před dům. Byla noc tichá, májová.

Hostinec stál na pokraji obce. Malý palouček jej dělil od lesa, jímž začínala slavná a vyhledávaná houbatáská rezervace. A z druhé strany pokojně spaly domy, až po střechu naplněné letními hosty.

Adolf R. Novák si zvolna nácával detektivní luku a rozhlížel se po shromáždění, které se rozsadlo na schodech pod restaurační verandou i v trávě sousedního přikopu. Za chvíli se ozvalo z těch míst dokonce chrápání.

„I dobrý Homér někdy usne,“ podotkl kdosi pohotově za Novákovými zády. Byl to hostinský, který vyšel ven zchladit si rozžité první vzduchem. A tím, že mohl hned uplatnit něco ze svých své vzdělanosti, přišel zas do klidné míry.

Vtom zazářilo do tmy prudké světlo a vzbudilo všeobecnou pozornost i dřímající. Někdo jel po silnici od lesa na kole.

„To je jistě Mec Haník,“ hádal bystře detektiv. A dodal, obraceje se k nováčkovi, který měl zájem o historky: „Víme, ani nevíme, jak se ten člověk jmenuje, spravuje lidem hudliky, rádia i koloběžky a na dvořích má napsáno jen MECHANIK s takovou mezerou po třech písmenech, že mu proto každý říká Mec Haník.“

Oušem, byl to on. A mřel rovnou ke skupince před krčmou. Když zastavil, setřel si studený pot s čela nad vyděšenými zraky. „Jsem rád, že už mám ten les za sebou. Tam se něco děje...“ ulehčil své hrůze.

„Ale!“ projevili hned zájem detektiv. „A co?“ připrtili stejně stručnou otázkou.

„Nevim. Něco,“ vyjádřil neurčitě Mec Haník.

„Hm,“ přispěl někdo ze zástupu k rozmluvě. Ale detektiv již pátravě zkoumal okolí. Samozřejmě,“ vykřikl najednou, „pytlák Vaněk zmizel. Že v tom má prsty!“ A hned udělel rozkazy:

„Skočte vzbudit ponocného!“

Muž, zastánající tento úřad, bydlel v nedaleké chalupě na počátku obce. Vypravila se tam celá společnost s detektivem v čele. Adolf zabušil na vrata. Otevřelo se jedno z okének a ozval se rozespalý hlas domácí paní, známé porádné asistentky.

„Už jdu!“

„Vy spíte, paní Kofínková, hledáme Moučku.“

Okno se přibouchlo a celý dům nevydal již ani hlásku. Jen písek pod nohama rozpačité přešlapujícího zástupu vrzal. To neprobudilo sice ponocného, ale zato včermostí Senkyně, který rozhodl: „Písek vrže, kostky jsou vrženy, překročíme tedy řeku Rubikon po této lince.“

„Tak půjdeme sami,“ připojil se detektiv a výprava vyrazila nejkratší cestou přes potok.

Během pouti vedl pan Adolf hlavní slovo. Pytlák Vaněk mu nešel z hlavy.

Po chvíli převzal nit hovoru pan důchodní, který byl nám hezkými vzpomínkami:

„Já jsem také slíchal o jednom pytláku u nás ve vsi. Ten dokázal vyhubit všechny revíry v širokém okolí a sám si dělal flinty a všelijaké bouchačky. Když ho jednou sebrali, tak našli u něj dokonce skládací kanon, kterého pak použili k slavnostní střelbě při vltání císaře nána. Ta věc vzbudila takovou pozornost, že dovedný nylák byl nejen omilostněn, ale přijal ho i do státní služby jako kancelistu. Když zemřel, byl už rešpicielem, ale zbrojařinou se zabýval až do smrti. Jeho vdova si potom vzala nějakého Růžičku od kolotoče a přinesla mu jako věnem po rešpicientovi úplně zařazení do střel-

nice. Ta střelnice se pak stala základem blahobytu celých jejích generací...“
„No, mohli by už laskavě skončit“ uctivě přerušil důchodního detektiva.

„Jsem hotov,“ opáčil důchodní, „pnučka toho jistého Růžičky, provdaná Svobodová, sem loni přijela už s celým cirkusem a tu starou památnou střelnici držela k tomu jen z vděčnosti jako vedlejší zaměstnání. Vystřílel jsem v ní panu hostinskému tuhle fajšku...“

Mezitím již dospěla karavana k lesu. Všichni ztajíli dech a napjatě naslouchali.

„A kde jste co slyšeli?“ šeptal detektiv dosud vyděšenému cyklistovi.

Ale vtom zaslechli všichni. Narůžově sténání, skoro až nelidské, se neslo z končin. Až byla ponurá mýtna, v jejímž středu stálo několik opuštěných smrků.

Přizlí se tím směrem.

Trvalo dobrou půlhodinu, než dorazili na místo. Celou tu dobu se již nic neozvalo. Až zase, když už byli na mytině, zaznělo táhlé zakvilení.

V té chvíli vyplul úplněk z mraků a zalil celé okolí kouzelným světlem. Vše bylo jako na dlaní. Pod jedním smrkem seděl ztracený ohař pana Adolfa a vyl na městec. Bylo totiž jaro...

A odevšad se šířila vůně čilimníku vlahou májovou nocí.

Umění nalézt stopu

Letní hosté na zapadlém městečku jsou opravdu vydaní na milost i nemilost vlohám kuchařky z krčmy „U psa s dýmku“, rozmarům proměnlivého počasí, které se zamračí a rozplácí vláhou na brambory právě když se pan Šarapatka chce opálit krásně do bronzova, i konečně snahám místních divadelních ochotníků, kteří pořádají festival na téma „Mlynář a jeho dítě“ zrovna v podvečer oslavy padesátin hostujícího okresního básníka.

Takový je život.

Ale co se stalo letos, to se přímo vymyká všem došavadním afresným výmyslům. Celá každoroční společnost Pražáků dlela na pláži rybníka, oddávajíc se požitkům ze hry v karty. A tu, kde sa vzalo, tu se vzalo, přijde takové chlapičko, zřejmě domorodec, podle zpěvné mluvy, a že prý je naučil „bulku“.

„Hleďte, bulku,“ zaradoval se pan Šarapatka, „o tom jsem už cosi slyšel. Můj strýc Emil se ji obohatil. Už je také pod árnem, neboť ho zahubila nešťastná láska. Stál o jistou Kateřinu, on ji miloval, a ona se mu vzdala.“

„Proč ne, dejme si bulku,“ řekl básník.

A dal si bulku. Ten neznámý člověk je obětavě zasvětil do všech tajů a vyhrál příměřený obnos, odporoučel se s omluvou, že spěchá na úřad. Teprve později si společnost uvědomila, že šlo daleko není nížádného úřadu. Ale pozdě bycha i chlapa honit.

Bylo totiž už skoro poledne, když potom hráče, opouštěn už rádcem, začala víc zajímat myšlenka na oběd než prozluklá bulka. Nastal proto čas oblékání za vrbovým květem.

Na vřomazdišti k společnému odchodu pod stinným bukem byl za chvíli už pěkný houf lidí, ale pan Konopásek dosud chyběl.

„Snad jej něco nekouslo,“ strchovala se jeho chof.

Ale opozdilec už přicházel. Trochu nezvykle vystrojen, měl totiž pouze plavky, kravatu a sako. „Po tenisových snadčích a bílé kčtili jako by se země slehla,“ stěžoval si přátelům.

Obchvil jej tedy přikrývkou a odvedl s sebou do městečka k tabuli u krčmě „U psa s dýmku“. Vyhlížel v zábalu jako těžce chorý.

„Zimnice?“ ptal se pln účasti krčmář.

„Ne, krádeží“ zažalovala chof oběti.

„Tak žádného doktora, ale pana Nováka zavoláme,“ věděl si hned rady hostinský. A už poslal po Frantičkovi zímý telegram k místnímu detektivu ve výslužbě.

Detektiv Adolf R. Novák za chvíli přišel. „Naštěstí jsem měl k obědu špendát, to loupežníka hned vypátrám,“ pravil chvátavě, a dal si vyprávět všechny skutkové okolnosti.

Nebylo pochyby, že pachatelem je neznámý mistr bulky.

„Tak jeho popiš“ rozkázal Novák.

Nastalo rozpačité ticho. Konečně se rozhovořil alespoň okradený:

„No, byl takový středního věku a dobře hrál bulku...“

„Takových je tady padesát a bulku hraje všichni znamenitě,“ začínal se zlobit detektiv. „Potřebuji zvláštní znamení!“

„Zvláštní znamení,“ uvažoval tentokrát pan Šarapatka, aby pomohl oloupenému muži, „zvláštní bylo, jak měl najednou naspěch.“

„To není zvláštní, ale samozřejmé,“ poučil jej vzápětí Novák.

Do nastalého smutného ticha ozval se nesměle hostinský:

„Pánové, polévka vám chladne...“

„Mlčte, pane Stehlík,“ okřikl jej detektiv, „sic se nikam nedostanem. A raději poslouchajte, jaký zahájím mistrný výsledek.“

Napjaté očekávání se zračilo ve všech tvářích.

„Tak co jste v civilu?“ obrátil se detektiv k panu Konopáskovi.

„Krejčí.“

„A měl ten chlap vyžehlené šaty?“

„Co vás napadá! Viselo z něho sako jako po starším bratrovi, takové modré manšestrové se sedýlkem vzadu, zrovna volalo po opravě. A což ty žaketové kalhoty, oteřené a místo obruby měly jen nůžkami provedený zástřih...“

„Děkuji,“ usmál se spokojeně detektiv. „A, milostivá paní, vy jste si jistě všimla, že měl tmavohnědou kravatu?“

Paní Konopásková se uchychtila:

„Spilhlého motýlka měl, špinavě žlutého s červenými puntíky.“

„A co vy, pane básníku, čím se račte živit?“

„Zeleninou. Obchoduji totiž zahradnickými produkty.“

„Tak znáte typ svých zákazníků,“ útočil dál detektiv.

„Vypadal ten člověk zdravě a vtipně jako po špendátu?“

„Zdravě vypadal, ale spíš jako po masel“

„Ohoho,“ vpadl mu do řeči pan Šarapatka, „Jsem povoláním zdravotník, a ten člověk byl vyslovený případ žaludkáře...“

„Já jsem účetní,“ hlásil dále své služby jiný člen společnosti, zatímco jediná svobodná dáma u stolu šeptala, že vyšlud medvědky a lvičky.

Ale detektiv už víc nevyzvídal. Jeho široký úsměv nasvědčoval, že vyšetřování je u cíle.

„Modré sako, zástřih kalhot, motýlek a žaludkář, to je pytlák Hovorka. Jdem si pro něj.“

A celá společnost se zdvihla, aby provázela detektiva přes půl obce k Hovorkovic chalupě.

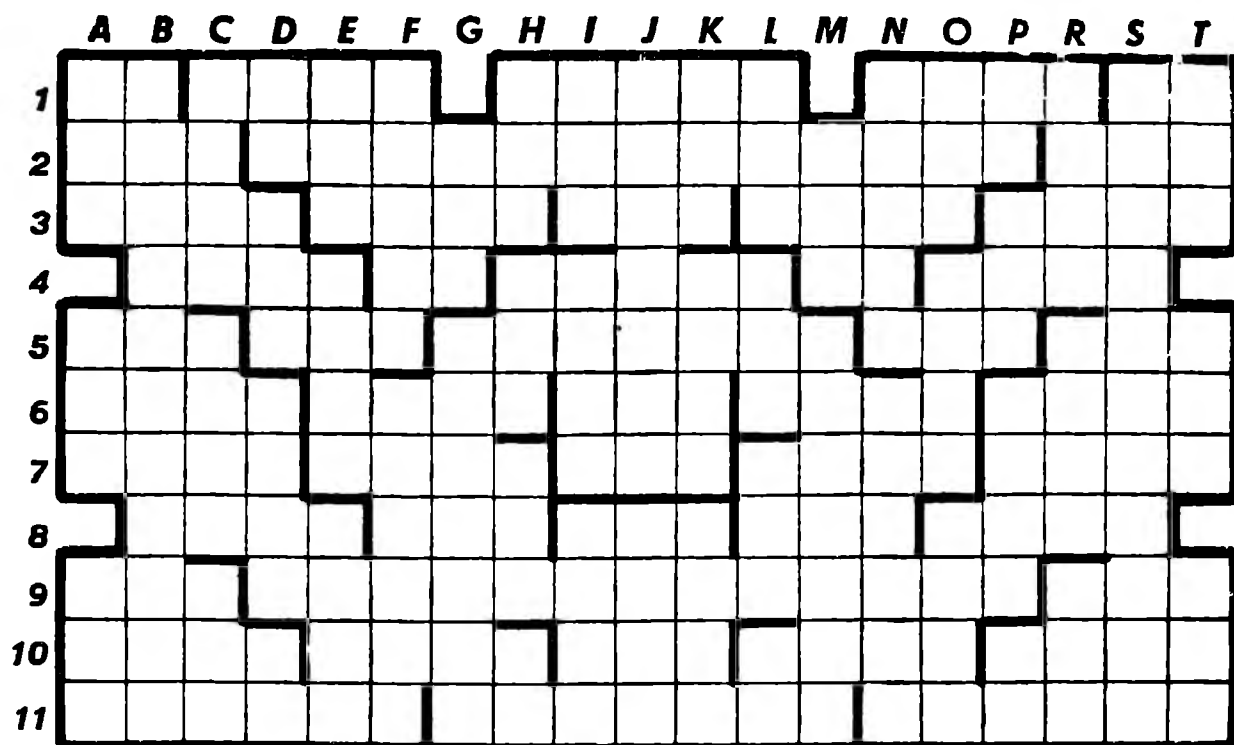
Na dvorku právě bylo děvče.

„Kde je Vašek?“ obořil se na ně detektiv.

„V Praze, jel se včera ženit,“ usmála se Amálka.

To byla zpráva jako hrom z jasného nebe. Než se společnost vzpamatovala, byl nenápadně Novák pryč.

„To víte, kdepak detektiv v penzi,“ rozumoval někdo ze zástupu. „Řekne Hovorka, a ten se zatím kdesi ženl. A ještě by mu k ženění chtěl přidat vězení!“

VOZROVNĚ: 1. Spojka časová, středověku lupič; nepodatelý, pozemek, zápor. — 2. Sloní zub; začátek rajenky; vlastník. — 3. Řecká řeka; člen rodiny; radio-telegrafické volání o pomoc, příbuzná; luštělina. — 4. Tuhá řeka v RSFSR; světová strana; předložka, truh- larův nástroj. — 5. Te ni onen; darovaný předmět, při pohodlný; 2050 řím číslicemi. — 6. Město na Krivém místě na Aljašce; ženské jméno; ryba; město v Peru. — 7. Druh železa; kopek, stará japonská obcho- dní vaha; mysl; jméno psa. — 8. Existují; blíže určující příslovce spojení, sklep (hovorově), značky kyslíku a plutonia; kniha vkladů snů. — 9. Juvost město; třetí část tajenky; obyvatelstvo. — 10. Části vozu; pomalu se posunující; lastička. Část krovy; město v RSFSR. — 11. Devoutě (hovor) odvolání se k vyššímu soudu; kradl. **SVISLE** A. Horutá krajina himálajská, horské je- zo; úřední spis. — B. Druhá část tajenky. — C. Skla

povací cylindr; starořecký boh války, zlý skřítek. — D. 950 řím. číslicemi, pokolení; příslušník spolku; zn. hli- níku. — E. Itar číslovka; lodní provaz; nevelka. — F. Jugoslávský přístav; část obuvi; koban paty. — G. Půda; ohně dělení buňky. — H. Tval; starý franc. romano- pisek, ruská řeka — přítok Dněpru; motozo. Španělska a Portugalska. — I. Zn. angl. motorový; mravonk, česká řeka. — J. Psací staročekka drobná měna. — K. Droz- dovitý pták; chlapecké jméno; omyl. — L. Město v ně- mčistě; korys; výsknutí; matozauka Kamerunu. — M. Kyslík železitý; finské město. — N. Druhou částka na drobná vydání. — O. Japonské město; jednotlivý hlas zpěváka; značky stří, thulia a kyslíku. — P. 7h litha, Jugosl. ostrov; vysoká zvět, přílovice místa. — R. Muž- ské jméno; milovaná; kofit. — S. Poslední část tajen- ky. — T. Dívčí jméno; lecky název vánoční. **Nápověda:** 6. Nome. — E. Uno. —

JAKE MUŽNÁ NEZNATE

Celerová omáčka. Očištěný celer nakrájíme na kost- ky, uvaříme ve slané vodě, přidáme trochu citronové šťávy. Z másla a mouky připravíme jíšku, zalijeme výva- rem z celeru, celer prolisujeme přes hrubé síto nebo rozmixujeme a nakonec do omáčky přidáme 1/4 l kysel- smetanu podle chuti okyslíme citronovou šťávou, oso- líme opepříme a trochu přikladíme.

Hořčicová omáčka. Z mouky a másla uděláme světlou jíšku zalijeme vývarem a povaříme. Těsně před podá- váním přidáme 2 lžičce hořčice, citronovou šťávu, cukr a sůl.

Kaparová omáčka. Na tuku osmažíme nakrájenou ci- bullu přidáme mouku, zalijeme vývarem a povaříme. Nakonec přidáme sekané kapary citronovou šťávu, sme- tanu, cukr a sůl.

Kyselá hrubová omáčka. Nakrájené huby vaříme ve slané vodě, měkce zalijeme kyselou smetanou rozmí- charou moukou a žlutkem a podle chuti okyslíme.

Pórková omáčka. Na tuku připravíme nakrájené ci- bulle a mouky cibulovou jíšku, zalijeme vývarem nebo vodou, povaříme a procslíme. Potom přidáme jemně nasekaný pórek a sůl a krátce ještě povaříme.

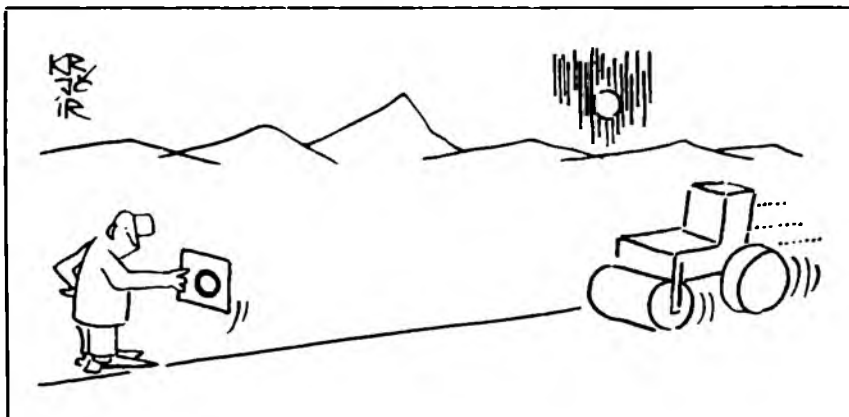
Pažitková omáčka. Rozčesná pažika povarí osola- nakonec se přidá sekaná pažitka.

Kmínová omáčka. Maslovou jíšku zalijeme slivem kmínovým vývarem osolíme a povaříme. Do hotové omáčky přidáme sekanou zelenou petrželku trochu sladké smetany nebo másla.

Jádrová omáčka. Na nakrájené slupce omočíme cibuli přidáme naškrábané nebo rozmixované játra, necháme vysmahnout, zaprážíme moukou a necháme zčervenat. Potom zalijeme vodou nebo vývarem, povaříme a nato- nec ochutíme solí, pepřem, kmínem a česnekem.

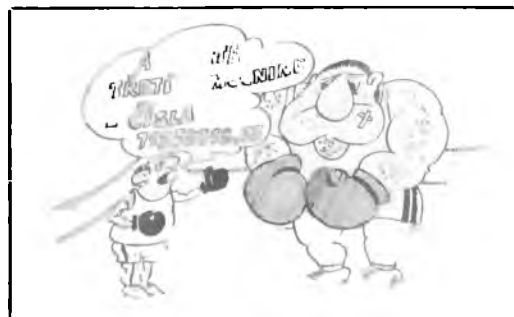
Mrkvová omáčka. Nastrouhanou mrkev udusíme na másle doměka zalijeme vodou a zahustíme světlou más- lovou jíškou. Do hotové omáčky přidáme kousek čerst- vého másla, podle chuti osolíme a opepříme.

KRESLENÝ HUMOR

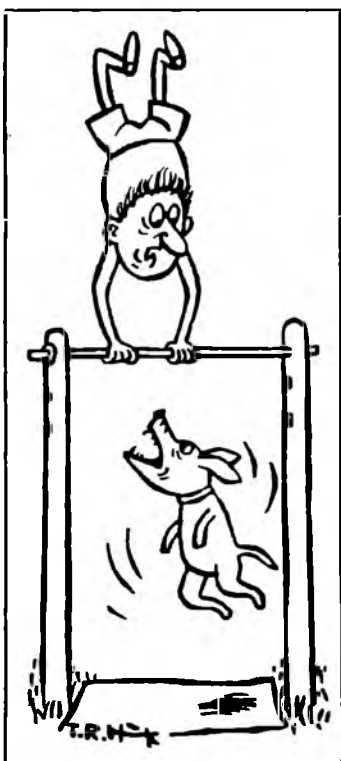
Beze slov

(Tibor Krajčír)

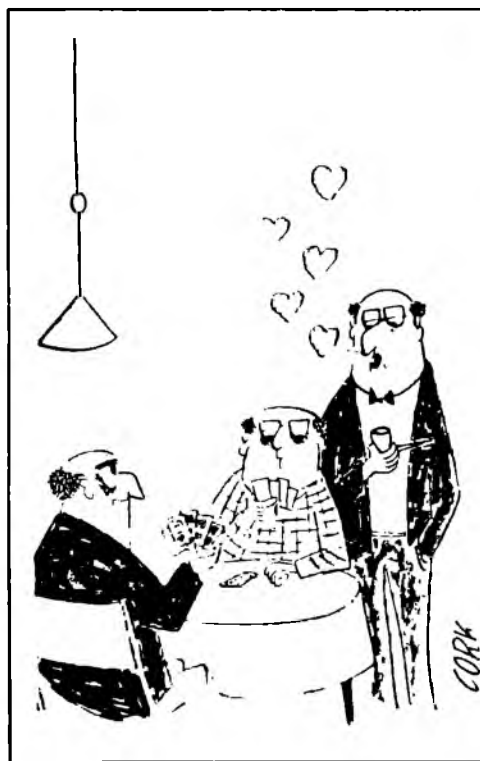

Dvakrát beze slov

(2X M. Vosátka)

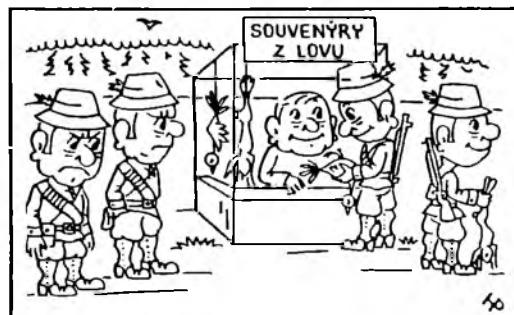
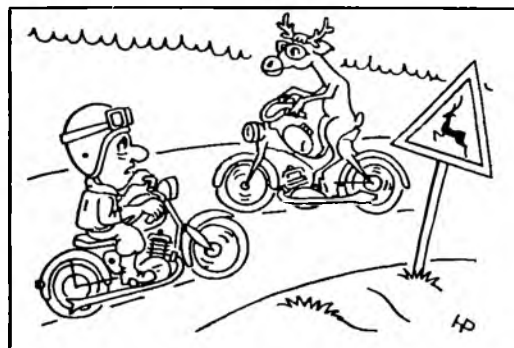

„To co jsem říkal o bestích, jsem nemyslel na tebe!“

Beze slov

(Cork)

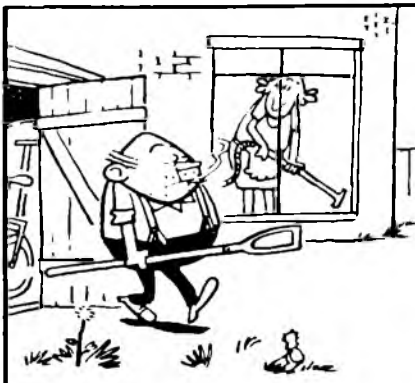

Dvakrát beze slov

(I. a K. Pejmlovi)

Z DOMOVA I ZE SVĚTA

92-20

C927

PÁTRÁNÍ PO KLÍČI
K VLASTNÍMU AUTOMOBILU
KONČÍ

V PRODEJNÁCH

AUTOBAZAR

